

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BENEATH THE SECRETS SERIES

CLAIM

LUNA MASON

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İDDİA

SIRLARIN ALTINDA

LUNA MASON

İDDİA

Telif Hakkı© 2025 Luna Mason tarafından.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya

bilgi depolama ve geri alma sistemleri de dahil olmak üzere mekanik yollarla, yazılı

kitap incelemesinde kısa alıntılar dışında yazarın izni olmadan kullanılamaz. Bu bir

kurgu eseridir. İsimler, karakterler, olaylar ve vakalar yazarın hayal gücünün ürünüdür.

Hayal gücü. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen

Tesadüfi.

Kapak Tasarımı: Coffin Print Designs

Fotoğrafçı: Michelle Lancaster Biçimlendirme:

Peachy Keen Yazar Hizmetleri

Bu, kitapları kendi baharatlı hayallerini yaşamak için
kullanan tüm iyi kızlarım için.
İşte erkeğinizin dizlerinin üzerine çöküp **sizin için**
havlamasını sağlamak için.
Maskeli bir mafya patronu için katlanacak olanlara
Ormanda seni kovalar ya da silahıyla seni indirir.
Araştırma listenize yeni fanteziler eklemenin keyfini çıkarın.
Mikhail şimdi seni almaya hazır.

İÇİNDEKİLER

[Oynatma Listesi](#)

[Yazarın Notu](#)

[Güncel kalın](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Bölüm 53](#)

[Bölüm 54](#)

[Bölüm 55](#)

[Bölüm 56](#)

[Bölüm 57](#)

[Bölüm 58](#)

[Bölüm 59](#)

[Bölüm 60](#)

[Bölüm 61](#)

[Bölüm 62](#)

[Bölüm 63](#)

[Bölüm 64](#)

[Bölüm 65](#)

[Bölüm 66](#)

[Bölüm 67](#)

[Bölüm 68](#)

[Bölüm 69](#)

[Bölüm 70](#)

[Sonsöz](#)

[Sonsöz](#)

[Davetlisiniz](#)

[Serinin ilk kitabı KAOS'u henüz okumadınız mı? Yazar](#)

[Hakkında](#)

OYUN LİSTESİ

Burada okurken dinleyin: <https://bit.ly/ClaimPlaylist>

- Bad Blood, Asking Alexandria
- Watch me burn, Atreyu
- Psycho, Asking Alexandria
- Dead To Me, From Ashes to New
- Dead Inside, Future Palace
- PLEASE, Ex Habit, Omido
- Body Bag, I Prevail
- Hurricane, I Prevail
- Oje, Holywatr
- Kartların Krallığı, Kötü Kehanetler
- Kızıl Gökyüzü Altında Dans, Dermot Kennedy Ruh Eşi,
- Chanin
- Empire (Let Them Sing), Bring Me The Horizon
- Glass Houses, Bad Omens
- Ölümünden Sonra, Yokluğu
- Tutmak Kendini Yok
Etmek, Galip Geliyorum
- Cesedimi çiğnemen gerek, Ex
- Habit Dizlerinin üstüne çök,
Ex Habit
- Seni Sevmek İçin Çok Geç, Eski
- Alışkanlık Böyle, Sleep Token

- Chokehold, Uyku Simgesi
- Yağmur, Uyku Simgesi
- WOOF, FKA Rayne Never
- Know, Bad Omens Jaws,
- Sleep Token
- OFPP, Vicdan Hissi,
- Beneld, BURY Euclid,
- Sleep Token Eyes On
- You, SWIM
- Devil Eyes, Luke Muzzic
- Hymm To Virgil, Hozier
- Two Black Sheep, Diggy Graves
- Feel Me Now, If Not For ME Toxic,
- Omido, Rick Jansen
- Bebek, Elvis Drew, Avivian
- Seni yakın tuttuğunda, Omido
- Bilmek İstiyor Muyum? Arctic Monkeys
- Give, Sleep Token
- Kötü kararlar, Bad Omens
- Dangerous, Royal Deluxe
- Kaosa Hoş Geldiniz, Şöhret Ateşi, Buz Dokuz Beni ve
- Şeytanı Öldürür, Sabun ve Deri
- Kötüler Nasıl , Madalen Duke Atlantic,
- Sleep Token
- Kimi İstiyorsun, Eski Alışkanlık
- Beni gerçekten incitmek mi istiyorsun? Nessa Barret
- Göksel Bedenler, Arankai

YAZARIN NOTU

CLAIM karanlık, tek başına bir mafya romanıdır. Beneath The Secrets Serisi'nin son kitabıdır.

Bazı okuyucular için tetikleyici olabilecek içerik ve durumlar içermektedir. Bu kitap müstehcen ve açık cinsel içeriğe sahiptir, 18 yaşından büyük okuyuculara yöneliktir.

Bu kitapta hile yoktur. Ancak, OWD var. Sürece güvenin, size bu duruma tatmin edici bir son vermek üzereyim.

Tetikleyicilerin tam listesi ve bilgiler web sitemde bulunabilir: [Talep Tetikleyici Uyarısı](#)

GÜNCEL KALIN

Beneath Evrenindeki her şeyden haberdar olabilirsiniz
içinde Luna'nın FB page:
<https://facebook.com/groups/614207510510756/>

PROLOGUE

MIKHAIL

Altı Yıl Önce...

Şarkı- How Villains Are Made, Madalen Duke

"Ne demek o orospu çocuğu onu kilit altında tutuyor?" Annemin titreyen avucunu kendi avucumla kapatıyorum ve yüz ifadesini izliyorum.

Her zaman sakın bir soğukkanlılık havası taşırdı, ancak yaşlandıkça, içindeki kargaşayı ele veren gözlerinin etrafındaki ince gerginliği gizleyemiyor.

"Son duyduğuma göre, baban onu batı kanadında gözetim altında tutuyormuş. İki ay önce evlendiler." Derin bir nefes alıyor ve yavaşça bırakıyor. "Orada eskisi kadar nüfuzum olduğundan emin değilim."

"Neredeyse on sekiz yaşında olduğumu duydum." Kelimeler ağızımda düğümleniyor.

Lanet olası babam.

Görünüşe göre Ivan'ın bir tipi var. Genç, saf ve zayıf olanları seviyor.

Annemin ondan nasıl kaçacağını bulmasına sevindim. Ama ancak ondan zorla üç çocuk yaptıktan sonra.

Yavaşça başını sallıyor ve omzunun üzerinden yeni kocası Sergy'ye bir bakış atıyor.

Ona verdiği nazik gülümsemeyi görmek beni mutlu ediyor.

"Kaynaklarım onu bu gece çıkarabileceklerini söylüyor.

Onu bu gece çıkarabileceklerini söylüyorlar.

Güvenli bir eve yönlendirmeden önce onu buraya getirin." Kollarını annemin beline doluyor ve onu sıkıca kendine çekiyor. "Bunu yapmak istediğine emin misin?" Annem başını salladıktan sonra koyu kıvrırcık saçları gözlerinin üzerine dökülüyor.

"Kimse onunla bir hayatı hak etmiyor. O bir canavar." Elleri parmak eklemleri beyazlaşana kadar kenetleniyor. "Ben istiyorum." Kesin ifadesiyle çenesini kaldırıyor.

"Ne yapabilirim ki?" Planlarını yeni öğreniyorum ama Ivan'dan bize yaptıklarının intikamını almak her şeyi yaparım.

Verdiği her karara zalimlik yön vermiştir.

Hepimizin bunu kanıtlayacak yara izleri var, hepsi görünmese bile. Lara'nın onun tek bir bakışıyla soluşunu izledim, bu da orada asla tam olarak anlayamayacağım bir hasar olduğunu kanıtlıyor.

"Yapabileceğin en iyi şey herkesi ondan uzaklaştırmak. Tatlım, planın neydi?" Bakışlarını ben ve kocası arasında gezdirdi.

"Bir fikrim var." Tezgâhın üzerine eğildi ve bir broşürü bana doğru çevirdi. "Şu adamı görüyor musun? O benim en büyüğüm, Jax. Gelecek vaat eden bir boksör ve ilk maçını Las Vegas'ta yaptı."

Parlak fotoğraf, önümdeki adamın daha genç bir versiyonunu gösteriyor. Aynı kıvrırcık siyah saçlar.

Katerina'da da aynısı olduğuna göre ailesinde güçlü bir hastalık olmalı.

Nikolai onu ne kadar çok sevdiğinden birden fazla kez bahsetti ve kızlarının da ona sahip olmasından heyecan duyuyor.

"Tamam, peki ya o?" Kabul ediyorum, sert bir çocuğa benziyor ama bunun nasıl yardımcı olacağından emin değilim.

"Bana Vegas'la ilgili en çok fark ettiği şeyin orada kaybolmanın ne kadar kolay olduğu olduğunu söyledi. Uyum."

"O onun dokunur

Tapınak. "Kaybol."

"Not edildi. Ne zaman burada olması gerekiyor?" Babamın gelinini çalmanın bir savaş ilanı olacağını biliyorum. Ailemin geri kalanının güvende olduğundan emin olmalıyım.

"Yakında. Bir saatten az kaldı." Sergy koridordan çıkmadan önce dudaklarını annemin yanağına bastırıyor.

Öne doğru eğildi ve elimi tuttu. "Git, Niki ve diğerlerini buradan çıkar. Onları kurtarabilecek tek kişi sensin."

"Peki ya sen?" Geçmişte babamın gazabına çok sık kurban gittiğini biliyorum.

İnce parmaklarını boş boş sallıyor. "Artık beni korkutmuyor."

Oturma odasına gittiğimde Nikolai ve karısı, Lara ve Alexei ile birlikte uzanmış yatıyorlardı.

Ellerimi çırparak dikkatlerini çekiyorum. "Gitme vakti geldi. Annemin yakında gelecek yeni misafirleri var ve toplanmamız gerekiyor."

Lara tek kaşını kaldırır. "Ne yani, kovuluyor muyuz? Kim bu kadar önemli?"

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Bu seni ilgilendirmez. Ben gidiyoruz dediğimde gideriz." Ne kadar az bilirlerse o kadar iyi.

Alexei ayağa kalkar ve gerinir, Lara'ya uzanmadan önce kendi saçını düzeltir. "Hadi gidelim. Patron o."

Nikolay da ayağa kalkıyor ama yakınına eğiliyor. "Oluyor?" diye fısıldar.

Başımı sallıyorum ve dudaklarımın incelmesine izin veriyorum. "Bunu başka zaman konuşuruz."

"Benden sorumlu değilsin," diye homurdanan Lara, Alexei'nin yanına gider.

Bilmiyor ama Amerika'da onun yardımına ihtiyacım olacak. Bu konuşmayı başka bir güne saklayacağım.

"Babama veda etmeye gidiyorum." Katerina koridorda kaybolmadan önce parmaklarını Nikolay'ın bileğine doluyor.

Nikolai bebek Elena'yı kucağına alıp göğsüne bastırıyor ve bana dönüyor. "Tehlikedeler mi?" diye kimsenin duyamayacağı kadar alçak sesle homurdanıyor.

"Herkes zamanında ayrılırsa olmaz," diye tıslıyorum.

Bana yardım edecek kişi o olabilir ve doğru zaman geldiğinde onu bilgilendireceğimi uzun zaman önce öğrendi.

Sadece şimdi değil.

Başını sallar ve bedenini kullanarak Lara'yı ana kapıya doğru sürükler.

Arka taraftan evin içinde bir gümbürtü yankılanıyor.

"Gidin!" Topuklarımın üzerinde dönmeden önce kardeşlerime doğru böğürüyorum.

İkimiz de mutfağa doğru koşarken Sergy de koridorda bana katılıyor.

Neredeyse on sekiz yaşında olan genç bir kadın, başının etrafında koyu renkli ipek bir şal tutarak hizmet alanında büzülmüş bir şekilde duruyor.

Umarım Nikolai herkesi dışarı çıkarmıştır.

"Sen Sergy misin?" diye soruyor kız dönerken, ama beni görünce gözleri açılıyor. "Ona benziyorsun."

"Biliyorum. Ben Mikhail. Seni güvenli bir yere götüreceğim." Yaklaştığımda geri çekildi.

Sergy bakışlarını ikimizin arasında gezdirerek doğrudan içeri dalıyor. "Ben Sergy. Arka tarafta, nakliye aracı gelene kadar kalabileceğiniz güvenli bir alan var. Mikhail sizinle birlikte seyahat edecek olan kişi."

İri kahverengi gözleri, kırmızı alt dudağını dişlerinin arasında yuvarlamadan önce yavaşça yukarı ve aşağı bakıyor. "Tamam."

Sergy bana baktı. "Annene erken geldiğini haber vereyim."

Elimi uzatarak Zoya'ya teklif ediyorum. "Benimle gel, yemin ederim seni güvende tutacağım."

Zarif parmakları avucumun üzerinde gezinirken, tereddütle beni fuayenin arka tarafına kadar takip ediyor.

Umarım onu başka kimse görmez.

Babamın, onun burada olduğunu bilen herkesin üzerine yağdıracağı cehennem seviyesi tanrısız olacak.

Ama neden onu seçtiğini anlayabiliyorum. Kuzgun rengindeki saçları, zeytin teninin etrafında yumuşayarak çarpıcı bir görünüm veriyor.

Kimseyi görmeden evin uzak kanadına ulaştık.

Hafif bir bağırma sesi duvarların arasından süzülüyor.

Lanet olsun.

"Burada kal, kımıldama." Kapıyı kilitlemeden önce ona işaret ettim.

Tuğlalarla karışarak neredeyse görünmez oluyor.

Zekice.

Koridorda ilerlerken neredeyse Nikolai ve bebeğiyle .

"Mikhail! Ne haltlar dönüyor burada?" Kolumu tutup yanından geçmemi engelledi.

"Defolup gerek. Şimdi." Tutuşu sıkılaştıkça yüzümü buruşturuyorum.

Daha çok çalışmalıyım, benden çok daha güçlü olmaya başladı.

"Katerina..." Etrafındaki boş odaya bakar. "Onu bulmak zor."

Pencerelerden sızan ışıklar uzak duvar boyunca parıldıyor.

Kahretsin.

"Bebeğinin hayatta kalmasını istiyorsan gitmelisin. Bu Ivan." Parmağım avluda ilerleyen ciplerin ışıltısına doğru saplanıyor. "Etrafımızı sarıyor. Sinirlendiğinde neler olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun."

Nikolai soluklaştı, gitmeme izin verdi. "Karım mı?" Ne yöne gideceğinden emin değilmiş gibi görünüyor.

"Onu yakalayacağım. Güven bana." Umarım bu sözlerden pişman olmam.

Topuklarının üzerinde dönmeden önce dişleri gıcırıyor ve hızla cam duvarın yanından geçiyor.

Bitişik kanatta, Sergy'nin annemi bulmaya gittiğini bildiğim yere doğru koşuyorum.

Ben kapıyı çalmaya fırsat bulamadan Sergy kapıyı açıyor.

"Planın ne? Karşı koymak mı, kaçmak mı?" Ondan annemin masasının yanındaki tabureye tünemiş oturduğu yere bakıyorum. Katerina onun arkasında duruyor, annemin omzunu kavradığı parmak eklemleri bembeyaz.

Sergy başını sallıyor, koyu renk bukleleri alnında dalgalanıyor. "Onu alt etmek için bir orduya ihtiyacımız var."

Elini uzatarak bir kâğıt parçasını bana doğru itti. "Al bunu. Bu adam yeni yetme biri. Zoya'yı saklamana yardım edebilir."

Notu açtım ve ismi ezberledim.

Enzo Testa.

Çakmağımı çıkarıyorum, dumanın içinde kayboluyor.

"Ona güveniyor musun?" Homurdanıyorum, ne yapacağımı bilemiyorum.

Sergy başını sallar. "Benim hayatımla. Vanyos'un kızı kaçırıldıktan sonra benimle ve Kasap'la birlikte savaştı. Zoya'yı tanıyor ve onu güvende tutacaktır." Nikolay'ın morlukları derinleştirdiği kolumu tutuyor. "Git onu getir, benim odamdaki geçitten kaçacağız."

Kapıyı kapattı ve beni koridorda bıraktı.

Bağırışlar daha yüksek, babamın sözlerini anlamaya başlayabiliyorum.

"Onu dışarı çıkarın!" diye tekrarlıyor. Gitme zamanı.

Evin uzak tarafına doğru ilerlerken, tam gizli girişe ulaşmıştım ki bir patlama binayı sarsıyor ve beni patlamayla birlikte ileri fırlatıyor.

Kahretsin.

Molozlar kapının açılmasını neredeyse engelliyor.

Zoya köşeye büzülmüş, iri gözleri yaşlarla çevrili. Ben ona doğru uzanırken alt dudağı titriyordu. "Gel . Acele etmeliyiz."

Ivan'ın sesini duyabiliyorum.

evin içinden sesleniyor.

O içeride.

Avucumu sallayarak, alması için aırmaya çalışıyorum. Bu donup kalınacak bir durum değil.

"Yürüyemiyorsan seni ben taşıyım," diye homurdanıyorum, sesimdeki sabırsızlığı zar zor bastırabiliyorum.

Siktir et.

Onu yakalayıp mayalanmış bir patates çuvalı gibi omzuma atıyorum ve Sergy'nin sonuna doğru koşmaya başlıyorum.

"Mikhail. Bu ihanetin bir parçası olacağını nereden bilebilirdim?" Babam dışarıdaki araçların parlak ışıklarıyla siluetlenmiş bir şekilde duruyor, etrafını saran duman dalgası onu cehennemin kapılarından şeytanın ta kendisi gibi gösteriyor. Yerdeki kırık kirişleri yalayan alevler, öfkeli yüz hatlarında uğursuz turuncuyu titretiyor.

Kahretsin. Kapana kısıldım.

Zoya'nın bedenimden aşağı kaymasına izin verdim ve onu arkamdan iterek babamla onun arasına girdim.

"Onu bana ver." Ivan uzun bir bıçağı kınından çıkardı ve bana doğru yürüdü.

"Siktir git. O neredeyse bir ocuk ve sen de bir canavarsın." Keşke bir silahım olsaydı.

Bükülmüş bir inşaat demiri parçası kırık bir beton parçasından dışarı çıkıyor. Sert bir sarsıntıyla, budaklı metali kurtarmayı ve önümde tutmayı başardım.

Mükemmel değil ama işe yarayacaktır.

"O benim karım." Bıçağın ucuyla işaret ediyor. "Onu hemen geri ver."

"Cesedimi lazım," diye homurdanarak meydan okuyorum.

"Bu kadar basit bir talep," diye bağırıyor bana hücum ederken.

O kadar yaşlı olmasına rağmen hızlı, ben sallanıp onu kalçasından bir darbeyle yakalamadan önce neredeyse beni geçiyordu.

Eğitimli bir dönüşle kolu etrafında dönüyor ve bıçağının kenarı beni yanımdan vuruyor.

Etimde düzensiz bir çizgi açtığında acı kaburgalarımı parçalıyor.

Ondan sendeleyerek uzaklaşırken, onu uzak tutmak için inşaat demiriyle saldırıyorum. Başka bir bıçak darbesi için ileri atıldığında, savuruyorum ve dizinin hemen üstünden kalçasına saplıyorum.

Bir kükremeye bıçak elinden yuvarlanır ve bir moloz parçasının üzerinde seker. "Seni işe yaramaz pislik," diye homurdanarak molozların saçıldığı zeminde yuvarlandı.

Şimdi benim şansım. Çubuğumu başımın üzerine kaldırıp ona indiriyorum.

Ama o dönüyor, yanan bir kiriş parçasını sopa olarak tutuyor, beni savuşturuyor ve yüzümü şişleyene kadar itmeye devam ediyor.

Kömürleşmiş deri kokusu ve kor tadı ağzıma zorla girerken acı beni yutuyor.

Tökezleyerek yere düşüyorum, çenemdeki ve yanağımdaki sıcak korları çılgınca çekiyorum.

Ayağa kalkıyor, bana doğru yaklaşıyor ve yanan odun parçasını başının üzerine kaldırıyor.

İşte bu, son anım.

Öz babamın eliyle ölüm.

Son darbeyi indirdiğinde, kollar onu arkadan kavıyor ve bir uzuvlar karmaşası içinde itiyor.

Sergy başını Ivan'ın sırtından kaldırıp bana döndü. "Kaç! Siktir git!"

Babam ayağa kalkıyor, Sergy'yi ve yuvarlanırken göğsüne dirsek atıyor.

Kahretsin.

Yüzümdeki ateş bana bağıyor ama kaçma dürtüsü daha güçlü. Bir başka patlama binayı sarsıp beni öne doğru savururken bacaklarımı altıma almayı başarıyorum.

Beton ve tahta tavandan düşüyor, yattığım yerde beni dövüyor.

Güçlü eller ceketimi kavradı. Sergy beni kendisine doğru çeviriyor, sonra da bir tuğla parçasının üzerine yığılıyor.

"Ivan nerede?" Ona boğuk bir sesle soruyorum, yoğun havada boğuluyorum.

Ancak o zaman Sergy'nin göğsünden metal şişi görüyorum.

"Kaçtı," diye öksürüyor, ağzının kenarında biriken tükürüğüne kan bulaşıyor.

Bu hiç iyi değil.

"Zoya'yı buradan çıkar." Parmakları kolumu pençeliyor. "Ve Mikhail, bir şey daha var." Kesik kesik nefes alıyor. "Ivan intikam için geri dönecek. En küçük kızım Anastasia'yı biliyor. Onu da güvende tutmalısın."

"Ana, kim?" Daha fazla yükümlülüğü kaldırabilir miyim bilmiyorum. Zaten dünyanın yükü omuzlarımdaymış gibi hissediyorum.

"Lütfen. O benim küçük kızım-" Kasılmalar vücudunu sarar ve dudaklarından koyu renkli bir sıvı kabarcığı dökülür. "-Katerina bilmiyor. Annen de bilmiyor. Lütfen, benim için?" Gözleri odaklanmadan önce eli benden uzaklaşıyor.

Sikeyim.

O benim hayatımı kurtardı. Anneme hiç sahip olmadığı bir sevgi verdi.

Nikolai'yi oğlu olarak kabul etti.

Allah kahretsin.

"Ben yaparım. Onu güvende tutacağım." Avuç içim gözlerini kapatıyor.

Zoya saklandığı masanın altından görüş alanımın köşesinde hareket ediyor.

"O, yani o...?" Gözleri babamın kaybolduğu izleri takip ederken sorusu kesiliyor.

"Gitmemiz gerekiyor." Kabaca elini tuttum ve onu annemle Katerina'nın beklediğini bildiğim ana süite doğru götürmeye başladım.

Ama karmakarışık molozlardan oluşan bir duvar her türlü erişimi engelliyor. "Kahretsin," diye fısıldadım, onu uzaklaştırmak için döndüm.

Bunu eski yapmamız gerekecek. "Ne kadar hızlı koşabilirsin?" diye sordum.

Benim hızlı adımlarıma ayak uydurmak için neredeyse koşmaya başladı bile.

"kadar hızlı değil. Bebek işleri zorlaştırıyor." İtirafı neredeyse beni aşıyor.

Durdum, omuzlarını tuttum. "Bebeğim? Ivan biliyor mu?" Burnum ona o kadar yakın ki, nefesini tenimde hissedebiliyorum.

Geniş, koyu renk gözleri benimkilerle yüzümdeki yanan yara arasında gidip geliyor. Dudağını ısırarak başını sallıyor. "Bu yüzden şimdi kaçmak zorundaydım. Biraz daha uzun sürerse öğrenecekti."

"Siktir. Tamam. Hadi gidelim." Onu babamın adamlarının olduğu taraftaki kapıdan dışarı sürüklüyorum, sonra da ormanın içinden gizlice geçip arazinin etrafında dönüyorum.

Ancak o zaman evi net bir şekilde görebiliyorum. Ya da ondan geriye kalanları.

Ivan'la dövüştüğüm mutfak ve oturma odası ayakta kalan tek bölüm.

Annem ve Katerina'nın bulunduğu Sergy'nin kanadı dümdüz oldu.

İçi boş bir sefalet beni ele geçiriyor.
Zoya'yı çıkardım ama ne pahasına?

BÖLÜM 1

MIKHAIL

Günümüz

Hayatlarımızın parçalanmasının üzerinden altı yıl geçtiğini bilmek için tarihe bakmama gerek yok. Her lanet gün yüzümde bir hatırlatma var.

Geçen her yıl bir parçamı daha taşa çeviriyor, içimdeki kötülük biraz daha derinlere kök salıyor.

"Enzo, şu an iyi bir zaman değil." Kumarhanemde planlanan etkinlikleri iki kez kontrol etmek için birkaç dakikam daha olması umuduyla onu masamdan uzaklaştırıyorum.

Organize suç hayatının, dış görünüşü korumak için gerçek işler yapmak anlamına geldiğini kim bilebilirdi?

"Mikhail. Bu bekleyemez." Dizüstü bilgisayarını önüme atıyor ve bana bakacak şekilde çeviriyor.

Siyah beyaz bir fotoğraf var ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Kaşlarımı kaldırmam onu harekete geçirmiş gibi görünüyor. "İzle." Ekranı uzanıyor ve bir düğmeye basıyor. İlk başta sadece karlı bir sokağın grenli bir görüntüsü var.

Ama sonra bir araba kayarak geliyor, frene basıyor ve iki iri adam arabadan atlayıp ekrandan kaçıyor.

"Enzo-"

"Sadece. İzle," diye homurdanıyor, parmakları gergin bir şekilde meşe ağacına vuruyor.

Heyecanlanacak bir tip değildir, bu yüzden bunun büyük bir şey olması gerektiğini biliyorum.

Bir an sonra, asıl iki adam, arkalarında bir başkasıyla birlikte ortaya çıkar.

"Ne taşıyor lan bu?" Gözlerimi kısıp daha yakına eğilerek omzundaki ağır çuvalın ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.

"Bekle." Enzo yanımda duracak şekilde kayıyor, eli klavyenin üzerinde duruyor.

"İşte!" Bir vuruşla yayını durdurur.

Gördüğüm şeyin ne olduğunu anladığımda ciğerlerim çalışmayı bırakıp havayı içlerine hapsediyor. "Bu...?" İzlediğim sahneye bir isim koymak istemiyorum. Ama yüzünü çevreleyen kıvrıkcık siyah saçlar çok net.

Enzo kapağı kapatıyor ve acımasızca başını sallıyor. "Kapı kamerası hareketi yakaladı ve beni tetikledi. Ama elimizdeki tek net görüntü bu. Görünüşe göre zorla girip kapmışlar. Nereye gittiklerini biliyorlardı."

Yumruğum masamın meşesine çarpıyor. "Onu geri almamız gerek. Onu kimin kaçırdığı hakkında ne biliyorsun?"

Bilgisayarını kolunun altına alarak iç geçiriyor. "Mümkün olan en kötü seçenek. Ivan."

"Siktir." Uzun bir nefes verişte çıktı.

Tabii ki öyleydi.

"Babasına söz verdim ve başarısız oldum. Jax'e göz kulak olmak için elimden geleni yaptım ama..." Parmaklarımı sıktığımda eklemlerim çatlıyor.

Bana en yakın insanları güvende tutamıyorum.

Niki, Lara ve şimdi Alexei bile benim gözetimim altında yakalandı.

Haftalardır ondan bir iz bulamadık. Kız kardeşim perişan halde.

Bu gibi olarak yakında olarak I
olsunbir Geri, başka bir biri kaybolur.

Ve nedenini biliyorum.

Babam denen canavar. Onun
saçmalıklarından bıktım usandım.

Cebimdeki düşük vızıltı şu anda ihtiyacım olan son şey.

İsteksizce telefonumu çıkarıp kulağıma götürüyorum.

Bilinmeyen numara. Harika.

"Konuş."

"Bay Volkov. Benim adım Drago. Sanırım elimde ilginizi
çekebilecek bir şey var." Ağır Rus aksanlı derin bir ses
hoparlörden mırıldanıyor.

"Oyun için zamanım yok. Ne istiyorsun?" Hücremde
homurdanıyorum.

Kar maskemin sözlerimi etkileyebileceği söylendi, bu
yüzden beni anlamalarında sorun olmaması için sesi açmaya
özen gösteriyorum.

"Arkadaşın Alexei'yi geri getirebilirim." Yumuşak bir
kahkaha attı. "Sadede gelen bir adamla uğraşmayı seviyorum.
Nerede olduğunu biliyorum. Asıl soru, onu ne kadar çok
istiyorsun?"

Hoparlör düğmesine basarak cihazı Enzo'nun dizüstü
bilgisayarının durduğu yere fırlatıyorum ve dinlemesi için
elimle işaret ediyorum.

"Alexei'nin sende olduğunu nereden bileyim?" Haftalardır
kayıp olduğunu biliyorum, beni heyecanlandırmak için bir
yabancidan daha fazlası gerekecek.

"Kamen Gulag'daki mahkum listesini öğrenin." Bir tık sesi
duyulur ve hat kesilir.

Enzo'ya bakıyorum ama o çoktan dizüstü bilgisayarını
yeniden çıkarmış.

Sessiz odanın sadece tuş sesleriyle dolmasının ardından
zeytin rengi teni soluyor. "O orada. Ama bakın başka kim
var." Manikürlü tırnağını çoktan gittiğini sandığım bir ismin
altında tutarken parmağı titriyor.

Vanyos Pushkrov. Buresk Kasabı.

Drago'nun numarasını tekrar ararken ellerim titriyor.

"Şimdi bana inanıyor musun?" Formaliteleri beklemez.

"Onu neden bana verdin? Ne istiyorsun?" Bu işte her zaman bir bit yeniği vardır.

Drago'nun derin kahkahası ensemdeki küçük tüylerin diken diken olmasına neden oluyor. "Sadece iletişim kanallarını açık tutmamızı istiyorum. Alexei'niz Tatiana'ya olan borcunu ödedi ama Tatiana onun gitmesini hiç istemedi. Gelecekte birbirimize güvenebileceğimiz umuduyla onu sana öneriyorum."

Ona inanmıyorum. "Bana sadece bir dolar miktarı ver. İyilik borcu içinde olmayı kaldıramam."

Her zaman kederle biter. Parmaklarım kar maskemin altındaki yara izini buluyor, tutamadığım tüm sözlerin keskin bir hatırlatıcısı.

Boğazını temizliyor ve uzun bir nefes alıyor. "Şöyle diyelim, içimden bir ses tüylerin yakında Rusya'da harap olacağını söylüyor ve ben de mümkün olduğunca çok seçeneği açık tutmak istiyorum."

Enzo'ya bakıyorum.

Kaşları kalkıyor ve omuz silkiyor. Hay sikeyim.

"Pekala, Drago. Ne yapmam gerekiyor?" Alexei'yi geri almak için her şeyi yapacağımı zaten bildiğini tahmin ediyorum.

Onun gittiği her gün Lara'nın yok oluşunu izleyemem. İkisinin de iyiliği için ona burada ihtiyacım var.

"Hücrelerinden çıkmasını ayarlayabilirim. Uçağınızı kapının dışına indirmenizi istiyorum." Duraklıyor. "Ben yapacağım

kaçabileceği kadar dikkat dağıtıcı bir şey olduğundan emin ol." Zihnim çalkalanıyor.

Kaçış.

Özgür ve temiz.

Bağlantısız, kimseye borçlu değil. Takip edilmemek.

Kulağa çekici geliyor.

"Pekâlâ. Bu kadarını yapabilirim. Karşılığında sadece küçük bir iyilik istiyorum." Aklıma bir fikir geldi.

"Anlat bana." Drago'nun dişleri gıcırıyor.

"Havalandıktan sonra, yeterli irtifaya ulaşmam için bana dört dakika verin, sonra beni vurmanızı istiyorum." Sanırım bu işe yarayacak.

Enzo boğuluyor. "Ne?" Ağzını açıyor, kolları başından uzaklaşıyor.

"Lütfen tekrarlayın. Sanırım bağlantımız kötü." Drago hoparlörden bir tıklama sesi çıkarır. "Sanki uçağınıza ateş etmemi istiyor gibiydiniz?"

"Aynen öyle. Amaç için ve Motor.I Yapma. istiyorum sen Alexei'ye kazara çarpmak. O

uzman bir paraşütçü, ona bir olmaz." Şiddetle dikkatimi çekmeye çalışan Enzo'ya el sallıyorum. Drago derin bir nefes alıyor, nefesi hücrede parazit yapıyor. "Bu kısa ömürlü bir arkadaşlıktı. Emin olacağım

Alexei onun tarafında olduğumu biliyor."

Telefonu kapattığında çıkan klik sesi duyulabilir.

"Ne oluyor lan?" Enzo omzuma vuruyor. Ne

heyecanlanıyor ne de bana dokunuyor.

"Kendini öldürtecek misin? Ne haltlar dönüyor burada?" Endişesini saklamıyor ama ayağa fırlayıp odada volta atmaya başlıyor.

"Anastasia'yı geri almam gerek. Ivan beni izliyorsa bunu yapamam. Onun radarından düşmenin en iyi yolu ölmektir." Omuz silktim ve parmaklarımı masanın üzerinde birleştirdim. "Dışarı çıkmak güvenli olana kadar Zoya'yla birlikte güvenli evde kalacağım. Orada zaten şifreli iletişiminiz var, çalışmak için iyi bir üs olacak."

Koyu renk gözleri kısılıyor ve dudakları inceliyor. "Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyor musun?"

Başımı salladım. "Sahip olduğum tek şey bu."

İç çeker ve bilgisayarını tekrar açar. "Peki, bir iletişim sistemi kurmaya ve yeni kimlik belgeleri almaya başlayacağım." Yazmayı bırakır ve yukarı bakar. "Ailene söyleyecek misin?"

Odada ağır bir sessizlik hakim.

"Hayır. Sır saklamak onları hayatta tutan şeydi. Eğer içlerinden biri Zoya hakkındaki gerçeği bilseydi, Zoya ölmüş ve en küçük kız kardeşim de babamın yanına dönmüş olurdu." Kar maskemin köşesini kaldırıp burbonu döktüğüm gibi . "Eğer onun nerede olduğunu bilselerdi, herhangi biri ölmüş olurdu. Ivan ihtiyacı olan bilgiyi topladıktan sonra onları eski bir gazete gibi bir kenara atardı."

"Katılıyorum. Bilgi güçtür." Klavyesine dokunmaya devam eder.

Bilmesi gerekirdi. Yemin ederim istihbaratla yaşıyor.

Tüm kulüplerinin, iş girişimlerinin, benimle ve hatta Frankie Falcone ile olan ilişkisinin amacı budur.

İletişim.

Enzo her zaman ne ve kim hakkında yaşayan herkesten daha fazla şey bilir.

Ve her zerresine ihtiyacım olacak.

BÖLÜM 2

ANASTASIA

Etrafımda yankılanan hareketleri ve sessiz konuşmaları duyabiliyorum ama başımın üzerindeki bu kokuşmuş çantayla hiçbir şey göremiyorum.

"Hey, pislikler! Sizi duyabiliyorum!" Nefesimin sıcaklığı gözlerime geri yansıyor.

Keşke bileklerimdeki bağları gevşetseler, parmaklarım uyuşuyor.

Bir ayak sürtünmesi ve belki de bir sandalyenin gibi bir şey var.

Ne oluyor lan?

"Hadi ama! Bu berbat. Buranın yolunu göremedim. Beni götürmeden önce dişlerimi fırçalamayı unuttum. Sıkıntıdan ölüyorum. Biri kenarı biraz yukarı çekebilir mi?" Sesime fazladan bir sızlanma eklediğimden eminim.

Huysuz ergen rolünü oynayabilirim.

Başımdaki örtü yırtıldı, kıvrırcık siyah saçlarım yüzüm de dahil olmak üzere her yere savruldu.

Sümkürmek ve burnumu oynatmak onu uzaklaştırmıyor ama en azından nefes alabiliyorum.

"Sen hiç susmaz mısın?" Yorgun kaslı bir adam kullandıkları çuvalı tutuyor.

Onu hatırlıyorum. Beni götürdüklerinde arabadaki adamlardan biriydi.

Dün müydü o? Hiçbir fikrim yok.

"Sadece bana iyi davranırsan." Ona gözlerimi deviriyorum.

"Pislik." Oturduğum sandalyenin bacağına kasıtlı olarak tekme atıyor, içime sert bir sarsıntı gönderdi.

"Sana iyi davranabilirim, canım." Arkamdan başka bir ses geliyor. Bu ses daha derinden, neredeyse sakinleştirici bir tonda.

"Bu senin patronun olmalı." Uzaklaşan adama ters ters bakıyorum. "Beni saatlerce orada ter içinde bıraktığını öğrenince çok kızacak."

Beni göremediğini biliyorum ama o kapıdan çıkıp gözden kaybolmadan önce dilimi dışarı çıkardığımdan emin oluyorum.

Yapmamalıydım.

Yanımdan bir el uzanıyor ve ben onu ağzıma geri sokamadan yakalıyor.

Eski puro ve kolonya, mengeneye benzeyen ele bağlı ağarmış bir sakal belirirken tat alma tomurcuklarımı bozuyor.

"Kullanmaya niyetin yoksa bunu teklif canım." Beni bıraktı ve önümdeki deri sandalyeye oturdu.

Bana bakarken koyu renk gözleri dudaklarına uyacak şekilde kıvrılıyor. Bacak bacak üstüne atarken, siyah ayakkabılarının parlaklığı kavernöz odadaki yüksek ışıkların yansımalarını yakalıyor.

Tuhaf bir akustik olmasına şaşmamalı, burası devasa bir yer.

Bir konak ya da kale gibi.

Annemle yaşadığımız küçük eve hiç benzemiyor. Keşke beni dinleyip taşınsaydı.

Ama oranın güvenli bir yer olduğunu, parasının ödendiğini ve orada bize bakıldığını söyleyip durdu.

Hepsi saçmalık.

Şimdi buradayım ve takım elbiseli ürkütücü yaşlı bir adam tarafından gözüm beceriliyor.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" Dirseğinin yanındaki gümüş yaldızlı kutudan bir puro çıkarır ve ucunu kırpar.

Öne doğru eğilip gülümsediğinde dişlerindeki nikotin lekelerini görebiliyorum.

İçimde dalgalanan tiksinti ürpertisini saklamaya bile çalışmıyorum. "Hayır. Hiç etkilenmedim. Artık gidebilir miyim?"

Parmakları çenemi sertçe kavrayıp demir tokasıyla yanaklarımı morartmadan önce gri sakalı seğiriyor.

"Ben Ivan Volkov. Baban benden her şeyimi aldı. Ben de aynısını yapacağım." Beni bırakmadan önce manikürlü tırnakları derime batıyor.

"Beni öldürecek misin?" Eğer durum buysa, sanırım susmama gerek yok. "O zaman bitir de artık sana bakmak zorunda kalmayayım."

Daha etkili olması için bir tomar tükürük sardım ve yüzüne doğru tükürdüm.

Göğsüne düşüyor ama eminim niyetimi anlamıştır.

"Hayır, seni huysuz velet," diye homurdanıyor, boğazını kırmızı bir leke kaplıyor. "Seni kendiminmişsin gibi sahipleniyorum. Sergy mezarında yuvarlansın diye senin içine bir varis yerleştireceğim."

İğrenç. Bana dokunduğunu düşünmek bile midemi bulandırıyor. "Onu çok az tanıyordum. Altı yıl önce falan öldü.

Senin neyin var böyle?" Sandalyede dönmeye çalışıyorum ve başaramıyorum ama çok sıkı bağlanmışım.

Çakmağının alevi yüzünün önünde parlıyor ve purosundan çıkan keskin duman üzerime doğru yükseliyor. "Görüyorsun ya, Sergy hâlâ yaşıyor. Ve bana ihanet edenler, verimli birlikteliğimizi duysalar çok üzülürlerdi." Elini siyah pantolonuna götürüyor ve avucunu kasıklarındaki şişkinliğe sürüyor. "Çok alıngansın. Benim için bir zevk olacak-" Parmakları yılan gibi uzanıyor ve boğazıma dolanıyor, sonra oda solmaya başlayana kadar sıkıyor. "-Seni kırmak."

Bıraktığında, yüzüne öksürene kadar yanan hava ciğerlerime doluyor.

"Sen bir ," diye , hâlâ kekeliyorum.

"Hmm, bana öyle söylendi." Durgun odaya küçük daireler çizerek üflemeden önce uzun bir nefes alıyor. "Yine de oldukça yardımsever bir efendi olabilirim. Siz aldırmadığınız sürece."

"Yani, itaatsizlik edersem, beni acılarımdan kurtaracak mısın?" Duvardaki yazıyı görebiliyorum.

Ondan şimdiden nefret ediyorum.

"Tam tersine. Yeryüzünü cehenneme ve sonunda öleceğim güne kadar seni ölüm için yalvartacağım." Sırıltısı tekinsiz ve gözlerinin karanlık çukurlarına ulaşmıyor.

"Kulağa hoş geliyor. Bu seçenek pörsümüş küçük aletini içimden çıkaracağın anlamına mı geliyor?" Eğer acı , en azından bunu hak edeceğim.

Ama o gülüyor.

Ve bu daha da kötü.

"Oh, siz genç kadınlar bilmediğiniz şeylerle dalga geçmenin onu daha az korkutucu hale getirdiğini mi düşünüyorsunuz? Merak etmeyin, işim bitmeden sizi yalvartacağım."

BÖLÜM 3

MIKHAIL

Gecenin bir yarısı uçağımı bilmediğim bir bağlantı yoluna indirmeye çalışırken tüm aletleri kapalı tutmak, hayatta kalma olasılığımın üst sıralarında yer alacak bir şey değil.

Ama Alexei için şansımı deneyeceğim.

"İki dakika." Drago'ya anonsumu yaptıktan sonra kulaklığı çıkarıyorum.

Umarım beni duymuştur.

Hapishane kompleksinin uzak tarafında büyük bir patlama meydana geldiğinde tekerleklerim neredeyse yere inmek üzereydi.

Sarsıcı patlama beni neredeyse rotamdan saptırmadan önce turuncu ve beyaz alevler havaya fırlıyor.

Çapraz kuvvetle savaşarak Piper'ı güç bela kontrol edip durdurmayı başardım.

Dışarı atlayıp Drago'nun bana orada olacağını söylediği çitteki boşluğu buldum.

En azından anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getiriyor gibi görünüyor. Planların üzerinden onlarca kez geçtik, ancak yine de gerçekten uygulayacağına dair hala devam eden bir şüphe vardı.

Üzerimdeki koruma kıyafeti serbest hareket etmeme izin vermiyor, göğsümü rahatsız edici bir şekilde sıkıyor ve

Beton binanın sonundaki kilitli olmayan kapıdan içeri girerken kollarımı açtım.

Yolumu aydınlatan parlak ateşten sonra gözlerimin loş ışığa alışması biraz zaman alıyor.

Sakin ol. Ne yaptığımı bilmem gerekiyor ki onlardan biri olduğumu düşünsünler.

Derin bir nefes alarak ilerliyorum ve beni Alexei'nin saklanması gereken yere götüren sağa sapıyorum.

Bir başka patlamayla yer sarsılıyor ve beni duvara yastıyor. Çıgıllıklar ve sirenler havada çınlarken bir toz dalgası her yeri kaplıyor.

Öksürerek köşeyi döndüğümde ikisi iri yarı, savunma pozisyonunda toplanmış üç adam görüyorum.

Kaskımın vizöründen bakarken, aralarında Alexei'yi görmeyi başarıyorum. Ön tarafı çevirip emin olmak için bir kez daha bakıyorum.

Kim bu adamlar?

"Alexei? Benim, Mikhail." Ona doğru uzandığımda, iki adam öne geçmeye çalışıyor.

"Mikhail!" Alexei bana doğru koşuyor ve beni hızla kucaklıyor.

"Yalnız olman gerekiyordu." Sesimi alçak tutmaya çalışıyorum.

Başını sallıyor. "Benimle geliyorlar. Onlarsız gitmiyorum." Sikeyim.

"İyi, hadi defolup " Dönerek adımlarımı takip ediyorum ve onları çitteki deliğe doğru yönlendiriyorum.

İri adamlar homurdanarak geçmeye çalışıyorlar.

Evet, benim için de bok gibi sıkıydı. Ağır üniforma çizilmemeye yardımcı oluyor.

Kokpite tırmandığımda, Alexei arkadaşlarını yüklerken Drago'ya işaret vermek için hızlı bir ışık yakıyorum.

"Kimsin sen?" Ben bağıriyorum.

Bu noktada, gerçekten umurumda değil, ama sessiz sinema yapmaya devam etmek zorundayım.

"Bu Ben ve kardeşi Sven." Alexei her birini işaret . "Orada hayatımı kurtardılar."

Tüm ekstra ağırlıkları bu kalkışı zorlaştıracak.

"Dayanın!" Gaz kelebeğini sıkıştırarak sesleniyorum.

Bir merminin ilk sesini duyduğumda küçük uçak ağaçları zar zor aşiyor.

Tam zamanında.

Sonra daha hızlı olmaya başlarlar.

"Lanet olsun! Bize ateş ediyorlar!" Alexei çığlık atıyor.

Başka bir atış motordaki bir şeye isabet eder ve kabini aydınlatan bir ateş yakar.

Ama bir tanesi yerden çıkıp yan tarafıma çarptı.

Bir iniltiyle, paraşütümü saklayan kalın ceketimden akan kanı durdurmaya çalışıyorum.

Alexei'nin arkadaşlarıyla telaşlı bir ses tonuyla konuştuğunu duyabiliyorum. Nasıl atlayacaklarını bilseler iyi olur.

Pervane başka bir vuruşla tekliyor. Vakit geldi.

"Alexei? Dışarı çıkmalısın!" Onu buradan çıkarmalıyım. Keşke veda edebilseydim. Eve gideceğini bilmek yardımcı oluyor. Lara'nın ona ihtiyacı var.

Enzo onu almaya hazır.

Güvende olduklarından emin olmalı.

Saniyeler içinde hepsi gitti.

Daha fazla Mermiler rip aracılığıyla ve
ince metal Cilt, Biri omzumdan

yakaladı.

Lanet olsun, Drago, dur!

Boyundurukla savaşarak, irtifayı açılmak için zamanım olacak kadar yüksek tutmaya çalışıyorum.

Sadece birkaç saniye daha.

Ateşin ısısı kırık camların arasından akarak gözlerimi bulutlandırıyor.

Daha fazla tutamayacağım.

Koltuktan iterek arkaya atlıyorum ve kendimi kapıdan dışarı bırakıyorum. Zifiri karanlık gecenin içine atlarken hızla esen rüzgâr beni sağır ediyor.

Bir.

İki.

Çek!

Kimse beni görmesin diye paraşütüm gökyüzü kadar karanlık.

Özellikle Alexei.

Kaza yaptığımı düşünmesi lazım.

Herkes o söyleyecek, biliyorum.

Gölün buz gibi suyuna düştüğümde ipek henüz tam olarak açılmamıştı. Bacaklarımla beton bir duvara çarpmış gibiyim.

Sonra soğğun şoku içime işliyor.

İnce acil durum can simidinin şişerek beni yüzeye çıkarması sadece bir saniye sürüyor.

Kara hangi yönde? Bu gölün yeterince büyük olduğunu biliyorum, kıyıyı bulmadan önce saatlerce yüzebilirim. Büyüklüğü için seçtim ama buz gibi suda o kadar uzun süre yüzersem çıkamadan ölürüm.

Dev bir gümbürtü karanlığı yarıyor, ardından düşen uçağımdan çıkan bir ateş bulutu geceyi aydınlatıyor.

İşte burada.

Sanırım başarabilirim.

Soğuk iliklerime kadar işliyor ama kendimi devam etmeye zorluyorum.

Bir tekme daha, bir vuruş daha, sonra ayak parmağım sert dipte sürükleniyor.

Ayaklarımı zar zor hissediyorum, soğuktan uyuşmuşlar.

Kendimi sıcaktan kavrulan gölden dışarı sürükleyene kadar her adım yorucu.

Şimdi hangi cehennemde bulmalıyım. Ama önce, gecenin şiddetli ayazı sırsıklam giysilerimi buz sarkıtlarına dönüştürmeden önce ısınmalıyım.

Telefonum bile yok. Enzo'ya bıraktığımdan emin oldum, böylece izlenemezdim ve içindeki tüm bilgiler için tehlikeye atılamazdı.

Cebimdeki küçük hayatta kalma kiti donmuş parmaklarımda yetersiz görünüyordu.

Hay sikeyim. Ben de fazladan kıyafet giymeliydim.

Yine de belli bir noktada, Alexei'ye ulaşmak için hala savaşmam gerektiğini bildiğimden, sadece belli bir miktar taşıyabilirim.

Umarım iyidir.

Bu lanet ateşi bir önemi kalmayacak.

Birkaç kuru çubuk ve bir paket çıra ve kısa süre sonra küçük bir alev etrafımdaki sık ormanı aydınlatıyor.

Sonunda.

Titreyerek, daha büyük çubuklara geçecek kadar büyüye kadar çıra eklemeye devam etmek tüm sabrımı alıyor.

Ceketim buharlaşınca ve uzuvlarımı yeniden hissetmeye başlayınca kadar alevlerin gitgide büyümesine izin veriyorum.

Çok yakındı.

Bunu yapmaktan nefret ediyorum ama soyunuyorum, ıslak katlarımı cesaret edebildiğim kadar sıcağa yaklaşıtıyorum. Onları kurutmam gerek.

Yüzümü buruşturarak termal üstümü çıkarıyorum. En azından negatif sıcaklıklar bir şeye yarıyor. Kan akışını durdurmaya yardımcı oldu.

Bir ses duyduğumda en kötü yaranın etrafındaki kurumuş doku parçalarını topluyordum.

Ses yükseldikçe çılgınca etrafıma bakıyorum ama sesin kaynağını bulamıyorum.

"Mikhail." Üstümdeki gökyüzünden küçük bir ses geliyor. "Drago bu koordinatlara doğru ilerliyor." Drone görüş alanıma düşüyor ve Enzo'nun sesi . "Yaralandın mı?"

"Fena değil. Yaşayacağım," diye homurdandım.

"Onlara rehberlik edeceğim. Kazadan kurtulduğuna sevindim. Uçak kurtulamadı." Karanlığa yükselmeden önce cevap vermeme fırsat vermedi.

Bu çok kötü, bunu sevmiştim.
Anastasia'yı geri alabilirsem, yeni bir tane alacağım.
Daha ağır bir motorun ağaçların arasından geçmesi uzun sürmez.

Karartılmış bir SUV belirir ve içinden yüzünde koyu boya olan dev bir adam çıkar.

"Mikhail? Drago." Yanına gelip elini uzatmadan önce göğsüne vuruyor. "Kamyona binmene yardım edeyim."

Ona tamamen güvenmem gerektiğinden hâlâ emin değilim ama bana Alexei'yi getirdi.

En kötü ihtimalle beni babama teslim edecekse, buna da hazırlıklıyım.

Beni canlı ele geçiremeyecekler.

BÖLÜM 4

ANASTASIA

Sanırım yaşlı ucube bunu gerçekten yapacak.

Günler birbirini kovalamaya başladı. Ivan'ın onunla birlikte katılmam için ısrar ettiği yapmacık resmi yemeklerden ve beni gördüğüm en iğrenç gelinliğe sığdırmak için gelen halsiz yaşlı kadından başka bir şey takip edemiyorum.

"Onun için nasıl çalışabilirsin Stella?" Son ayarlamaları yaparken nihayet ona soruyorum. "Bunu bana zorla yaptırıyor." Belki kalbini bulursam bana yardım eder.

"Sus, çocuğum," diye beni uyarıyor, yüzündeki kırışıklıklar derinleşerek kaşlarını çatıyor. "Onun kötü tarafında olmanın daha kötü olduğunu bilmiyor musun? Bu bölgeyi Ivan yönetiyor. Sen buradaki en güçlü ikinci kadın olacaksın."

"Tüm bu saçmalıklar ilk olmamak için mi?" Kollarım sallandığında onları geri çekmeye çalışıyor. "Benim üstümde kim var? Başka bir karısı falan mı var?"

Ow. Beni dürttü. Eminim bunu yapmıştır. Kaltak.

"Aklını başına toplamalı ve o senin dilini kesmeden önce çeneni kapalı tutmayı öğrenmelisin," diye tıslıyor.

"Onun zevkine göre çok yaşı olduğun için kıskanıyorsun."
Çenem küçümseyerek yükseliyor.

Anlayabiliyorum.

Beni gördüğü andan beri benden nefret ediyor.

"Aptal olma. Seni daha büyük bir oyun için kullanıyor ve bu yüzden değer verdiğim insanlara zarar vermeye çalışıyor." Kaşlarını çatarken kırışıklıkları derinleşiyor. "Anlamak için çok aptalsın ve bunu boya kalemleriyle çizecek sabrım yok." Ayağa kalkıyor ve son iğneyi bileğindeki küçük yastığa batırıyor. "Çıkar şunu. Yarın daha fazla değişiklik için geri geleceğim."

O neden bahsediyor?

"Bekle, söyle bana." Yanlışlıkla bıçaklanmamak için kollarımı yivli kollardan dikkatlice çekiyorum. "Kim?"

Stella başını sallar. "Bunun bir önemi yok. Ivan seni yem olarak kullanıyor. Rusya'daki tek genç amcığın sen olduğunu mu sanıyorsun? Bunu bir düşün." Beyaz kumaşı kolunun üzerine örtüyor ve kapıya sertçe vurarak gardiyanın çıkmasına izin vermesini sağlıyor.

Harika. Şimdi yine yalnızım ve kafam karışık.

Belki de haklıdır. Çünkü Ivan'ın seçimi olmamın kimi inciteceğini gerçekten anlamıyorum.

Annemi bunca zamandır para ve yiyeceklerle besleyen gizemli adam mı? Babam öldüğünden beri beş yılı aşkın süredir yeni biri tarafından bakılıyor.

Göğsüme bir sancı saplandı.

Bu kadar uzun zaman geçtiğine inanamıyorum. Küçüklüğümden beri onu pek görmemiştim ama ziyaret etme ya da iletişimde kalma konusunda her zaman güvenilirli.

Daha da acı veren bir sıkışma nefes almayı zorlaştırır.

Peki ya annem?

Kaçırıldığımdan beri onu düşünmemek için kendimi zor tutuyorum. Nasıl hissediyor olmalı.

Ama ya beni götürdüklerinde ona zarar verdilerse? Ya da onu öldürdülerse?

Sikeyim.

Bu düşünce beni yüzüstü yatağa düşürüyor ve yastığıma doğru hıçkırma hıçkırma ağlıyorum.

Onu kaybedemem. O benim her şeyim.

Belki Ivan'a nasıl olduğunu sorabilirim? Eğer bir hanımefendi gibi davranırsam ve zalim olmazsam?

Evet, eğer bana kızımın güvende olduğuna dair bir parça güvence verebilirse, ona tahammül ediyormuş gibi davranabilirim.

Onu çok özlüyorum.

Burnumu silme ihtiyacı beni kalın yorganın altından tuvalete itiyor ve orada kırmızı gözlerimi ve dağınık kıvrırcık siyah saçlarımı görüyorum.

Aynı babamınki gibi.

Ondan nefret ederdim, çünkü çok kolay karışırdı. Annem ben küçükken saçlarım onunki gibi pürüzsüz ve parlak olana kadar günlerce onları fırçalardı.

Ancak bir dahaki sefere ıslattığımda tekrar büküldü.

Kıpırdamadan durmam için bana sessizce küfrederken tıraşının altında yine irkilmek isterdim. Ama her zaman nazik bir öpücükle takip eder ve düzeltirken sabırlı olduğum için bana teşekkür ederdi.

Lütfen iyi ol, anne.

Bir bardak soğuk su yanaklarımdaki şişkinliğin inmesine yardımcı oluyor.

Mükemmel zamanlama. Kapının sertçe çalınması Ivan'la buluşma zamanımın geldiğini gösteriyor.

Tiksintiyle son bir kez ürperdikten sonra omuzlarımı geriye çekiyorum ve yemek salonuna giden büyük merdivenden inmeden önce yüz hatlarımın nötr olduğundan emin oluyorum.

"Sevgili nişanlım, beni daha alaycı sözlerle etkilemek için mi buradasın?" Ivan en uçta oturuyor, gösterişli meşe masanın üzerine cömert yemeği çoktan serilmiş.

Et ve hamur işlerinin baş döndürücü kokusu karnımı guruldatıyor.

Bu onun bulduğu yeni bir işkence şekli olmalı. Tüm o harika yemekler sadece birkaç adım duruyor ve o beni besliyor.

salata ve haşlanmış tavuktan oluşan sade bir yemekten başka bir şey yok.

Çıglık atıp şikayet etmek, sıkıcı tabağımı duvara fırlatmak istiyorum.

Ama ben sessizce oturuyorum. "Bu gece olmaz. Bunun benim kaderim olduğunu öğreniyorum. Bunu kafama yerleştirmek zor oldu. Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim." Çatalımı birkaç yaprağa saplayıp gözüne girecekmiş gibi yapıyorum.

"Bana düğün planlarından biraz bahsedebilir misin? Bu konuda daha fazla heyecanlanmama yardımcı olabilir." En iyi gülümsememi gösteriyorum ve tatsız yeşillikleri sanki fileto mignonmuş gibi çiğniyorum.

Hayatımdan nefret ediyorum.

Ivan'ın gri kaşları kalkıyor ve kesilmiş sakalının arasından dudakları büzülüyor. "İlginç. Ruh halinizin biraz olsun düzeldiğini görmek beni mutlu etti." Öne doğru eğilip tereyağlı ekmeğinden bir ısırık alıyor. "Kavga etmezsen düğün gecemiz senin için çok daha keyifli olacak."

Bu düşünce karşısında yanaklarımın sararmaması için kendimi zor tutuyorum.

"Sonra yine-" Arkasına yaslanıp düşünceli düşünceli çiğniyor. "-Seni pençelerken ve çıglık atarken becermek için sabırsızlanıyordum." Kıvranışımı izlerken kıkırdıyor, sonra bir yudum almak için kırmızı şarap bardağını kaldırıyor.

Yanağımın içini gözyaşlarımı uzak tutacak kadar sert ısıriyorum.

Beni tepki vermeye kışkırtmasına izin vermemeliyim.

"Çok misafir bekliyor musunuz?" Etrafında gülümsemeye çalıştığımda peltemsi tavuk ağızımın damağına yapışıyor.

Koyu renk ölü gözleri kısıldı. "Önemli olan tek şey rüzgârda. Oğlumun nerede olduğunu öğrendiğimde, töreni yapacağız."

Bu canavarın sevgi dolu bir baba olduğunu düşünemiyorum. Onun kanından olan herkes muhtemelen en az onun kadar korkunçtur.

Ama iyi davranmak zorundayım.

"Oğlun kim?" Tabağım neredeyse boşaldı. Tek annem hakkında bir şeyler öğrenmek ama onu konuşturmam gerekiyor.

Ivan geriye doğru iter ve dirseğinin yanındaki tahta kutuyu açar. Kokmuş puolarından birini çekip ucunu kırıyor ve dudaklarını etrafında dolaştırıyor.

Duman boş odaya yayıldıktan sonra nihayet cevap verir.

"Onu tanıyorsun. Seni yıllarca benden sakladı ve korudu. En büyük oğlumun adı Mikhail." Uzun bir nefes çekerek kuru parlattı.

Hayır. Anneme bunca yıl para veren adam değil mi?

Nasıl bir ve aynı olabilirler?

BÖLÜM 5

MIKHAIL

Kapıyı çalmak için kolumu kaldırdığımda dikişlerim çekiliyor.

Cevap vermesi sadece bir an alıyor. Onu son beri hiç değişmemiş, sadece kara gözlerindeki korku yerini hevesli bir parıltıya bırakmış.

"Merhaba Mikhail. Seni bir daha görüp göremeyeceğimi bilmiyordum." Bana yumuşak bir gülümseme veriyor, sonra beni içeri almak için geri çekiliyor.

"Zoya. Rusya'da güvenli olduğumu bildiğim tek yer sensin. Geçici olarak kalmama izin verdiğin için teşekkür ederim." Çantamı omzuma atıp onu geçerek oturma odasına girdim.

Tam olarak lüks diyemem ama kesinlikle rahat.

Görünüşe göre gönderdiğim parayla inanılmaz iyi iş çıkarmış.

"Galena nerede? Kız kardeşimi görmek istiyorum." Etrafa bakındım ama onu göremedim.

Zoya koridorun sonuna geldi ve ilk odayı işaret etti. "Bunu alabilirsin. Komşunun evinde diğer çocuklarla oynuyor. Onu geri getirmek için birazdan yola çıkacağım."

Bu beni hemen kızdırdı. "Bu insanlara güveniyor musun?" Hırlayarak çantamı süslü bir şifonyerin yanına bırakıyorum.

Gözleri büyüyor ve geri adım atıyor. "Tabii ki. İlk günden beri sahte isimler kullanıyorum." Parmakları yakasına . "Kızımı tehlikeye atmak isteyeceğimi mi sanıyorsun?" Sesinde bir gerginlik var.

"Özür dilerim. İçgüdü. Babamın ikinizi de aramak için getirdiği cehennemden korunmuştunuz." Yatağın köşesine yığıldım. Geçen yılın ağırlığı aniden çok ağır geliyor.

"Hayal bile edemiyorum." Kollarını karnının üzerinde kavuşturuyor. "Bu yüzden mi buradasın?" Kırmızı alt dudağını çiğniyor, beni izlerken kaşları çatılıyor.

"Evet. Misilleme olarak önemli birini kaçırdı. Bu yüzden buradayım, onu geri alabilecek kadar yaklaşmak için."

Başını eğiyor, uzun siyah saçları yüzünün yan tarafına dökülüyor. "O senin için özel mi?"

"Hayır. Onu gerçekten tanımıyorum bile. Ama senin gibi ben de onu korumakla görevlendirildim." Drago'nun Enzo'dan benim için aldığı kullan-at telefon cebimde titriyor. "Buna bakmam lazım."

Zoya bir an kıpırdamadı ama sonra geri geri odadan çıktı. "Özür dilerim."

"Enzo?" Ses tonumu alçak tutuyorum.

Zoya da dahil olmak üzere ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi.

"Söylentilere göre baban Anastasia'yı yeni gelini olarak alıyor." Enzo hoparlöre doğru iç geçiriyor. "Artık beni şaşırtan pek bir şey yok, Ivan dışında."

"Bekle, onu zorla mı götürdü? Siktir." Bu gerçekleşmeden önce onu oradan çıkarmalıyım. "Bu zaman çizelgesini hızlandırır. Yarın gitmeliyim. Bu onun gardını düşürmesini sağlayacak anahtar olacak. Zoya ortadan kaybolduğunda pervasızlaştı. Bu onun sonunu getirmek için kullanabileceğim bir dönüm noktası olabilir."

"Mikhail," diye homurdanıyor Enzo. "Yine de sana destek bulamıyorum. Drago elini oynadığını ve sana destek göndermeyeceğini söyledi."

erkekler."

"O zaman sanırım bunu kendim yapmam gerekecek. Umarım kaza saptırması işe yaramıştır. Bu tarafta hayatta olduğumu bilen tek kişi Drago ve o da Tatiana için çalışıyor." Tüm güvenimi ona verdim, umarım bu beni kıcımdan ısırmaz.

"Onu gördün mü?" Enzo'nun sesi yükselir.

"Hayır ama borçların ödenme zamanı geldiğinde ödeyeceğimden eminim. Drago ona borcum olmadığını söylese de şüphelerim var." Ve ödemelerinin ne kadar acımasız olabileceğini biliyorum.

Alexei bunlardan birini yerine getirmek için Rus gulagında aylar geçirdi.

Zoya elinde dumanı tüten bir fincanla yeniden ortaya çıktığında hareket dikkatimi çekti.

Ses çıkarmadan, yakındaki masanın üzerine koyar.

Elime aldığımda, kahve ve likörün baş döndürücü kokusu daha bir yudum almadan içimi ısıtıyor.

"Teşekkür ." Telefonumu kulağımdan uzak tutarak ağzımı açıyorum. Gülümsüyor, sonra gidiyor.

Bunca yıldır Ivan'dan korktuğu ve yalnız kaldığı için onun adına üzülüyorum. Benimle ya da Enzo'yla her görüşmesini uzatmaya çalışmasına şaşmamalı.

"Ne yapacaksın?" Enzo beni konuşmaya geri getiriyor.

"Lanet olsun. Yapabileceğim tek şey, onu geri kaçırmak."

BÖLÜM 6

ANASTASIA

BELKİ DE BU KADAR OYNAMAMALIYDIM.

Üç gündür bu yaşlı ucubeye tahammül ediyormuş gibi yapıyorum ama şimdi ondan gerçekten hoşlanıyormuşum gibi davranmaya başladı.

Eww.

Ne o, benden kırk yaş büyük mü? Sadece, neden?

Bu gece beni daha yakın oturttu. Belki daha iyi yememe izin vermeye başlar?

Ancak şimdi, durgun puro dumanı kokusuyla birlikte onun iğrenç kolonyasını da koklayabiliyorum.

Onunla ilgili her şey iğrenç. Ama aynı zamanda beni kaçırdığı için.

Bunu görmezden gelmek zor.

"Gel canım. Yanıma otur." Sandalyemin bacağına tutuyor ve dizim masanın altında onunkine değecek şekilde mermer zeminin üzerinde gıcırdatıyor.

"Bakalım gerçekten ne kadar . Seni besleyen eli ısıracak mısın?" Bir parça zengin et alıyor ve lokmayı dudaklarımın önünde tutuyor. "Aç ağzını, malyshka."

Omurgam sertleşti. Ben onun küçük kızı değilim. Ama olmak zorundayım.

İtaatkâr bir şekilde, kalın parmaklarının damlayan parçayı ağzıma sokması için çenemin gevşemesine izin verdim.

Kahretsin, tadı çok güzel, kaçan iniltiyi durduramıyorum.

Haftalarca marul ve yavan tavuktan başka bir şey yemediğim için bu ilahi lezzet dilimde cenneti andırıyor.

Ivan daha yakına eğiliyor ve çenemdeki damlayı silip başparmağını yalıyor. "Sana ne kadar iyi davranabileceğimi gördün mü? Her gece benim için bu sesi çıkaracaksın."

Kusacağım.

"Yani-" O daha fazla zorlamadan ben de zorlayabilirim. "-Sence annem düğüne gelebilecek mi?" Uzaklaştığında nefesim göğsümde sıkışıyor.

Boğazımda yutkunamadığım bir düğüm . Keşke bana cevap verse!

Bunun yerine, nikotin lekeli parmağının ucuna bir topak patates püresi alıp önümde tutuyor.

"Cevabı öğrenmeyi ne kadar çok istediğini göster bana." Ağzıma bakarken şehvet dolu sırtışı dişlerini gösteriyor.

Neden bana söylemiyor?

İstedğini yapmazsam, hiç öğrenebilecek miyim?

Törende öğreneceğim ama o zamana kadar hayatta kalmamın imkanı yok. Tek seçeneğim kaçmak ya da denerken ölmek.

Dilim kararsızlıkla gergin bir şekilde dudaklarımın üzerinde geziniyor. Hayır, bunu yapamam.

Başımı sallayarak elinden uzaklaşmaya çalışıyorum.

Ama diğeri yılan gibi çıkıyor ve çenemi kavrayıp açmaya zorluyor.

"Sana verdiğim her şeyi alacaksın." Yanağımdaki ıslak yalamayı hissetmeden önce sıcak nefesi tenimde dolaşıyor.

Sonra parmağı ağzıma giriyor, öğürmeye başlamama yetecek kadar.

"İşte bu kadar. Benimle boğulmaya alış." Lapayı boğazımın arkasına sürüyor.

Başımı başka yöne çevirerek, avuçlarımla masayı itiyorum, ta ki davetsiz gelen parmağını ısırarak gücü elde edene kadar.

Bıçağımı kaptığım gibi dönüp yüzüne saplıyorum.

Kendini benden çekerek ani kan akışını durdurdu.

"Seni lanet olası kaltak," diye homurdanarak keten bir peçeteyi gıdıklarına .

Onun saldırmasını beklemek istemiyorum.

Sandalyemi tekmeleyerek, olabildiğince hızlı bir şekilde odama koşuyorum.

BÖLÜM 7

MIKHAIL

Zoya'nın yanına yapışmış bana bakarken kocaman kahverengi gözleri annesininkilerle aynı renkteydi.

Burnunda ve çenesinde babamı görebiliyorum.

Galena bana Lara'yı hatırlatıyor, o Volkov cesaretini gösteriyor. "O maskeyi daha az korkabilir, Mikhail." Zoya Galena'nın başını okşuyor ve onun koyu renk saçlarını düzeltiyor.

"İnanın bana, bunu takmam en iyisi." Yıllar önce Ivan'la yaptığım kavgadan beri yüzümdeki yara izleri gösterilemeyecek kadar rahatsız edici.

Onları görenlerin sinir bozucu tepkilerini sürekli görmektense, üzerlerini örtmek daha kolay oldu.

"Senin yakışıklı olduğunu hatırlıyorum." Zoya bana geniş bir gülümseme verdi. "Sen benim kahramanımdın ve o zamandan beri de öylesin."

Dişlerim gıcırıyor. "Ben bir kötü adamım, bunu unutma. Bu kızı sadece Ivan'ı deliğinden çıkarmaya çalışmak için kurtarıyorum."

"Sen gerçekten benim kardeşim misin?" Galena, Zoya'nın bacağından arkasından konuşuyor. "Ama sen kötü bir adam mısın?"

Onunla aynı hizada olmak için çömeliyorum. "Ben senin kardeşimim. Ve her şeyin siyah ve beyaz olmadığını erkenden öğrenmek isteyeceksin."

beyaz. Bazen en kötü adamlar en çok iyiliği yapabilirler."

Çocuklarla konuşmak benim için her zaman zor olmuştur, kendi kanımdan ve canımdan olanlarla bile.

Nikolai'nin kızı her zaman maskenin ötesini gördü ve bunun benim kimliğimin bir parçası olduğunu kabul etti.

Ama en küçük kardeşim beni tanımıyor.

Ailemizden mümkün olduğunca uzak durması akıllıca olur, bu daha güvenli.

Ama Zoya'dan uzaklaşıp bana yaklaştı ve küçük yüzü benimkine birkaç santim yaklaştı. Gözlerimin içine bakarken minik elleri dizlerimin üzerinde duruyordu.

"Bence görüldüğünden daha iyisin." Yanakları sırtarak genişliyor. "Hep bir kardeşim olsun istemişimdir. Artık sen oradaysan Wilhem'in oyun parkında benimle uğraşmayacağını biliyorum."

Bu beni kıkırdattı. "Eğer sana kötü davrandığımı görürsem, bunu bir daha asla yapmamasını sağlarım."

"Sen, um..." Zoya alt dudağını çiğniyor. "Geri gelecek misin?"

Ayağa kalkarken omuz silkiyorum. "Ivan'a bağlı. Bu sona ermeli." "Seni her seferinde bir kereden fazla görmek güzel olurdu.

beş yıl." Zoya kızına doğru baktı. "En azından onun iyiliği için."

O haklı. Nefes aldığım sürece kardeşimi koruyacağım.

"Ne yapabileceğime bakacağım." Ağır çantamı omzuma atarak, Enzo'nun benim için ayarladığı kamyonetin durduğu yere doğru ilerliyorum.

Ivan'ın yerleşkesine girmek için ihtiyacım olan tüm silahlarla donatılmış olmalı.

Zoya'nın Galena'yla birlikte durup benim gidişimi izlediğini görmek göğsümde bir suçluluk duygusu yarattı.

Onları tanımak için daha fazla zaman harcamalıyım.

Bugün hayatta kalamama ihtimalim çok yüksek.

Ama Ivan'ın her zaman üstün olmasından bıktım. Anastasia'yı kurtarmalıyım ve onun güvende olduğunu öğrendiğimde

onu bitirebilir.

Arazisinden sadece bir mil kadar uzakta küçük bir kayalık var ve aracımı oraya saklayabileceğimi biliyorum. Oraya park ettiğimi kimse görmeyecek ama kaçmaya hazır olduğumda işime yarayacak.

Sadece onu nerede tuttuklarını öğrenmem gerek.

Sık ağaçların arasında yavaşça sürünürken, ancak başka birinin varlığına ihanet eden yaprakların çıtırtısını duyduğumda duruyorum.

Kahretsın.

Bu ya benim çöküşüm olacak ya da onun nerede olduğunu bulma şansım.

Bagajın arkasına çömelip bekliyorum.

Buharı azaltmak için nefesimi tutarken, yaklaştıklarını duyabiliyorum.

Mükemmel.

Koyu bir gölge, tüfekli bir adamın silüetine dönüşür.

Sabit bir tempoda ilerliyor, devriye gezerken olması gerektiği kadar sık duraklamıyor.

Amatör.

Yaptığı hata ona pahalıya patlayacak.

Uzun bir nefes alıyorum ve o geçerken tutuyorum. Hamlemi yapmadan önce tam bir adım atmasına izin veriyorum.

Onu ceketinin arkasından yakalayıp silahının kayışını kopararak göğsüne sabitliyorum ve ağaca yaslanması için onu kamçılıyorum.

"Siktir," diye soluk soluğa kalıyor.

"Aynen öyle. Boku yedin. Ama bir seçeneğin var." Ön kolum ensesine doğru geriliyor. "Bana bilmek istediklerimi söylersin ve ben de bunu yaparım. Ya da benimle dövüşürsün ve ben de senin çılgılık atamadan acı içinde ölmeni sağlarım."

Hızlı hızlı soluması başının etrafında bir sis oluşmasına neden oluyor. Parmakları ağaç kabuğuna gömülürken, "Konuşacağım," diye sızlanıyor.

"Göründüğünden daha zekisin. Ivan'ın kaçırdığı kız nerede?" Bıçağımı çıkardım ve ucunun çenesinde iz bırakmasına izin verdim.

Burun delikleri alevlenir ve çılgınca arkasına bakarken gözlerinin akı görünür. "Veledi mi kastediyorsun? Sizi o küçük kaltağın odasına kendim götüreceğim."

"Ona ne yaptın?" Homurdanıyorum.

"Şaka mı yapıyorsun? Ivan'ı tanımıyor olmalısın. O beni hayal edebileceğin her şeyden daha beter öldürür." Dudaklarında bir sırıtma oluşur.

Şirin olduğunu sanıyor.

Boğazındaki elim onu sustururken, bıçağımı alıp kulağının arkasına sokuyorum ve ağaca saplanana kadar yanağının derisinin altından kaydırıyorum.

Çılgılığı fazla uzağa gitmez.

"Bitti mi? Yüzünden minik kurdeleler kesip bu çamın üzerine çelenk gibi asmamı ister misin? Bana işbirliği yapacağını söyle, yoksa çok mutlu bir Noel geçirirsin." Bıçağı çıkarıyorum ve çırpınmayı bırakana kadar onu susturuyorum.

Avucuma doğru başını sallıyor ve ben de ağzını açıyorum.

"Şimdi, nerede o?" Kısık sesle soruyorum. "Ya da sen istiyor musun

Ağzının iki tarafıyla da mı konuşuyorsun?"

"Onu doğu kanadında tutuyor." Kanı yüzünden kelimeleri bulanıklaşmış.

Onu orada tuttuğuna dair bir his vardı içimde. Evliliğinin sonlarına doğru annemi tuttuğu yerle aynı. Takip edebileceği kadar yakın ama aynı zamanda kilit altında tutulabileceği bir yer.

Onu uyarmıyorum, sadece bıçağımın kenarını boğazına saplayabileceğim kadar eğiyorum.

Toprağa yığılırken hiç ses çıkarmıyor.

Şimdi sadece yerleşkenin diğer ucuna doğru ilerlemem gerekiyor.

Ay yeterince ışık yayıyor, sonraki iki nöbetçi kulübesini görünmeden sessizce geçebiliyorum.

Parıltısı, her pencereyi vurgulayan beyaz mermer karolardan yansıyor.

Ama benim asıl dikkatimi çeken, çatıya kadar uzanan siyah drenaj borusu.

Bahse girerim oraya tırmanırsam, en üstteki odaya girebilir, sonra da aşağı inebilirim. Ivan'ın adamları yukarıdan gelmemi asla beklemezler.

Tam ağaçların arasından sıyrılmak üzereydim ki, hedeflediğim cam yerinden fırladı.

Ne oluyor be?

BÖLÜM 8

ANASTASIA

KAPI ağır bir gümbürtüyle kapanıyor ve kilit sıkıca tıklanıyor. Dudaklarımdan rahat bir nefes kaçıyor. Bu çok yakındı. Ellerimi boynumda gezdirirken bile dokunuşunun hayaleti tenimde dolaşıyor. Bu kaçınılmaz, er ya da geç bana bunu ödetecek.

Onunla kaç kez dövüşüp kazanabilirim bilmiyorum. Yaşlı olabilir ama zeki. Benden daha iri. Ve muhtemelen kafamı omuzlarımdan ayırmaktan mutluluk duyacak bir malikâne dolusu koruması var.

Yere baktığımda, avuç içlerimi kaplayan kanın korkunç gerçekliğiyle karşılaştım. Bu beni hasta ediyor. Ölmeyi hak ediyor, sadece yüzünde bir kesik olmasını değil.

Keşke kalbine sapsaydım.

Titrek bacaklarımın üzerinde banyoya doğru ilerliyorum ve musluğu açıyorum. Ellerimi fırçalarken lavabodan kıpkırmızı sular akıyor.

Kim olduğunu düşündüğü ya da bu boktan dünyada ne kadar güçlü olabileceği umurumda değil. Bedenimi almaya hakkı yok. Ona izin vermeyeceğim. Kendimi bu kadar uzun süre tuttum, doğru adamın gelmesini bekledim.

Kendimi kurtarmak, aslında yaşı ve çirkin bir canavar tarafından benden koparılacak üzereyken. Yüzümde gözyaşlarının sıcak acısını hissediyorum ve titreyen bir elle, duygu akışını durdurmayı umarak onları siliyorum. Bununla başka bir zaman başa çıkabilirim, eminim ki buradan girdiğim gibi bir kadın olarak çıkmayacağım.

Ama savaşmadan ölmeyeceğim. O bıçakla yaşı piç kurusuna zarar verdiğimi biliyorum, bu yüzden buradan siktir olup gitmek için küçük bir fırsat pencere var.

Eğer burada öleceksem, bir şekilde kaçabilirim. Odada volta atarken parmaklarımı saçlarımda gezdirip çekiştiriyorum. Çığlık atmak istiyorum. Pencereye doğru ilerleyip ellerimi soğuk ve nemli çıkıntıya dayıyorum. Buz gibi esinti aralıktan esiyor ve kollarımdan aşağı ürpertiler gönderiyor. Karanlığa bakıyorum ve ay ışığı yerde uzun gölgeler oluşturarak manzarayı güzelleştiriyor. Bu araziden çıkmanın bir yolu olmalı. Sadece koşmaya devam etmeliyim.

Parmak uçlarımda yükselip aşağı bakıyorum. Kahretsin. Çok yüksekteyim. Çıkabilir miyim? Hangisi daha kötü? Düşüp ölmek mi yoksa yıllarca tecavüze uğramak mı?

Ölümü kabul ediyorum.

Kendimi pencereden daha da dışarı iterek solumda siyah bir tahliye borusu görüyorum. Tek seçeneğimin bu olduğunu düşünüyorum. Odanın içinde koşturuyorum, önce spor ayakkabılarımı kapıyorum ve siyah bir kazak giyiyorum. Ellerimi tozluklarıma sürterek avuçlarımdaki gergin terin bir kısmını silmeye çalışıyorum.

Kapımın önünden gelen Rusça ve derinden gelen sesler içime bir korku saldı ve beni pencereye doğru itti. Titreyen ellerimle sessizce açabildiğim kadar açarak dar bir kaçış yolu yarattım. Hava çok ince ve rüzgâr tenimi ısıyor, çıkıntıya oturuyorum, bacaklarım sallanıyor, gözlerim kapalı ve cesaretimi toplamak için derin bir nefes alıyorum. İşe yaramıyor. Çarpan kalbimin çılgın ritmi kulaklarımda yankılanıyor.

Sola doğru kayarak hafifçe eğiliyorum, giderin metalinin serinliği avucuma değiyor. Tamam, ıslak değil, bu da bir şeydir. Saf adrenalinden güç alarak ayağımı ona çarpıyorum, uzanıp iki elimle kavıyorum. Kaslarım geriliyor, vücudumu bükerek ayak parmaklarımı tuğlaların arasındaki dar boşluğa itiyorum.

Derin bir nefes alarak boruya yapışıyorum, kollarım zorlanıyor.

Aşağı bakma, Ana. Tanrım. Bu nasıl benim hayatım olabilir? Yavaşça ve dikkatlice aşağı iniyorum. Neden her seferinde sadece bir inç gibi geliyor?

Gözlerimi sadece spor ayakkabılarımdan ayırmadan, aşağıya doğru inerken her ayağımın kabaca nereye gitmesi gerektiğini hesaplarken, yatak odamdan ve aydan gelen ışık görmeme yetiyor.

İniş sırasında zaman sonsuza kadar uzuyor gibi görünüyor ve kenardan baktığımda yer şaşırtıcı derecede yakın. Sadece birkaç hamle daha ve sonra özgür olacağım. Şimdi bıraksam bile ölmeyeceğim. Dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. Bu çok iyiydi.

Sahilin temiz olduğuna karar vererek duvardan geriye doğru itiyorum, çimlere çarpıyorum, darbe tüm vücudumu sarsıyor.

"Ah," diye tıslıyorum.

Ellerimin üzerine yaslanıp gece gökyüzündeki yıldızlara bakıyorum.

Sol tarafımda hışırdayan yaprakların sesini ağır bir ayak sesi takip ederken kalbim kaburgalarıma çarpıyor.

Dış hatlarını gördüğümde ağzım açık kalıyor. Adam kocaman. Daha iyi görebilmek için gözlerimi kısıyorum. Yüzünü göremiyorum. Kapalı mı?

Olduğum yere çakılıp kaldım ve ayaklarımdan üzerine sıçramadan önce ancak kırımın üzerinde doğrulabiliyorum, ama o zaman bile kımıldamıyorlar. Gölgesi gittikçe , o yaklaştıkça bedenim olduğu yerde donup kalıyor. Gözlerini görebiliyorum, sırlar barındırıyor gibi görünen derin kahverengi havuzlar.

Şeytani ama büyüleyici.

Siyah kar maskesi ağzını kapatıyor, bu yüzden işaret
parmağını kumaşa bastırıyor, sessizlik için sessiz bir istek.
Nasıl bir cehenneme düştüm ben?

BÖLÜM 9

MIKHAIL

Şarkı- Welcome To The Chaos, Ice Nine Kills

PARMAKLARIMI dudaklarıma bastırarak kaşlarımı çatıyorum, yaklaştıkça her adımım sessiz boşlukta yankılanıyor. Planım tahliye borusuna tırmanmak ve onu odasından kaçırmaktı. O benden önce davrandı. Bu da bana onun safça düşündüğüm kadar masum olmadığını düşündürüyor. Ne de olsa Sergy'nin kızı.

Tuzağıma düştü ve şimdi bir heykel gibi. Yakalanmayı bekliyor. Sanki bir büyü'nün etkisi altındayım, her ayrıntıyı incelerken gözlerimi ondan ayıramıyorum. Yüzünü çevreleyen platin sarısı bukleler, obsidyen saçlarının fonunda parlıyor gibiydi. Buz parçalarını andıran soluk mavi gözleri karanlığı yarararak benimkilere kilitleniyordu.

Ondan gelecek tek bir çığlık Ivan'ın ordusu için siren çağrısı gibi olur ve çapraz ateşte kalırız. Sanırım o da bunu biliyor.

Ne tür bir tehdit olduğumu anlamaya çalışıyor. Zeki ve kesinlikle çok güzel. Yıllar boyunca onun hakkında edindiğimiz istihbaratı hiç dikkate almadım.

Önceliğim bu değildi. O güvendedeydi. Bu benim sözümü tutmamdı.

Bu iyi bir şey. Çünkü onu fark etseydim, bağımlısı olurum.

O mavi gözler ruhuma bakıyor. Göğsümde hissedebiliyorum, bu sıkışma. Kendimi gerçek dünyaya geri döndürmek için yumruğumu sıkıyorum.

Belki de onu dört katlı bir binadan sadece spor ayakkabıları ve aklıyla çıkarken izlemektir. Ya da sonuna geldiğinde yüzünde beliren o gururlu gülümseme. Sahip olduğu cesareti gösteriyor.

Rusya'daki en tehlikeli adamdan kaçtı.
Doğruca bir başkasının yoluna.

Ama ben babamdan farklı bir canavarım. Kadınları ondan kurtarıyorum, onlara zarar vermiyorum.

Parmakları yanında seğiriyor, bir zamanlar benimkilere bakan delici mavi gözleri sağıma bakıyor.

Kaçmak üzere. Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Eğlencemi görebildiğinden değil. Bu maskenin faydalarından biri de bu. Boğazımı temizliyorum ve gözleri kocaman açılıyor.

İrkiliyor, küçük bir adım geri atıyor, vücudu içgüdüsel olarak tepki veriyor, sanki kontrolü dışında bir güç onu itiyormuş gibi. Hakkını yemeyelim, henüz benden kaçmadı. Yetişkin erkekler ondan daha hızlı kaçtı. Ama onlar kiminle uğraştıklarını biliyorlar. İçgüdülerim bana onun hayatımda bir ateş topu olacağını söylüyor.

Yüzü ile yapraklara sürtünen sol ayağı arasında gidip geliyor.

"Kaçman için sana meydan okuyorum. Bakalım seni yakaladığımda kim daha çok eğlenecek."

Onu korkutmak istiyor muyum? Birazcık. Kendimizi kurtarmak için mümkün olduğunca kolay teslim olmasını istiyorum. Henüz topyekün bir savaşa hazır değilim.

Kardeşlerime ihtiyacım var. Orduma. Parmaklarım maskeye bastırıyor, yaralarımın pürüzlü dokusunu hissediyor ve öfkem bir gibi yükseliyor. Bunu bana yapan pislik

O duvarların arkasında. İntikamıma o kadar yakınım ki, onu aramak için yanından geçip gitmek cazip geliyor.

Öfkem bir an için beni kör ediyor. Döndüğümü görünce dönüp ağaçlara doğru koşuyor ve tarlaya sert bir parıltı yayan güvenlik ışıklarını tetikliyor.

"Siktir ," diye mırıldanıyorum, peşinden ayrılıyorum.

Onun şımarık kıcının benden kaçışını izlemek hiç de fena bir manzara değil. Aslında, sikim bu manzara karşısında neredeyse seğiriyordu. Kısa sürede ona yetiştim. Kolum beline dolanıyor ve onu kaldırıp göğsüme bastırarak sıkıca kavriyorum. Ağzını hızla avucumla kapatarak çığlığını kaçamadan bastırıyorum.

Çılgınca nefes alıyor. Savaşmak istiyor. Gerginliğini hissedebiliyorum. Ama bu zeki küçük şey mücadele etmiyor. En azından şimdilik.

"Seni kurtarıyorum. Şimdi ikimizi de öldürtmeden önce çeneni kapalı tut. Bunu benim için yapabilir misin?" Kulağına sertçe fısıldadım.

Yavaşça başını sallıyor. Beni ısırmasını bekliyordum ama ısırmadı. Elimi dikkatlice çekiyorum, bu ona karşı ilk güven testim.

"Kimsin sen?" Sesi titriyor.

"Parlak zırhlı şövalyeniz ile en kötü kabusunuz arasında bir seçim. Bu tamamen sizin seçimlerinize bağlı Prenses."

"Bana öyle deme." Bana karşı titriyor. Hmm.

İnce gövdesini ayaklarımın üzerinden kaydırıp parmaklarımızı birbirine geçiriyorum. Yüzünü bana dönüyor, gözlerimle kenetlenmiş ellerimizin arasına bakıyor. O da damarlarında bir kıvılcım hissetti mi?

"Güvenli olduğunda arabada konuşacağız. Şimdi, bekle ve arkamda kal. Anladın mı?"

"Evet, koca adam," diyor tek kaşını kaldırarak.

Kendi gücümün farkında olmadan onu sıkıca kavriyorum. Kötü adam olmadığımı inanması için ona ihtiyacım var, sadece bizi

Burada. O zaman gerçek Mikhail'i gorebilir.

Ya da var olduğuna inanmasını istediğim.

Kapıdan itibaren beş ağaç sayana kadar ağaç çizgisine yakın kalarak yol gösteriyorum. Arabama giden çakıllı yoldan sola dönmeden önce, güvenlik ışığının sert parıltısıyla yıkanan çift kapıdan çıkan bir adam görüyorum.

Anastasia'ya dönüyorum ve sabit, tereddütsüz bakışlarını onaya dikiyorum.

"Tek kelime etme. Nefes bile alma."

Derin bir nefes alıyor ve yanaklarını dramatik bir şekilde şişiriyor.

Lanet olsun, bu kadın. Enzo onunla birlikte gelen tavır beni uyarmadı. Gerçi Jax'in kız kardeşi olarak ne bekleyebilirdim ki?

Tehlikenin ağırlığını hissederek onu ağaın derinliklerine yönlendiriyorum, silahımı kılıfından çıkarırken onu büyük bir ağaç gövdesine doğru zorluyorum. Aslında bu adamı öldürmek istemiyorum. Ama Ivan ldğm düşünüyor ve bu şekilde kalmalı.

Dünya sizin hayalet olduğunuza inandığında pek çok şey yanınıza kâr kalabilir.

Geri adım attığımda, botumun altında kırılan bir dalın sesi sessiz ormanda yankılanıyor irkilip gözlerimi kapatmama neden oluyor.

"Orospu çocuğu," diye fısıldadım.

Muhafızın kafası bize doğru döndü. ldr ya da ldrl, babam bize hep bunu öğretti.

"Yine bir heykel ol." Elimi onunkinden çekiyorum ve gözlerimizin kilitlendiği o bir saniyede endişesini görüyorum ve neredeyse onu rahatlatmak istiyorum.

Onun önünde pozisyon alıyorum. Üzerimde elik yelek var, onu koruyabilirim. Tam önündeki ağaa doğru ilerliyorum ve bize yaklaşırken her adımını izleyerek bekliyorum.

Sonunda bana yetiştiğinde hızlı davranıp beyaz gömleğinin yakasından tutarak  kurşun sıktım.

tereddüt etmeden alnına vurdum. Vücudunun avucumun içinde gevşediğini hissediyorum ve yumuşak bir gümbürtüyle yere düşmesine izin veriyorum.

Ama arkamı döndüğümde gitmişti.

Kalbim göğsümde küt küt atarken çılgınca Anastasia'yı arıyorum.

Sağ omzuma vurdu. "Sana ne demiştim?" Homurdanıyorum.

Omuz silkiyor, parmak uçlarında cesede doğru ilerlerken hareketleri hafif ve sessiz. Yere zarıfçe diz çöküyor, dizleri toprağa batıyor.

"Oh, Charles, ne yazık. Sanırım bu kadar sık kafalı olmanın karması."

İnanmayarak başımı sallıyorum. Bakışlarımla buluştuğunda dudaklarında sinsî bir gülümseme belirliyor.

Bu kadın beni kelimelerle ifade edemeyecek kadar şaşırttı.

"Charles?" Başımı eğiyorum. Adının bu olduğundan çok şüpheliyim. Bu isimde bir Rus tanımıyorum.

Başını sallıyor.

"Bilmiyorum. Hepsine kendilerine uymayan aptalca isimler verdim. Zaman geçirmeye yardımcı oldu. Ve onları çok kızdırdım."

Kıkırdamak istiyorum. O komik biri. Ama bu tarafımı görmesine izin veremem.

İki parmağını ölü adamın boğazına bastırıyor. "Ne cehennem sen ne yapıyorsun?" Ben soruyorum, saklanarak

ses tonumdaki eğlence.

"Öldüğünden emin olmak, . Bilirsin işte. Bence emin olmak için göğsüne birkaç kurşun daha sıkmaya değer."

Bana tekrar baktı, tamamen ciddiye.

O evde ne haltlar dönüyordu?

Yumruklarımı sıkıyorum. Eğer ona dokundularsa, yemin ederim ki ölümleri planladığımdan daha kötü olacak. Tüm bu malikaneyi yakıp kül edeceğim.

Başımı sallıyorum, eğilip bileğini sıkıca kavriyorum ve onu yukarı çekiyorum.

"Gitmemiz gerek. Şimdi."

Bana selam verdi ve bu beni .

"Emredersiniz patron. Sen önden git."

Benim nasıl bu kadar sakin olabiliyor? O zeki biri. Ateşli.

Acımasız.

Hayır. Ona zerre kadar güvenmiyorum.

Çömeliyorum ve onu kollarımın arasına alıyorum, küçük bedeni göğsüme rahatça yaslanıyor.

"Oyun oynamanın sırası değil, Anastasia." Son kelimenin altını çiziyorum.

Evet. Bunun onu sessiz tutacağını düşündüm. Ben onun kurtarıcısı değilim.

Dondurucu hava tenime çarpıyor. Buza dönüşüyor olmalı. Ağaçların arasından kamyonetime doğru ilerliyorum. Onu aracın yanına ayaklarının üzerine yatırıyorum ve kapısını açarak kilidini açıyorum.

"Sanırım oraya girmemi istiyorsun?" Konuşurken dişleri gıcırıyor, ben de ceketimi silkip omuzlarına yerleştiriyorum. Bir an için yüzü yumuşadı.

Başıyla onaylıyor ve koltuğuna atlıyor. Sürücü koltuğuna atlayıp silahımı kılıfından çıkarıyorum ve kucağıma koyuyorum. Bu kadının kimin yetkili olduğunu hatırlatmaya ihtiyacı var. Emniyet kemerinin takılmasını bekliyorum ve motoru çalıştırıp buradan olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaşıyorum.

Bakışlarının içimi yaktığını hissedebiliyorum. Aslında saf ateş saçıyor. Gözlerimi önümdeki yola sabitliyor ve sessizliğin içinde rahatlıyorum.

Yanımda boğazını temizliyor ve ben de bakıyorum. Hay sikeyim. Muhteşem bir kız. Dolgun dudaklar, düğme gibi bir burun ve o gözler. Kahretsin, o gözler bir erkeği kırabilir. Ama beni değil.

"Ben canavardan kurtarılması gereken zayıf bir prenses değilim."

Direksiyonu daha sıkı kavriyorum. Benimle konuşma şekli beni bu kadar tahrik etmemeli ama aynı zamanda rahatsız da ediyor.

BÖLÜM 10

ANASTASIA

Silahını kalın kalçasına vurarak korkutucu bir şekilde kıkırdıyor ve boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Korkutucu biri. Yine de, tam olarak anlamlandıramadığım bir şey onun varlığıyla ilgili rahatlatıcı.

"Bir canavardan diğerine dönüştün, Iskorka. Seni kurtarmak için hiç orada olmadım. Seni almak için oradaydım."

Bu adam neden bana kıvılcım diyor? Prenses yerine onu alacağım. Lanet olsun, sesi kemiklerime kadar işliyor. Çok derin. Çok seksi.

Kim bu adam? Ve neden onun düğmelerine basmaya devam etmek istiyorum? Beni tek eliyle öldürebilir ama yine de bir şeyler bana öldürmeyeceğini söylüyor.

"Sen bir pisliksin. Bunu biliyorsun, değil mi? Beni geri götür, muhtemelen o yaşlı pisliği kendim bitirebilirim. Zaten bir kere denedim."

Keşke maskesinin altını görebilseydim. Gözlerinin yanında beliren kırışıklıklar, odağını yola sabitlemiş olsa da sırtıyor gibi.

Bacağım bir aşağı bir yukarı sallanıyor. Savaş ya da kaç.
"Bekle."

Bana dönüyor ve karanlık gözleri içimi yakıyor. Ve orada. O kıvılcım. Sanki onunla daha önce tanışmışım gibi, belki de

önceki hayatında. Bu bağlantı gerçek.

"Ne?"

"Orada adımı nereden biliyordun? Sen de kimsin ve ne istiyorsun?" Tükürdüm.

Erkeklerin beni sahiplenip istediklerini alabileceklerini düşünmelerinden bıktım.

"Eğer bana iyi davranırsan, bir gün sana anlatabilirim."

Eli beklenmedik bir şekilde dışarı fırlayıp şaşırtıcı bir güçle bacağımı kavradığında gözlerim doluyor. Soğukkanlılığımı korumaya çalışarak uzun bir nefes alıyorum ve kalçalarım birbirine kenetleniyor. Daha önce bir erkekle yatmamış olabilirim ama beni tahrik ettiğini bilecek kadar vücudumu tanıyorum.

Bu da bunu ondan saklamam gerektiği anlamına geliyor. "Ben uslu durmam," diyorum sırtarak.

Hayatta kalmanın en iyi yolu bu gibi görünüyor. Sanırım gizliden gizliye bu yönümü seviyor. Eminim kadınlar onu bu şekilde nadiren zorluyordur, çünkü çok korkutucu biri.

Korkutucu ama inanılmaz seksi. Nasıl olsa öleceksem, bari eğleneyim.

BÖLÜM 11

MIKHAIL

Tanrım, bu kadının ağzı beni tahrik etmemeli.

Babamı dışarı çıkarmak için onu götürüyorum.

O sadece intikamım için bir basamak. Bu ve Jax'in babasına yıllar önce verdiğim bir söz.

"Ve sen de geveze bir veletsin. Yolculuk boyunca çeneni kapalı tutmanı öneririm. Sinirlendiğimde benden gerçekten hoşlanmayacaksın."

Oflayıp pufluyor ve elimi kalçasından çekip direksiyonu daha sıkı kavriyorum. Ona dokunmaya devam edemem, içimde tekrar köreltilmesi gereken bir şey titreşiyor. Evcilleştirilmek için mükemmel bir velet. Daha kötü bir zamanlama .

Bana ulaştığını görmesine izin veremem. O manikürlü pençelerini bana geçirmesine izin veremem.

Dikkatimi dağıtacak şeyleri göze alamam.

Ellerimiz birbirine değdiği anda bile elektrik çarptı içime.

Bir şey hissettim.

Beni bu karanlık deliğe sürükleyen olaydan bu yana ilk kez onun için canlandım, içim yandı.

"Beni öldürecek misin? Yemin ederim Ivan'la hiçbir ilgim yok."

İşaret parmağımı maskemin üzerinden dudaklarıma götürüyorum.

"Daha fazla konuşmak yok. Bana karşı gelmeye devam edersen, mecbur kalabilirim."

Parmakları emniyet kemerinin yanında seğiriyor. Silahı elime alıp şakağına bastırıyorum ve vücudu titriyor, düzensiz nefes alışları arabayı dolduruyor. Ona asla zarar vermem, sadece onu ne kadar zorlayabileceğimi görmek istiyorum.

"Sen kaçarsın, ben kovalarım. Ama söz veriyorum, seni yakaladığımda olacaklardan hoşlanmayacaksın... Yine de hoşlanabilirim."

konuda kudret yok. Onu sahiplenmenin her saniyesinden zevk alırdım. O bir fişek gibi, yatakta da aynı şekilde atılğan olduğunu hayal ediyorum.

Gözlerim onun küçük bedeninde bir aşağı bir yukarı geziniyor. Benden en az bir karış daha kısa, minyon, ince bir vücudu var.

Beni idare edebilmesinin imkanı yok. En azından başlamak için.

Tanrım, ağzını tıkamak zorunda kalacağım. Yoksa yapar mıydım? Sikimde boğulurken mükemmel görünürdü.

Böyle düşünmeyi bırakmalıyım. Planı hatırla. Beni rotamdan saptıracak şımarık kadınlara ayıracak vaktim yok.

BÖLÜM 12

ANASTASIA

"BİLMİYORUM. Muhtemelen senden daha hızlı koşabilirim. Tüm o kaslar seni yavaşlatır." Silahını kafama dayadığında tek seçeneğim alaycılıktı.

Bana zarar vereceğini sanmıyorum. İsteseydi yapardı.

Uzun bir süre bana bakıyor, sonra silahını yeniden kılıfına sokuyor. "Ya cesursun ya da aptal. Ve ben senin aptal olduğunu hiç sanmıyorum."

"Acıdı mı?" Rahatladığımı belli etmemeye çalışıyorum.

"Ne?" diye homurdanıyor ve beni kapıya doğru itecek kadar hızlı bir dönüş yapıyor.

Çenemi kaldırıp burnumun ucuyla ona bakıyorum. "Bana iltifat ."

Yumruğu direksiyonda sıkılaşıyor. "Sana velet dememi ve dizlerimin üzerinde domaltmamı mı tercih ederdin?" Tabancasını ayarlayarak koltuğunda kayar.

O etli kalçaların üzerine uzanma düşüncesi neden kalbimi hızlandırıyordu?

Konuyu değiştirmem gerek.

"Nereye gidiyoruz?" Annemin evine giden yol bu değil. Ağaçların birbirine yaklaşmasını izliyorum.

yaşadığım daire. "Güvenli
bir yer."

"Beni eve geri götür. Sana nereye gideceğini
söyleyeceğim." Onun kim olduğunu bile bilmiyorum.

"Hayır." Cevabı kısa ve hırçın.

Onu izlerken dudaklarım büzülüyor. "Beni fidye için mi
tutuyorsun? Bağlanmam falan gerekmiyor mu?" Dizlerimi
altıma çekiyorum, böylece bileklerimi bir arada tutarak
konsolun üzerine eğilebiliyorum.

Bir eliyle iki kolumu tutmadan önce kara kaşları düşüyor.
"Ne yapıyorsun lan sen?" Beni itiyor, ben de koltuğuma
yaslanıyorum.

"Sadece neler olup bittiğini anlamaya çalışıyorum."
Kollarımı kavuşturdum ve alt dudağımın dışarı çıkmasına izin
verdim.

Bilmemekten nefret ediyorum.

En azından Ivan başından beri açıktı. Bu
adam bir kayayla konuşuyor gibi.

Gerçekten seksi bir tane.

"Suratını böyle astığında insanın alt dudağını ısırp
koparası geliyor." Gözleri maskesinin üzerinden tekrar
kırışıyor.

Benimle dalga mı geçiyor?

"Annemin nasıl olduğunu bilmek istiyorum. En azından
ona hayatta olduğumu söylemek için uğrayabilir miyiz?" Onu
görmeyeli haftalar oldu.

Derin bir nefes alıyor ve tekrar bacağıma dokunmak için
uzanıyor. "Ana, özür dilerim."

Onu itiyorum. "Sen kim oluyorsun da biliyorsun? Huh?
Bırak beni, onun kim olduğunu nereden biliyorsun?" Gözlerim
yaşarıyor. Kim olduğundan değil ama bana doğruyu
söylemesinden korkuyorum.

Kamyonu toprak yolun kenarına çekti ve park etti. Bana
tekrar uzandığında, ellerinden kurtulmaya çalışıyorum.

Eğer beni durdurursa, bana söyleyebilir.

Bilmek istemiyorum. Eğer düşündüğüm şeyse.

"Dokunma bana!" Mücadele ediyorum, yine de kaybediyorum ve kalbimin etrafına ördüğüm duvarların yıkılmaya başladığını hissediyorum.

"Ana, benim, Mikhail. Yıllardır sana ve annene ben bakıyorum. Kaybolduğunuz gün Enzo evinizi kontrol etti. Anneni buldu. Senin için deli gibi savaştı." Yanağımı okşarken dokunuşu şaşırtıcı derecede nazık, kaçan bir damla gözyaşını siliyor. "Benim başarısız olduğum şeyi yapmaya çalıştı. Ben de bunu düzeltmek için buradayım. Yapacağım son şey olsa bile seni koruyacağım."

"Hayır," diye fısıldıyorum. "Lütfen yalan söyle." Göğsüm ağrıyor ve çenem içimden geçen acıdan titriyor. "Benden nefret ettiğini söyle. Bu yüzden bana bunu söylüyorsun. Lütfen?"

Kara gözleri içimi yakıyor. Birden ne kadar yakınımda olduğunun farkına vardım.

Ve ne kadar güzel kokuyor.

"En kötü kısmı ne biliyor musun?" Sonunda kekelemeyi başardım. "Ne?" Affetmeyen tutuşu tenimi ısıtıyor, Sanki canlı bir elektrik teli tutuyormuşum gibi vücuduma yayılıyor.

"Onunla kavga ettim. Bu yüzden ayrıldım. Ona ayrılmak istediğimi söyledim, o da bana bunun güvenli olmadığını söyledi." Gitmemem gerektiğini biliyordum.

Beni her zaman tehlikeli bir ailem olduğu konusunda uyarırdı.

Babam öldüğünde, bu büyük bir işaretti.

Ama sürekli evde oturmaktan nefret ederdim.

Başını eğiyor ve gözleri kısılıyor. Yine de bir parça muziplikle parlıyorlar. "Dur tahmin edeyim, dinlemedin mi?"

Bu burnumu kırıştırdı. "Pislik." Yıllardır bana onun sayesinde bakıldığını bildiğim için ondan hoşlanmamak çok zor.

Artık o kadar da korkutucu değil.

"Ben de memnun oldum." Elini çeker ve kamyonu iterek sürmeye başlar, ardından kılıfını ayarlar.

Belki de tam oturmamıştır? Şişkin kasıklarına sıkıca oturmuş gibi görünüyor-
Oh.

BÖLÜM 13

MIKHAIL

Daha önce bir kadının yanında hiç bu kadar çelişkili hissetmemiştim. Onu rahatlatmak, tokatlamak, becermek, korumak istiyorum.

Hepsini. Hiçbirini.

Belki de benimle güvende değildir.

Bu yüzden buradan defolup gitmeliyiz.

Telefonumu çıkarıp Enzo'nun numarasını aradım.

"Mikhail. Onu aldın mı?" diye soruyor daha çalmadan. "

Uçak hazır mı?" Onu uçağa yetiştirmek için sabırsızlanıyorum.

Vegas'a. Jax'le tanıştığında, onunla kalabileceği güvenli bir yeri olacak. Hiç tanımadığı kardeşi.

"Öyle olmalı. Drago'ya destek çağırmasını söyledim. Sizin için yolun sonuna park etmiş sarı bir Cessna var." Arka planda tıklıyor. "Mikhail, kamera yayını düzgün çalışmıyor, bu yüzden tetikte ol."

"Anlaşıldı." Aramayı kapatıyorum ve telefonumu cebime geri koyuyorum.

"Kaçmaya hazır ol prenses." Maskemin altından sırıtiyorum ve ona bakıyorum.

Onu kendimden uzak tutmak için her şeyi söylemek zorundayım. Eğer yaklaşmasına izin verirsem, kim bilir ne yaparım?

Homurdanıyor ve burnunu bana doğru kırıştırıyor. "Yemin ederim buradan çıktıktan sonra senin kaval kemiğini tekmeleyeceğim." Bana bakıyor ve dilini çıkarıyor. "Beni yavaşlatmana izin veremem."

Çenem sıkıştı. Ona haddini bildirmek istiyorum.

Ama onu Vegas'a ve benden olabildiğince uzağa götürmek önceliğim.

"Tamam. İzle beni." Parmağımı yüzüne doğru itiyorum. "Ve dinle."

Avuç içleri havaya kalkıyor. "Tamam, sheesh. Heyecanlanma, felç olabilirsin." Bir gülümsemeyle savaşırken dudakları seğiriyor. "Söz veriyorum."

Göğüslerini "X" şeklinde çizdiğinde, yemin ederim neredeyse pantolonuma boşalıyordum.

Bir hırıltıyla kendimi kamyonundan dışarı atıyorum, sonra da onu takip etmesini işaret ediyorum.

Çömelerek ağaçları yarıyoruz ve kendimizi devasa bir hangarın arkasında buluyoruz.

Dürbünümü çıkarıp diğer binaların üzerinde yavaşça bir tarama yapıyorum. Hemen kimseyi göremiyorum ama bu kesinlikle buranın boş olduğu anlamına gelmiyor.

"Gidebilir miyiz? Üşüyorum," diye sızlanıyor Ana arkamdan.

Sonra avuç içi sol kıkırana çarptı ve beni zıplattı.

"Yüce Tanrım." Kendimi yakalamak için neredeyse tökezliyordum. "Ne oluyor lan?"

Sırıttıyor. Tabii ki sırtıyor.

"Çok ciddi görünüyordun." Yanımda çömelirken eli kalçama oturdu. "Nereye gidiyoruz?"

O bu kadar yakinken düşünemiyorum bile.

"Şu sarı uçak." Bir sonraki hangarı gösteriyorum.

Yine de onunla aramızda önemli miktarda boş alan var.

"Başaracağımızdan emin olmaya çalışıyorum. Baş belası olmayı bırak ve odaklan." Yarım bir koşuyla elini tuttum ve onu kendimle birlikte çektim.

Bir sonraki binaya giden yolun dörtte nde, etrafımızda patlayan silah sesleri beni toprağa yuvarladı ve Ana'yı da benimle birlikte aşağı çekti.

Taş ve moloz yığınları, mermilerin çılgınlığıyla birlikte havaya uçuyor.

Kafamı kaldırdığımda karşımızdaki ağaçlık alandan bir grup adamın çıktığını görüyorum.

Sikeyim.

"Geri dönmek zorundayız!" Donmuş toprağı iterek ayağa kalktım ve ona itiraz etme fırsatı vermeden kamyonu doğru koşmaya başladım.

Açıkta duran o uçağa ulaşmamın imkanı yok.

Çok açıkta.

Ben gaza basıp kamyonu park yerinden çıkarırken arkamızda çakıl taşları uçuşuyor.

"Kahretsin. Bu çok yakındı." Geniş gözleri arkamızdaki koltukların arasına bakıyor. "Orada olduğumuzu nereden biliyorlardı?"

"Ivan bunların hepsinin sahibi. Muhtemelen tüm havaalanlarının kapatılması için emir vermiştir." Avuç iim direksiyona çarptı. "Lanet olsun!"

"Peki... şimdi ne yapacağız?" Koltuğa bağdaş kurup oturmak için dizlerini yukarı çekiyor.

"Her ihtimale karşı güvenli evler kurdum. Uana kadar saklanacağız."

Enzo en yakın noktayı hazırlarken bir saat boyunca sessizlik içinde yol alıyoruz.

Onunla birlikte görünmek istemiyorum, bu yüzden ekibin gittiği haberini alana kadar bekleyeceğiz.

Kapısını açmak için kamyonun etrafından dolanırken içimden çılgınca bir düşünce geçiyor.

Ya onu babamdan çalmak yerine kendime ait olduğunu iddia etseydim?

Bu gerçekten delilik.

"İçeride," diye homurdanarak ağaçların arasına yuvalanmış küçük kulübeyi işaret ediyorum.

Dışarı tırmanıyor ve göğsümden birkaç santim ötede duruyor, sonra o hınzır mavi gözleriyle bana bakıyor. "Benimle birlikte olmak için beni buraya mı götürüyorsun?" Topuklarının üzerinde dönüp benden uzaklaşmadan önce dolgun kırmızı dudaklarının kenarında bir gülümseme gıdıklanıyor.

Kılıfımı tekrar ayarlamam gerekiyor, aletim o kadar dolu ki pantolonumu rahatsız ediyor.

Boğazını sıkamak ve onu dizlerinin üzerine çökmeye zorlamak için parmaklarım karıncalanıyor.

, onun dar taytıyla merdivenlerden verandaya çıkarken kışının hareketini izlemek için ikinci planda kalıyor.

Kola uzanmadan önce duraksıyor.

"Kilitli değil." Dar dairede ikimiz için de ancak yer var.

"Kendin söyledin, ben de aptal değilim. Ivan beni arıyor olacak." Parmaklarını evin olduğu yöne doğru sallıyor. "Sen silahlı, büyük, güçlü, korkutucu adamsın, önce sen kontrol et." Tatlı tatlı gülümsüyor ve çenesini yukarı kaldırıyor.

Kolu çeviriyorum, küçük oturma odasını soğuk akşam havasına açıyorum.

Sadece bir yatak odasıyla, onu süpürmek ve temiz olduğundan emin olmak saniyeler alır.

"Öcü yok." Ona el sallıyorum, sonra da ateş yakmak için odun sobasının önüne çömeliyorum. Rusya'da kışın şakası yok.

Nevada'nın sıcaklığını ve klima kontrolünün konforunu özletiyor.

Ne yapacağını bilmez bir halde odanın ortasında kollarını boynuna dolamış duruyor.

"Rahatınıza bakın. Birkaç gün burada kalacağız. Şu anda herhangi bir havaalanına gitmeye çalışmak çok tehlikeli." Isınan sobanın sıcaklığı yavaş yavaş yükselmeye başlarken çantamı kanepenin yanına bırakıyorum.

Bana bakarken buz mavisi gözleri kısılıyor. "Beni nereye götürüyorsun?"

"Amerika. Las Vegas. Orada sizinle tanışmaktan çok mutlu olacak biri var." Paylaşmamaya dikkat ettim.

Jax ile varoluşunu.

O kadar çok şey yaşadı ki, yerini paylaşma özgürlüğüm yokken ona hala hayatta olan bir ailesi olduğunu söylemek istemedim.

Sırrı saklamak daha kolay oldu.

Ama babasının kim olduğunu saklamak mümkün değil. Koyu kıvrıcık saçları çok az şüphe bırakıyor.

"Bana arkadaşlarından birini mi ayarlamaya çalışıyorsun?" Burnu kırışıyor. "Gerçekten daha fazla çöpçatanlık yapacak havada değilim. Ayrıca-" Arkasındaki minderlere doğru uzanıyor. "-Seninle kalmayı tercih ederim. En azından beni öldürmeyeceğini biliyorum." Yastıklardan birine vurarak güneşin son ışıklarıyla birlikte bir toz bulutunun yükselmesine neden oluyor.

"Gece daha yeni başlıyor," diye homurdanarak mutfığa doğru ilerliyorum. "Yemek yapmayı biliyor musun?" Dolaplar haftalarca yetecek kadar ihtiyacımız olan her şeyle dolu.

Enzo o kadar titiz ki onsuz ne yapardım bilmiyorum.

"Neden, çünkü ben kadını, bilmem mi gerekiyor?" Küçük yastıklardan birini fırlatıyor ama yere düşüyor.

"Yemin ederim," diye homurdanıyorum nefesimin altında. "Hayır, çünkü ben gitmiş olacağım ve senin açlıktan ölmeyeceğinden emin olmak istiyorum prenses."

"Bana öyle hitap etmemeni söylemiştim. Evet, burada iyi olacağım. Tek başıma." Ayağa kalktı ve başarısız füzesini geri aldı.

Ama yaklaştığında, eğilip içine bakmak için buzdolabını önüme itmeden önce bile.

Sanki beni yolundan çekmeye çalışıyormuş gibi kıcını bacağıma bastırıyor.

Tekrar düşün.

Elim kalçasına düşüyor ve parmaklarımı etrafına dolayarak yumuşak kıvrımlarına sokuyorum.

Bir sarsıntıyla onu kalçama doğru çekiyorum, böylece sert sikim kışının üstüne doğru itiliyor. Sadece pantolonumuzun gergin kumaşı beni ona sokmaktan alıkoyuyor. "Dalga mı geçmek istiyorsun? Yanacaksın, iskorka."

Koyu renk saçlarını omzunun üzerinden atıyor ve kıpırdamadan dönüp bana bakıyor. Solgun gözleri bir sırıtışla geriliyor. "Benim için yeterince ateşli olduğunu mu düşünüyorsun? O maskeyi çıkarıp bana göstermen için sana meydan okuyorum."

Buzdolabının soğuk girintilerine uzanarak uzun boyunlu bir bira ve bir paket peynir ile kraker çıkarır. "Bak, koca adam," diyor, ayağa kalkıyor ve uzaklaşıyor. "Bir gün daha yaşamak için hayatta kalabilirim."

Şişenin kapağını ocağın keskin ağzına dayıyor ve kapağı açıyor.

Boynu ağzına çekerek köpüğü yudumluyor, bakışları benimkinden hiç ayrılmıyor.

Parmağım kalkıp doğrudan yüzünü işaret ediyor. "Sen belasın. Burada kal. Birkaç saat içinde döneceğim."

Bekle. Geçen sefer dinlememişti.

"Kameralar var. Küstahlığın cezasız kalmasına izin vermem." Sobanın yanına çömeliyorum ve ben yokken ateşin devam etmesi için ağır bir kütük daha atıyorum.

"Dinlemezsem ne yapacaksın?" Ana kanepeye bağdaş kurup oturuyor ve pembe dilinin ucuyla şişesinin ağzını yokluyor.

Soğuk camın üzerinde jimnastik yapan ağzını izledikten sonra ormanda mastürbasyon yapmak zorunda kalabilirim.

"Sadece birimiz bundan keyif alacak." Hızla ayağa kalkarak Enzo'ya bir mesaj göndermek için telefonuma uzanıyorum.

BEN

Ele avuca sığmıyor.

ENZO

Jax ile akraba olmasından ne bekliyordun ki?

BEN

Bu olmaz.

ENZO

Onda bir sorun mu var?

Bu beni ekrana bakmaya itiyor. Kanepenin koluna uzanmış, bir yığın dergiyi karıştırırken ona bir bakış atıyorum.

Yuvarlak, sıkı poposu havaya kalktığı için onu avuçlamak istememek çok zor.

BEN

Hayır. Sorun da bu.

ENZO

Ahh, iyi
eğlenceler!

Ve benim pislik olduğumu söylüyorlar.

"Bakın, burada Ivan'ın kalesinden çok uzakta değiliz. Ona göz kulak olabilmek için geniş bir döngü oluşturduk. Eğer ayrılırsan, yakalanma ihtimalin çok yüksek." Sözlerimi düzgün tutmaya ve gözlerimi onunkilere kilitlemeye çalışırken yumruğum sıkılıyor.

Bakışlarımın onun sıkı vücudunda ve dar gömleğinde gezinmesine gerçekten izin vermemeliyim. Küçük taytının boyanmış gibi görünmesi de öyle.

Omuz silktiğinde, kan basıncımın yükseldiğini hissediyorum.

"Beni yine kurtarırısın." Dudaklarını büzüyor ve bir parça peyniri yavaşça dudaklarının arasından kaydırıyor.

İşkenceci velet.

Kendimi onun karşısında bulana kadar göğsümde öfke kabarıyor. "Eğer babam seni tekrar yakalarsa, canlı kurtulma şansın yok. Hainleri kolay kolay ele almaz." Parmağımı maskeme doğru salladım, sonra kapıya doğru yürüdüm.

"Bekle, o senin... baban mı?" Sesinde bir titreme var.

Kolu tutarak kendimi derin bir nefes almaya zorluyorum.

"Evet. Unutma, ben de bir Volkov'um."

Soğuk geceye adım atıyorum. Her öfkeli nefes verişimde kar maskemin kenarlarından buhar fışkırıyor.

Bu lanet olsun Kadın. O bilir
nasıl için itmekDüğmelerim.

Ona izin vermemeliyim. Kimse zırhımı kıramadı, hele ki
yirmi üç yaşında biri.

Babamın nişanlısı. Ve
üvey kız kardeşim.

Bunun her parçası yanlışı.

Bu yüzden neden yap I hissetmek Yani Kapat için
diyerek "Siktir o" ve ona sahipmişim gibi mi
davranayım?

BÖLÜM 14

ANASTASIA

Farkına vardığımda midem burkuldu.

O canavarın oğlu.

Ama konaktaki fısıltılardan anladığım kadarıyla, Ivan'ın çocukları yıllar önce isyan edip gitmişler.

Bu Mikhail'in Ivan gibi olmayabileceği anlamına mı geliyor? Kesinlikle öyle görünmüyor.

Ve Mikhail, Ivan'ı alt ettiğini duyduğum tek kişi. Onu kendi oyununda birkaç kez yendi.

İri, güçlü, seksi kahverengi gözlü.

Kalçamı kavradı, kendini bana sürttü, beni istediğini biliyordum.

Belki de her şeye rağmen beni koruyacak mükemmel kişiyi bulmuşumdur? Yıllarca benimle ilgilendi, beni ve annemi güvende ve rahat tuttu.

Ivan'ın evinde son birkaç haftadır yaşanan dehşet, dışarıda kime zarar verdiklerini umursamadan istedikleri her şeyi alabilecek gerçekten kötü adamlar olduğuna dair acı bir ders oldu.

Yalnız kalmak
istemiyorum. Annem
gittiğine göre.

Lanet olsun. Ona söylediğim son sözler için sonsuza dek pişman olacağım. dinlemeliydim ve asla gizlice dışarı çıkmamalıydım. Ben yapmadım gerçekten

onun ve Mikhail'in beni koruduğu tehdidi anladım.

Babam Mikhail'e
güvenirdi. Ben de
güvenmeliyim.

Bir parçam onun Ivan'ı gözetlemesinden endişeleniyor. Ya ona bir şey olursa? Mikhail, Ivan'ın bir dahaki sefere ceza almadan gitmeme izin vermeyeceğini söylediğinde ona inanıyorum.

Ivan'ın dokunuşunu hatırlayınca vücudumdan bir ürperti geçiyor.

Bir daha bana yaklaşmasını istemiyorum.

Özellikle de bu şekilde.

O iğrenç yaşlı adamın ilk deneyimim olması fikri midemi bulandırıyor.

Hayır. Bu önce ölürüm.

Keşke o maskenin altında Mikhail'in yüzünün
göründüğünü bilseydim.

Acaba muhteşem mi yoksa çirkin mi?

Eğer çirkinse, bu fikrimi değiştirir mi? Sanırım Amerika'ya gitmeden önce bu işi halletmeliyim.

Vegas'ta kiminle buluşmamı istiyor? Bana başka birini mi ayarlıyor?

Bu fikir beni çok korkutuyor. Beni Ivan'dan daha kötü birine gönderiyor olabilir.

Sadece bir seçenek var. Ve muhtemelen çok acıtacak.

Siktir et. Yarın ölebilirim.

Bakire olarak çıkmak

istemiyorum.

BÖLÜM 15

MIKHAIL

Ormanda sarhoş bir ayı gibi debeleniyorum çünkü tek düşünebildiğim onun kışının bana yaslanma hissi ve onu dizlerinin üstüne çökertip o şımarık ağzını sikimin etrafında gerdirmeyi ne kadar çok istediğim.

Bu yüzden düşen her dal, saklı taş ve karla kaplı delik karanlık ormandan fırlayıp beni buluyor gibi görünüyor.

Dondurucu gecede çarpışa çarpışa ve küfür ede ede sonunda hedeflediğim tepeye ulaştım.

Bu muhtemelen zaman kaybı.

Belki de geri dönüp o küçük vелеde nasıl davranması gerektiğini öğretmeliyim.

Mantık duygumdaki tüm kan sikime akıyor.

Evet, gerçekten .

Kararımdan vazgeçmiş bir şekilde tam adımlarımı geri atmaya başlamıştım ki bir araç sesi duydum.

Bekleyebilirim.

Koyu renkli minibüs neredeyse önümdeki açıklıkta durdu ve içinden takım elbiseli bir adam indi. Yüzünü döndüğünde

arka lastiği ve aletini çıkarıyor, yakasının hemen üstündeki "V" dövmesini görünce şansıma karşı koyamıyorum.

Sadece birkaç sessiz adımla arkasındayım ve bıçağımın ucunu çenesinin altına kaydırıyorum. Yere yığılırken hiç ses çıkarmıyor, yüzündeki gevşek ifadenin etrafında kan birikiyor.

Araçta başka kimse yok, bu yüzden onu arkaya bindirebilirim.

Burada başka ne var?

Giysi torbalarının fermuarını açınca süslü bir gelinlik ve smokin ortaya çıkıyor.

İlginç.

Bahse girerim Ana bunun içinde kesinlikle harika görünürdü. Benim için giymeli.

Bu düşünce nereden geldi, bilmiyorum. Ama şimdi kafamın içinde tekrar tekrar çalışıyor.

Torpedo gözünü ve konsolu hızlıca ararken, ölen adamın telefonunu dumanı tüten bir fincan kahvenin yanında buluyorum.

Siktiğimin başparmak ekran kilidi.

Hücreyi açmak için arkaya gidip kolunu çekiyorum.

Mesajlar babamdan beklediğim tipik silahlanma çağrıları. Ama bir tanesi beni durdurdu.

Mikhail'in burada olduğunu biliyorum. Bulun onu, bana kellesini getirin!

Evet. Görünüşe göre sandığımdan daha fazla işin içindeymiş.

Drago ona söyledi mi?

Şoför koltuğuna atlayıp minibüsü vitese takıyorum ve terk edilmiş gibi görünen bir yoldan aşağıya çeviriyorum, sonra da otoyoldan fark edilmemesi için sık ağaçların arkasına bırakıyorum.

Şu giysi torbalarını almam lazım.

Ivan'ın beni aradığını bildiğim halde burada kalmak akıllıca bir hareket olmaz. Ana'yı Vegas'a geri götürmek

En güvenli plan.

Ağır naylon soğuk havada kırışıyor. Onları almamalıydım, ama onun bu elbiseyi giydiği görüntüsünü aklımdan çıkaramıyorum.

Kulübeye geri döndüğümde saat sabahın erken saatlerini gösteriyordu. İçeri adım atmadan önce ayaklarımı yere vurup üzerlerindeki karı temizlerken kaşlarımda ve maskemdeki saçaklarda kırağı birikiyor.

Ateşin yavaş çıtırtısı dışında karanlık sessizlik neredeyse sağır edici.

Ben gittikten sonra bir iki kütük daha koymuş olmalı.

Aferin kızıma.

Elbiseleri sonra kendime sert bir içki hazırlıyorum. Ama elimdeki burbona bakıyorum.

Eğer bunu içersen, tutunduğum son kontrolümü de kaybedebilirim.

Bir iniltiyle kendimi kısa koltuğa bıraktım ve alevlerin sıcaklığının beni uyutmasına izin verdim.

BÖLÜM 16

ANASTASIA

NEFESİMİ GÖREBİLİYORUM. Kahretsin, yatak odasının kapısını kapatmamalıydım.

Ama onu içeri davet etmemek için bir şeyler yapmalıydım.

Belki de kendimi
durdurmamalıyım. Acaba
döndü mü?

Eğer değilse, ateşe daha fazla odun atmam gerek. Siktir et, sığağı içeri almak için odayı açık bırakıyorum.

Kanepeden derin bir horlama yayılıyor. Bir sıcaklık duvarına çarpıyorum. Havadan mı yoksa onun varlığından mı bilemiyorum, yanıyormuşum gibi hissediyorum.

Parmak uçlarımda yaklaşarak, titreyen alevlerin ışığında yattığını görebiliyorum.

Köşedeki iki siyah şekil önce beni ürkütüyor, ta ki onların bir çeşit çanta olduğunu görene kadar.

Küçük olanın fermuarını indirmek neredeyse yüksek sesle nefes almamı sağlıyor.

Bu elbiseyi nerede görsem tanırım. İçinde saatler geçirdim bile.

Onu nasıl aldı? Bu kadar güzel olmasına rağmen Ivan'ın kaderinde olmasından nefret ediyorum.

Mikhail daha iyi olurdu. Takım elbise içinde seksi görünürdü. Ona sormak istiyorum.

Uyurken maskesini mi takıyor? Bu da neyin nesi?

Gizlice bakabilir miyim?

Titreyen elimi yavaşça burnunun üstündeki kumaş parçasına doğru uzatırken kalbim hızla çarpıyor ve nabzım kulaklarımda çınlıyor.

Nefes alıyor, ağzına doğru esnetiyor. Ya şekli bozulmuşsa? Yara izi? Doğuştan mı?

Umurumda değil. Sadece bilmek istiyorum.

Bir kıvrımı nazikçe sıkıştırıp, aşağı doğru hareket ettirmeye çalışıyorum.

En yakın yanakta koyu bir kirli sakal çizgisi beliriyor, loş ışıktaki neredeyse bir gölge.

Ama henüz pek bir şey göremiyorum.

Ne kadar hareket ettirirsem, nabzım kafatasıma o kadar çok çarpıyor.

Neredeyse üst dudağını görece kadar alçaltmıştım ki gözleri fal taşı gibi açıldı.

Bir hırıltıyla bileğimi kavrayıp parmaklarımı çekiştiriyor, sonra da beni geniş bedenine doğru sürüklüyor.

Kabaran göğsü benimle birlikte yükselip alçalıyor.

"Ne halt ediyorsun, iskorka?" diye homurdanıyor, burnu benimkinden sadece birkaç santim uzakta.

Kahretsin.

"Gelinliğim neden sende?" Başımı eğiyorum ve ona en suçlayıcı bakışı atmaya çalışıyorum.

Kaslarının üzerine yayıldığımı, misk kokusuyla yıkandığımı ve tenimin yanıyormuş gibi hissettiğini düşünürsek bu çok zor.

"Belki de seni içinde görmek istedim?" Gözlerinin kenarları kırışıyor.

"Takarsam maskeyi çıkaracak mısın?" Dudağım dişlerimin arasında yuvarlanıyor.

Kalçalarını ona sürtmemek için kendimi zor tutuyorum. Sertleşiyor, siki içime giriyor.

O kadar büyük ki beni kıracak.

"Bir gelini düğünden önce gelinliğiyle görmek uğursuzluk getirir." Kıkırdaması beni pantolonundaki şişkinliğe karşı zıplatıyor.

Beni deli ediyor. Baş döndürüyor. Sanki yeterince cesur olsam uçurumdan atlayıp uçabilirmişim gibi.

Ağzımı tuttuğum kollarımın arasından kulağına değene kadar indiriyorum. "Evlen benimle o zaman." Kulak memesini dişlerimin arasına alıp, o inleyene kadar ısıriyorum.

Beni parçalıyor, kendisinden uzak tutuyor.

Çenesini sıkıldığında yüzünün kızardığını ve şakaklarının sıkıldığını görebiliyorum.

Nefes nefese ayaklarımı yere koyuyor ve başını sallayarak geri çekiliyor.

"Sen başka bir şeysin, bunu biliyor musun? Daha iyi bilmesem, becerilmek için yalvardığını söyledim." Kalın parmakları buruşuk siyah saçlarında geziniyor.

"Belki de öyleyimdir." Topuklarımın üzerinde dönerek yatak odasına yöneliyorum. "Ama şimdi olmaz, havayı bozdun." Kapıyı çarparak kapatıyorum ve kapının önüne düşüyorum.

Kahretsin, nefesimi tutmakta zorlanıyorum. Neden kendini saklıyor?

Asıl soru, neden kendini durdurdu? Onu tahrik ettiğim çok açık.

Ya zaten evliyse? Ya da bir kız arkadaşı varsa?

Kolu fırlattım ve küçük oturma odasına girdim. Tek dizinin üzerinde ateşe bir kütük atıyordu.

"Zaten bir karın var mı?" Ellerim kalçalarımda, onun karşısında duruyorum.

Kafasını kaldırmıyor ama közü dürtüyor. "Hayır." "Kız arkadaşın mı?"

Başını sallıyor. "Erkek arkadaş mı?"

"Ana..." diye homurdanıyor. "Hayır, hiç kimse. Bu saçmalık için çok meşgulüm."

"Ama sen bana zaman ayırdın," diyorum usulca, sonra yaklaşıyorum.

Bana bakarken gözleri alevleri yansıtıyor. "Evet, yaptım." Sonunda yumuşadı.

Bu en iyi gülümsememi ortaya çıkardı.

Eğiliyorum ve kollarımı boynuna doluyorum, böylece dudaklarım yanağına yaklaşıyor. "Zaten tek dizinin üzerindesin. Beni o elbisenin içinde görmeyi ne kadar çok istiyorsun?"

Burnunu yukarı kaldırıp boynum boyunca ovuyor, yavaş hareketlerle derin nefes alıyor. "Sabah takacaksın. Günün ilk ışıklarıyla." Tuttuğu tahta, onu ne kadar şiddetle sıktığıyla gıcırıyor.

İçimde gergin bir enerji dolaşıyor. "Yarın mı?" Gıcırđıyorum.

Bıraktım ve geri çekildim. Bunu yapacağını düşünmemiştim.

Başını sallayıp ocağı kapatıyor, sonra da kanepeye doğru kayıyor. "Bundan sonra benimsin, Iskorka."

Odama dönerken yol boyunca gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum.

Ne yaptım ben?

Peki neden heyecanlıyım?

BÖLÜM 17

MIKHAIL

OYUN MU OYNAMAK İSTİYOR? Her zaman ben kazanırım.

Tanrı aşkına, benim bir kumarhanem var. Bu tesadüf değil. Vegas'a sadece ailem ve kaçarken babamdan kaçırdığım azıcık parayla geldim.

Geri kalan her şeyi sıfırdan inşa ettim.

İstediğimi almayacağımı sanıyorsa, fena halde yanılıyor.

Ama onun elini tutmak Ivan için büyük bir yıkım olurdu.

Siktir et onu.

"Şaka yapıyor olmalısın." Enzo diğer taraftan kahkahayı basıyor. "Onunla evlenmek mi istiyorsun? Bu sabah mı?"

"Olmasını sağla." Ondan başka bir şey düşünemiyorum. Ondan daha sonra sıkılabilirim ama ona daha önce hiç kimseyi istemediğim kadar ihtiyacım var.

Onu kırmak için içimdeki dürtü yeminlere değer.

"Sarhoş musun? Sana ilaç mı verdi?" Enzo ciddi bir ton aldı. "Beni videoya çek."

"Ne oluyor be? Hayır, çekmedi." İki kez denememe rağmen kamerayı açtım.

"Gözlerine tut, göreyim." Kendi gözleri merceğe o kadar yaklaşıyor ki tek görebildiğim koyu renk kirpikleri oluyor.

"Tanrım, Enzo. Ben iyiyim." Ona ters ters bakıyorum.

Görüş alanına girdiğinde sırtıyor. "Tek açıklamanın bu olacağını düşünmüştüm. Bunu Frankie'ye anlatmak için sabırsızlanıyorum."

"Onu bu işe karıştırma. İhtiyacım olan son şey bu." Frankie Falcone ile yıllardır iyi bir iş ilişkim var.

Ama en iyi arkadaş olmaktan çok uzağız. İkimiz de kuruluşlarımızı sert bir çizgide yönetiyoruz.

Onunla savaşmak zorunda kaldığımı çok net hatırlıyorum. Ve onun için karısını kaçırdığımı.

Dudağımda bir sırtıma beliriyor. Evet, bundan epey keyif alacağını tahmin edebiliyorum.

"Belki bir parti verir ve herkesi davet ederim," diye kıs kıs güler Enzo. "Büyük, mutlu ve işlevsiz bir aile."

"Tabii. Sonra. Peki bu düşün?" Onu o elbisenin içinde düşündükçe sikim zonkluyor.

Ve ondan koparmak.

"Bana yirmi dakika verin. Size evrakları e-posta ile göndereceğim ve yakınlardaki nikâh memurlarından birine ulaşacağım. Oh-" Enzo arkasına yaslanıyor ve kamerayı bilgisayar ekranına doğru çeviriyor. "-Arı kovanına çomak sokmak için ne yaptın bilmiyorum. Ama bir sonraki güvenli eve taşınmayı düşünebilirsiniz." Grenli siyah-beyaz drone görüntüsünü kaydırarak üç araba ve çalıkların arasına gizlediğim minibüsün etrafında dolaşan en az on adamı gösteriyor.

Kahretsin.

"Onun kışına tekmeyi basacağım. Hemen sonra gideriz." O elbiseyi görene kadar olmaz.

Bu ayrıcalık için Ivan'ın tüm ordusuyla savaşacağım.

karı ezerek kulübenin sıcaklığına doğru ilerliyorum.

Ve nasıl nefes alacağımı unutuyorum.

Sabah güneşinin ateşi, etek uçlarına dikilmiş ince elmasların ışıltısını yakalar.

Neredeyse parlıyor. Solgun göğüsleri dar bluzundan sıyrılıyor, çıplak boğazının uzun hatlarını, ince belini ve kalçalarını gösteriyor, bu da merhamet dileyene kadar parmaklarımı sokmak istememe neden oluyor.

"Eee?" Ana dudaklarını büzerken kaşlarını kaldırma cüretini gösteriyor. "Yüzüğüm nerede, koca adam?"

Soracağını biliyordum.

Boynumdaki zinciri çekiştirerek, Ivan'ın saldırdığı geceden kurtardığım tek şeyi çıkarıyorum.

Hayatımı sonsuza dek değiştiren.

Kenarlarında hala bir kömür lekesi var ve gümüşün bir kısmı erimiş, ama annemin yüzüğü hala gençliğimde taktığı zamanlardan hatırladığım soluk pembe parıltıyı taşıyor.

"Elimde sadece bu var. Sanırım uyabilir." İpi yeterince sert çekince kopuyor ve hatırayı kalbimin karşısındaki yuvasından kurtarıyor.

"Oh." Gözleri parlıyor. "Bu çok güzel."

"Bunu sevebileceğini düşündüm. Baban almıştı." arasına sıkıştırıp uzun uzun bakmasına yetecek kadar tutuyorum, sonra cebime atıyorum.

Kaşlarını çatarak tek gözünü kısıyor. "Babam bunu neden annene aldı?"

"Onunla evlendiğinde." Yüz hatlarının buruşmasını izleyerek sırtıyorum.

Diğer elimi kaldırarak, erimeden önce onu durduruyorum. "Sadece yedi yıl önce tanışıp evlenmişler. Biz doğduktan çok sonra." O göremese de sırtımama engel olamıyorum.

"Babama duydukları ortak nefretle birleşmişlerdi." Bileğinden tutup onu kucağıma sürüklüyorum, sonra Enzo'yu arıyorum.

"Bunu görebiliyorum. Komik, baban tam bir çöpçatan. Onun sayesinde biz de tanıştık." Kalçamda kıpırdanıyor, göğüslerini göğsüme bastırıyor.

Sikeyim. Bana yaptığı şey suç.

"Mikhail, yüzünün bir parçasını görmek her zaman güzel. Ana, iyi görünüyorsun." Enzo kameraya gülümsüyor. Yanında yardımcısı Romeo ve kısa gri saçlı bir adam var.

"Seni hatırlıyorum. Annem senin en iyi adam olduğunu söylediler." Ana ekrana yakından bakıyor. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Enzo başını sallar ve kamerayı vücudundan daha uzakta tutar. "Tamam, iki tanık var ve bu da Papaz Harold. Ivan'ın adamları kulübeye ulaşana kadar yaklaşık sekiz dakikanız var." Yaşlı adamı dirseğinden dürtüyor.

"Evet, merhaba. Bu oldukça alışılmadık bir durum." Gür kaşları bir an için çerçeveyi dolduruyor. "Bu isimleri tam olarak okuyamıyorum-"

"Sadece 'leri sor," diye homurdanıyor Enzo ona.

"Ne? Bu değil-" Papaz Harold gözlüklerini çıkardı.

"Biliyorum." Sözünü keseceğim. Elim Ana'nın kalçasını bulup onu sikime doğru bastırıyor, kaygan ipek eteği bacaklarımızın arasına sürtüyor.

"Öyle mi?" Parmaklarım uyluklarının arasındaki kumaşa bastırırken ona soruyorum.

Yanakları pembeleşiyor ve çenesi düşüyor. "Evet, istiyorum." İşaret parmağımın ucu elbisenin içinden amının sıcaklığına değdiğinde boğulmayı başarıyor.

"Aferin kızıma." Ağzımı onun teninden ayıran tek şey maskem.

Evlendiği canavarı görmeden önce onu benim yapacağım.

"Enzo," diye homurdandım. "Ne kadar sürecek?"

"Gitmen gerekiyor." Telefonun görüntüsünü sarsıyor. "Sana ateş püskürüyorlar! Evrak işlerini ben hallederim, mutlu çifti tebrik ederim. Şimdi siktir git oradan!"

Telefonu kapattığımda papazın itiraz etmeye başladığını duyuyorum.

"Hadi, karıcığım. Şu şeyi üzerinden çıkarmak için güvenli bir yer bulalım." Onu kucağıma alıp omzuma attım, çantamı aldım ve kamyonu doğru koştum.

"Bu pek romantik değil." Sözlere koşuşumun itiş kakışıyla kesildi.

Ölmesindense hayal kırıklığına uğramasını tercih ederim. Ya da babam onu ele geçirirse daha kötü olur.

"Yaşıyorsun, değil mi?" Onu yolcu koltuğına fırlatıyorum ve direksiyonun arkasına atlamadan önce çantamı yatağına atıyorum.

Kulübeden çıkan toprak yola balıklama dalarken arkamdan bir kar ve çakıl püskürüyor. Ivan'ın adamları gelmeden önce garaj yolundan çıkıp çıkamayacağımı görmek için bir yarış.

BÖLÜM 18

ANASTASIA

BAŞARDIM. Aslında Ivan olmayan biriyle evlendim.

Ama Mikhail kim?

Neye benzediğini bile bilmiyorum. Sadece bana nasıl hissettirdiğini biliyorum.

Güvenli. Korunmuş. Aranıyor.

Bu hayatımın çoğundan daha iyi.

"Nereye gidiyoruz?" Bu elbise oturmak için rahat değil, zor nefes alıyorum.

Direksiyonu itiyor ve pantolonunun cebini karıştırıyor. "Özel ve güvenli bir yer."

Bizi yönlendirmek için dizini kullanarak dönüyor ve elimi uzatıyor, sonra yüzüğü parmağıma geçiriyor. "Evleniyorum." Kamyonun kontrolünü tekrar ele almadan önce ceviz rengi gözlerinden birini kırıyor.

Neden bilmiyorum ama yumuşak pembe mücevher ve gümüş yüzük, tüm bu çılgınlığı daha gerçekçi kılıyor.

Araç yavaşlar, sonra da geniş bir açıklıkta durur. "Bizi takip edip etmediklerini görmem gerek. Drone'un iyi bir görüntü alabilmesi için çok fazla büyümüş."

"Bekle." O inerken avucumu kaldırıyorum. "Yol ne kadar uzun?" Daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum.

Bu elbiseyle bu engebeli yolda. Boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

Gözleri kısıldı. "İki ya da üç saat. Çok uzun değil. Burada kal. Geri geleceğim."

"Ne? Bu sonsuza kadar sürer! Daha yakın bir yer var mı?" Alt dudağımı dışarı çıkarıyorum. Belki bu onu daha iyi bir yere çeker.

Artık bir 'Bayan' olduğuma göre, ne sakladığını görmek istiyorum.

Parmağı keskin bir noktaya geliyor. "Burada kal. Burada kal."

"Tamam." Koltuğa doğru yığıldım. Sadece gideceğimiz yere varmak istiyorum.

Ama güvende olduğumuzdan emin olması gerektiğini biliyorum. Bu hem heyecan verici hem de sinir bozucu.

Bu elbise çok rahatsız ve işlemem gerekiyor.

Taksi soğumaya başlıyor, çıplak kollarımın tüyleri diken diken oluyor.

Umarım iyidir? Beş dakika daha.

Tanrım, nerede o? Mesanem dolu olduğu için koltukta zıplıyorum, avuçlarımı omuzlarımda gezdiriyorum.

Hayır, siktir et.

Kamyondan atladım ve kullanabileceğim bir şey var mı diye arkaya baktım.

En azından kağıt havlu ve birkaç şişe su var, böylece bu sabah içtiğim kahvenin etkisinden biraz olsun kurtulabilirim.

Soğuk yolcu koltuğunda oturmak sıkıcı. Sonsuza dek gitmiş.

Hangi cehennemde o?

Parmaklarım üşüyor. Ve tabii ki anahtarlar onda.

Belki onu bulup sağlayabilirim? Evet, bu fikri sevdim.

Don ağaçların üzerinde ağır ağır asılı duruyor ama kuşluk güneşinde parılıyor. Dışarısı kasvetli havadan çok daha güzel.

Annemle yaşadığım daire.

Tanrım, onu düşünmek acı veriyor.

Ivan'ın adamları gelirse diye yoldan uzak durmalıyım.

O ses de neydi?

Sık bir çalı kümesine doğru aceleyle ilerleyip, izlemek için çömelıyorum. Bir geyik olabilir.

Ya da bir ayı.

Kahretsin, ya bir ayıysa?

Arabaya dönmeliyim.

Tam ayağa kalkarken kalın bir el uzanıyor ve beni kabaca bileğimden yakalıyor.

Topuklarımın üzerinde dönerken, kocamın maskeli yüzüne bakarken yakalandım. Bana dik dik bakarken koyu renk gözleri iğne deliği gibiydi.

"Düşündüm ki-" Derin bir nefes alıyor. "-Sana lanet kamyonunda kalmanı söyledim?"

BÖLÜM 19

MIKHAIL

Şarkı- Beni gerçekten incitmek mi istiyorsun? Nessa Barrett

"KAMYONA BİN ANASTASIA," diye homurdanıyorum, onun üzerinde yükselerek.

Alt dudağını dişlerinin arasında yuvarlıyor, bu hareketi yavaş ve kasıtlı yapıyor ve bu beni daha da çileden çıkarıyor. Yumruğumu sıkarken parmak eklemlerim beyazlaşıyor, bakışlarım onun yanından geçip çevreyi inceliyor. Havada gergin bir sessizlik var. Burada ördek gibi oturuyoruz. Beni takip etme kararı pervasızcaydı ve onu tehlikeye attı. Doğrudan emirlerime karşı geldi.

Yine de beni dinlemiyor. Bana meydan okumaya devam ediyor. Beni kızdırmaya. Tanrım, onunla her gün yaşamak bir sınav. Yaramaz sırtışı, şımarıklığı. Onunla ilgili her şey beni hem kızdırıyor hem de tahrik ediyor. Göğsümde daha önce hiç hissetmediğim bir şeyi ateşliyor.

Varlığının verdiği keskin, fiziksel acıya rağmen onu gözümün önünde tutmak önemli olan tek şey. Paylaşılan her nefes bir bıçak gibi. İmkansızı arzuluyorum.

Arabanın tavanına vurduğumda irkiliyor ama meydan okurcasına kollarını kavuşturuyor ve çenesini kaldırıyor.

"Bana kendimi tekrar ettirme. Seni oraya kendim sürüklemeyen önce şu lanet arabaya bin."

Kaşları kalkıyor ve ağzının bir tarafı sırtacak şekilde kıvrılıyor.

"Maskeyi çıkarırsan bunu düşünebilirim."

Siktir.

Yolcu kapısını açıyorum ve o bir adım geri atıyor. Gözlerindeki o parıltıyı gördüm.

"Sakin buna cüret etme," diye uyarıyorum.

O uzaklaşırken, kapının üst kısmına tutunuyorum. Kendimi onu takip etmekten alıkoyuyorum, soğukkanlılığımı yeniden kazanmak için derin nefes alıyorum.

"Bu konuda ne yapacaksın koca adam? Sana kurallarımı söyledim."

Ağzımın içini çiğniyorum. Onu boğazından tutup kaputun üzerine fırlatmamak ve bu davranışını sikip atmamak için kendimi her türlü zor tutuyorum.

Tek ihtiyacı olan bu. Bu veledin terbiye edilmesi gerek.

Ona doğru büyük adımlar atıyorum ve o geri çekiliyor, gözlerinde korku titriyor, sonra yerini bir arzu ifadesi alıyor. Aramızdaki kıvılcım gerçektir. Elini tuttuğum andan beri öyle. Aramızda anlam veremediğim bir yakınlık var.

"Benimle kurallar koyamazsın Ana. Seni koruyacağıma dair söz verdim ama sen yine kendini tehlikeye attın. Bu itaatsizliği kabul etmiyorum ve şimdi seni cezalandırmaktan başka seçeneğim yok."

Bu onu durdurur. Dolgun dudakları açılıyor ve gözleri kocaman oluyor.

"Ne istiyorsun, Iskorka? Neden beni zorlamaya devam ediyorsun? Seni sikip atmamı mı istiyorsun? İstediğin bu mu? Sınırlarını test etmemi mi istiyorsun? Cezalandırılmak ve haddinin bildirilmesini mi istiyorsun? Hmm?"

"Ben, ben," diye kekeliyor ve küçük bir adım daha . Ayağı sanki dönecekmiş gibi duruyor.

Son bir adım atıp aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Bana duyduğu arzunun kokusunu alabiliyorum. Yükselip alçalan göğsü ve yaydığı sıcaklık hissediliyor.

"Kelimelerini kullan. Onlarla dolu olduğunu biliyorum." Bastırıyorum. "Sen bir pisliksin. O lanet arabaya binmeyeceğim.

Bana saygılı davran. Ben artık senin karınım. Hep böyle mi olacak?"

Maskemin üzerinden çenemi kaşıyorum. Bir cevabım var ama bu, onun gitmesine neden izin veremediğime dair gerçek değil. Ama bu kendime bile itiraf etmek istediğim bir şey değil.

Boğazını kavriyorum ve ayak parmaklarının üzerine çıkana kadar onu yukarı doğru çekiyorum. Burnumuz birbirine değecek şekilde eğildiğimde usulca nefes alıyor.

"Kimse benimle bu şekilde konuşamaz," diye hırslıyorum.

Nabızı avucuma çarpıyor ve sikim onun için ağrıyor.

"Bu senin için bir oyun mu? Seni çözmediğimi ve kazanmak için nasıl oynayacağımı tam olarak bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Başımı eğiyorum ve yutkunurken verdiği tepkiyi inceliyorum. Tutuşumu bırakınca sendeleyerek uzaklaşıyor. Öfkeli olmasını bekliyordum.

"Oyunumu kazanabileceğini mi sanıyorsun Mikhail? Beni tanıımıyorsun ya da ne istediğimi bilmiyorsun," diye tersliyor.

Başımı sallıyorum, kalbim göğsüme çarpıyor. Çok, çok yanlış, güzel kız.

"Kaçmak istediğini biliyorum. Ayrıca seni kovalamamı, yakalamamı, bir ağaca fırlatmamı ve seninle kötü yoluma devam etmemi istediğini de biliyorum."

Gözleri sağa sola dalıyor, seçeneklerini tartıyor. Bakışları kasıklarına yerleşiyor ve ben sırtıyorum. Beni etkiliyor, elimde değil.

"Kaç, güzel kız. Seni yakalayacağım ve elime geçirdiğimde seni mahvetmenin her saniyesinden zevk alacağım."

BÖLÜM 20

ANASTASIA

Kahretsin, ne yapıyorum ben?

Neden iş onu kızdırmaya geldiğinde kendimi durduramıyorum? Gözlerindeki o bakış, bir uyarıydı.

Heyecan verici biriydi. İçten içe yanan bakışları beni lanet bir havai fişek gibi aydınlattı.

Neredeyse eğlenerek beni izliyor. Derin bir nefes alıyorum, topuklarımı tekmelerken çam kokusu ciğerlerime doluyor.

Dudaklarımda son bir sırtışla yavaşça geri çekiliyorum, sessizlik her adımımı güçlendiriyor.

"O zaman beni yakalasan iyi edersin," diyorum ve ona sırtımı dönüp koşmaya başlıyorum.

Elbisemi avuçlayarak, koşmak için bana daha fazla alan sağlamak için yukarı çekiyorum. Ağaç sınırı tek umudum. Oraya vardığımda çalıların arasında kaybolabilir ve onu gözden kaybedebilirim. Bana yaklaştığını hissedebiliyorum ama ben daha hızlıyım. Kaçmak için tek şansım bu olabilir.

Buzlu zemin her inişte ayağımı sarsıyor ve irkilmeme neden oluyor ama yine de adrenalin beni hareket ettiriyor.

Belki de onu kaybettim? Yavaşlayarak duruyorum, elimi bir sandığa dayıyorum ve nefesimi tutmaya çalışıyorum. Çok durgun. Ürkütücü bir sessizlik.

Tam sola sert bir dönüş yapacakken, çarpışmamla dünya bulanıklaşıyor, yüzüm sarsıcı bir gümbürtüyle onun sert göğsüne çarpıyor.

Elleri belimde sıkılaşıyor, beni hem heyecanlandıran hem de korkutan sahiplenici bir kavrama.

"Çok kolay, güzel kız," diye çekiştiriyor.

Onu itiyorum ama o beni daha sıkı tutuyor, boğazından kısık bir kıkırdama yükseliyor.

Tamam. Yeni plan.

"Mikhail. Arkanda bir adam var." Sesime olabildiğince korku katıyorum.

Tahmin edildiği gibi, hızlı ve pratik bir hareketle beni arkasına süpürüyor, silahı serbest kalırken kılıfının derisi gıcırıyor.

Bu fırsatı değerlendirip sırtından kayarak onun elinden kurtuluyorum.

"Anastasia," diye .

Kahretsin, bu çok . Kıkırdadım. Kendime engel olamıyorum. Arkama bakmadan koşuyorum.

"Koşmaya devam etsen iyi olur bebeğim. İkimizin de iyiliği için," hırlıyor. "Seni tekrar yakalamama izin verme. Unutma, ben bir canavarım."

Nasıl hem korkuyorum hem de inanılmaz derecede tahrik oluyorum?

Kanımın ritmik gümbürtüsü kulaklarımı dolduruyor, sonsuz ağaç sırası boyunca yolumu bulmaya çalışırken dalların uğursuz gıcırtısına sağır edici bir kontrpuan oluşturunuyordu.

Vücudum titriyor, bir adım daha atmaya çalışırken içimi bir korku dalgası kaplıyor ama ayaklarım olduğum yerde sabit kalıyor.

"Kahretsin," diye tıslıyorum. Aşağıya baktığımda elbisemin beyaz kumaşının dallara dolandığını görüyorum. kadar sert çekiyorum, dengemi kaybedip öne doğru yuvarlanırken yırtılma sesi ormanda .

"Biraz sıkıştın mı, güzel kız?" Alçak sesi beni donduruyor.

Nefes alamadan eli boğazıma dolanıyor ve beni kaldırırken boğuyor. Sırtım, kıymıkların derime battığı kaba, acımasız ağaç kabuğuna yaslanıyor.

"İstediğin bu muydu, hmm?" Karanlık maskesi önümde geziniyor, kapaklı gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor.

Çıplak köprücük kemiğimde parmaklarının ürpertici dokunuşunu hissederek nefes almak için savaşıyorum. Hızla atan nabzımla tam bir tezat oluşturuyor.

"Evet."

Kalın kalçası bacaklarımın arasına baskı yaparken, boynumu sıkıca kavrayışı kulaklarımda kan pıhtılaşmasına neden oluyor.

"Bu çizgiyi geçerse geri dönüşü olmaz. Eğer bunu istiyorsan, bu seni benim yapar. Kelimenin tam anlamıyla benim karım. Anladın mı?"

Midem gergin bir endişeyle çalkalanıyor, ama ağzımda korkunun ince metalik tınısı, meydan okurcasına çenemi yukarı kaldırıyorum.

"Yap şunu, koca adam. Cesaret ediyorum. Sana." Bu sözleri toplayabildiğim kadar güvenle söylüyorum.

Bekaretimi böyle mi kaybedeceğimi düşünmüştüm? Hayır. Bunu istiyor muyum?

Evet, istiyorum. Her şeyden çok.

Gözleri benimkileri yakıyor, beni değerlendiriyor. Kendimi daha önce hiç olmadığım kadar açıkta hissediyorum. Eli yavaşça boğazımı bırakıyor ve başımın arkasına doğru ilerliyor, parmakları saçlarımdan arasından geçiyor ve çenemi yukarı kaldırana kadar kafa derimi hafifçe çekiştiriyor.

"Sen benimsin, Anastasia." Sesi o kadar derin ve çakıllı ki, amım onun içimde olması için ağrıyor. Bu, damarlarımda dans eden korkudan daha heyecan verici.

Beni döndürürken dudaklarımdan bir çığlık kaçıyor, yüzüm kaba gövdeye sürtünüyor.

Elbisemi belimden yukarı iterken soğuk hava bacaklarımın etrafında dolaşıyor. Gözlerimi sıkıca kapatırken bacaklarım titriyor, altımda sessiz bir titreşim var. Dengemi korumak için umutsuzca mücadele ederken ağacın sert kabuğuna sarılıyorum, serinliği tenime sızıyor.

"Eminim tadın çok güzeldir, güzelim."

Kıçımı açıyor. Parmağını amımda gezdirirken bir çığlık attım.

"Benim için güzel ve ıslak, benim yaramaz kızım." Parmağı içeri girdiğinde çığlık atıyorum.

"," diye tıslıyor arkamdan içeri iterken.

Bu duyguya alışmam biraz zaman alıyor. Yüzümü ağaç kabuğuna bastırıyorum. Saçlarımdan tutup başımı geriye çekiyor ve dudaklarımdan kaçan iniltiye engel olamıyorum.

"Siktir, seni böyle izlerken bile boşalabilirim."

Fermuarını duyuyorum ve bir sonraki şey, aletin ucunun bana doğru bastırıldığını hissediyorum. Bu nasıl sığacak?

Derin bir nefes alıyorum ve içime girerken dilimi ısııyorum, kendi iniltileri beni, kendini santim santim içeri iterken beni tüketen acıdan uzaklaştırıyor.

Lanet olsun, ne kadar büyük? Gözyaşlarımdan yanaklarımdan aşağı döküldüğü noktaya kadar yanıyor.

Nefesimi tutuyorum, kalçaları kıçımınla buluştuğunda acıya dayanıyorum.

"Kahretsin, çok iyi hissediyorsun, iskorka. Benim için yaratılmışsın." Onun sözleriyle göğsüm geriliyor, neredeyse acım hafifliyor. İlk seferin kolay bir yolculuk olmayacağını biliyordum,

Özellikle de Mikhail gibi bir adamla.

Geri çekilip girmeden önce bana alışmam için zaman vermiyor. Boğazımdan bir çığlık kopuyor ve sonra eli orada, ağzımın üzerinde boğucu bir ağırlık.

Tanıdık olmayan hislerden oluşan bir dalga -acı ve coşkunun garip bir karışımı- beni ele geçiriyor, zihnimi, bedenimi ve ruhumu eziyor. Bir ormanda olduğumu, dünyaya açık olduğumu unutuyorum.

Olmayan dudaklarının, kokusuz havanın ve romantizmin tamamen boşluğunun gerçekliğini bir kenara itiyorum.

Hayır. Bu daha iyi. Ham. Karanlık ve kirli. Bu çok Biz.

Nefes kaldığımda ciğerlerimin yandığını hissediyorum. Ağzımı bırakıyor ve kemiklerimin arasına sıkıca bastırıyor, hareketlerini yoğunlaştırırken bedenimi ona yaklaştırıyor.

Ta ki görüşümde yıldızları görene kadar.
Vay anasını. Kaçırdığım şey bu muymuş?

BÖLÜM 21

MIKHAIL

Çığlıkları kulaklarımda , güzel bir ses. Onları susturmak için avucumu ağzına bastırmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum. Onun o kadar içindeyim ki kimsenin gelip bu anı mahvetmesine izin veremem. Hay sikeyim. Sahip olduğum her şeyle ona çarpıyorum. Tekrar ve tekrar. Her itişte onu başka bir erkek için mahvediyorum. İçini boşaltmak için bekliyorum. Onu doldurmak ve benim yapmak için.

Karım. Gitmesine asla izin vermeyeceğim.

İnliyorum, salıverilmem patlamak üzere. Duvarları sikimi boğmaya başladığı anda kendimi kaybediyorum.

Elimi ağzından çekerek saçlarının arkasına doğru kaydırıyorum ve köklerinden çekiyorum. Dudaklarından vahşi bir çığlık kopuyor.

Parmaklarımı kalçalarına geçiriyorum, içine boşalana kadar onu becerirken yerinde tutuyorum. Adı bir inilti olarak çıkıyor. Hızımı yavaşlatıyorum, benden her son damlayı sağdığından ve horozumun onun içinde seğirdiğinden emin oluyorum.

"Kahretsin, iskorka. Amin o kadar dar ki, sanki daha önce hiç gerçek bir erkek tarafından sikilmemişsin gibi geliyor," diyorum neredeyse nefes nefese ve kıcını tokatlıyorum.

"Tanrım, Miki."

Yüzünün yan tarafını ağaca yaslıyor ve vücudu sarkıyor.

Birkaç derin nefes alarak olduğum yerde kalıyorum, kalp atış hızımı ölümcül olmayan bir tempoya geri getirirken onun sıcaklığının tadını çıkarıyorum.

"Çünkü yapmadım. Gerçek bir erkek tarafından değil. Hiçbir erkek tarafından. Sadece sen."

Kalbim neredeyse duracak.

Gözlerimi hızla kırıştırıyorum, orgazm sonrası durumumda onun sözlerini işliyorum.

Sadece ben mi? Hayır. Benimle taşak geçiyor olmalı. Kadın muhteşem.

Benim için yalvarıyordu. Bunu burada istiyordu. Beni peşinden koşturdu.

"Bana yalan söyleme, Ana."

"Ben-ben ," diyor yumuşak bir sesle, neredeyse bir suçluluk duygusuyla.

Hayır, , hayır. Başımı sallıyorum. Nutkum tutuldu, söyleyecek sözüm yok.

Yavaşça kendimi ondan çekiyorum ve sikimi kaplayan kıpkırmızı çizgilere bakıyorum.

"Siktir. Ana." Elimi yüzüme sürerek tıslıyorum.

Bir parçam onun bekaretini aldığımı bildiği için tahrik oluyor. Onun ne kadar mükemmel olduğunu hissedebilecek tek erkek benim. Hayatının geri kalanında onu hissedecek tek kişi.

Diğer yanım ise dehşete düşmüş durumda. O daha iyisini hak ediyor. İlk seferi böyle olmamalıydı. O çok daha fazlasına değer.

Sikeyim.

Yumruklarımı sıkıyorum. Ağaçta bir delik açarak onu korkutmak istemiyorum.

Aletimi boxer'ıma geri sokarak boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Hareket etmedi. Bu benim küçük şımarık kraliçem gibi değil. Kırmızı kıcını örtmek için elbisesini aşağı çekiyorum ve hafifçe sarıyorum

Parmaklarımı boynuna doladım ve onu yukarı çekip yüzüme doğru döndürdüm.

Mükemmel bir şekilde kızarmış yanakları, yüzündeki sıyrık, ağaç kabuğundaki küçük bir sıyrık gözüme çarpıyor. Hafif bir kan damlası görüyorum.

"Kahretsin," diye kanı sildim. Ben lanet bir canavarım.

Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez gerçekten pişmanlık duyuyorum. Yine de gözlerinde bir parıltıyla bana bir tür kurtarıcıymışım gibi bakıyor.

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama hiçbir kelime çıkmıyor. Elimin tersini donmuş yanağında gezdiriyorum ve başımı sallıyorum. Paltomu çıkarıp omuzlarına koyuyorum.

"Hava soğuk, bebeğim. Hadi eve gidelim."

O iri mavi gözleriyle bana hayran hayran bakarken sikim pantolonumun içinde zonkluyor.

Kolumun altında, göğsüme sıkıca sarılmış haldeyken, her adımda etrafı tarayarak onu kamyonete geri götürüyorum. Yolcu kapısını açıp kalkmasına yardım ediyorum. Kapıyı kapatmaya giderken elimi tuttu.

"Teşekkür ederim, Miki." Bana tatlı tatlı gülümsüyor ve ben de başımı sallıyorum.

Kendime kızgınım, tamamen şaşkınım ve bu kadına hayatım boyunca kimseye olmadığım kadar takıntılıyım.

"Bana söylemeliydin. Farklı davranırdım. Sen iyi misin? Döndüğümüzde sana göz kulak olurum."

"Sanırım ağrım var. Çok kötü değil. Belki bir dahaki sefere yumuşak ve yavaş olur koca adam." O yaramaz sırtışı dudaklarını çekiştiriyor ve ben ağzımın içini ısıriyorum.

Arabanın tavanını kullanarak kendimi yukarı çekiyorum, burnumu onunkine bastırıyorum. Sıcak nefesi maskeme çarpıyor.

"Sana tam olarak ne veririm onu alacaksın, güzel kız. Küstahlığın yatak odasının dışında işe yarayabilir, ama içeride, benim için hazır olduğuna karar verdiğimde, evcilleştirmek için benim olacaksın."

Burnumu hafifçe onunkine srtyorum ve o da gözlerini kapatarak memnun bir i çekiyor.

Bunu dzeltmeliyim ve sonra onun tüm dünyasını aabilirim.

BÖLÜM 22

MIKHAIL

"BU İYİ BİR FIKIR DEĞİL. O da güvenli bir evde. Ivan yerlerini öğrenmek için işkence yapmaktan çekinmez. Burada kal, yakında döneceğim." Ana'dan ayrılmaktan nefret ediyordum ama aynı zamanda Zoya'ya, Vegas'a dönmeden önce küçük kız kardeşimi bir kez daha göreceğime dair söz vermiştim.

"Burada tek başıma kalmak istemiyorum." Ana koyu renk bir bukleyi kulağının arkasına itiyor ve alt dudağını dışarı çıkarıyor.

Sikime yaptığı şeyden nefret ediyorum. Dikkatimi dağıtıyor.

"Birazdan döneceğim. Burada kal, yoksa o lanet şaplaktan zevk almayacağına söz verebilirim." Kapıya doğru yürümeden önce tabancamı kontrol edip kılıfına koyuyorum.

"Peki, ben burada kalıp kendi arkadaşlığımın tadını çıkaracağım." Ana küçük koltuğa yaslanıp bir dizini kaldırıyor ve avucunu taytının önünden aşağıya doğru kaydırıyor.

Yüce İsa.

"Gitmem gerek." Kapıyı çarparak kapattığımda nefesimi toplamam bir dakika sürdü.

O kadın benim için en iyi ölüm olacak. Giderse bana haber vermesi için Enzo'ya kısa bir mesaj gönderiyorum.

Karımı kendisinden korumak için neden fazladan gözlere ihtiyacım var?

Amerika'ya dönmek, kendi bölgemde olmak yardımcı olacaktır. En azından orada tehlikenin her köşede pusuya yatmadığını biliyorum.

Yolculuğun çoğunda telefonuma baktığım ve Enzo'dan Ana'nın çılgınca bir şey yaptığına dair bir bildirim almaktan korktuğum için Zoya'ya gitmek çok daha uzun sürüyor.

Belki de ona bir GPS takip cihazı takmalıyım?

"Mikhail, burada olmana çok sevindim!" Zoya rahat, parlak mavi elbisesinin içinde gülümseyerek kapıyı açtı.

Başımı salladım, fuayeye adım attım. "Rusya'dan ayrılmadan önce veda edeceğime söz vermiştim."

Yüzü düştü. "Bu kadar çabuk mu gidiyorsun? Burada Galena ile daha fazla zaman geçirebileceğini umuyordum."

Odanın etrafına baktığımda ondan hiçbir iz göremiyorum. "Nerede o?"

Zoya elini boş boş sallayarak, dökümlü kolunun dirseğine kadar düşmesini sağladı. "Bir arkadaşının evinde. Onu bir süre daha burada kalmaya ikna etmeye çalıştım ama o ısrar etti."

Şakağımı ovmak, oluşmakta olan baş ağrısını hafifletmiyor. "Zoya. O altı yaşında. Ve bunun için zamanım yok." Tek düşünebildiğim Ana'nın beni beklediği.

"Yakında dönecek. Beklerken bir şeyler içelim mi?" Mutfğa doğru attığı her adımda eteğinin bel hizasındaki yırtmacından dizi görünüyor.

Aralarında dolu bir şişe burbon olan iki bardak hazır.

"Zoya, bugün ayrılmak zorundayım. Vegas'a dönüyorum. Galena'ya eve döndüğümde konuşmak için arayacağımı söyle." Avucum kolun üzerine indi.

"Büyük, süslü kumarhanene geri mi döndün?" Saçlarını omzunun üzerinden savurur ve dökmeye başlar.

"Evet. Corvette'imi özledim." Kullandığım kamyon o kadar sert zıplıyor ki böbreklerimin yemin edebilirim. "İnce şeylere bir kere alışınca, geri adım atmak zor oluyor."

"Gördün mü? Anlayacağını biliyordum. Ben de aynı şekilde hissediyorum." Bardaklardan birini elime tutuşturdu. "İşte bu yüzden bu izbe evden ayrılmak istiyorum." Burnu kırışıyor.

Babası kasap olduğu için lüks hayatın tadını çıkarıyordu.

"Burada güvendesin Zoya." Bardağa bakıyorum. Buraya içmeye gelmedim.

Dekolte elbisesinin altını görebileceğim kadar yakınımaya eğiliyor. "Beni de yanında götürür müsün?" Parmakları bileğimin üzerinde dans ediyor.

Yavaşça onları soyuyorum ve dolu bardağımı eline tutuşturuyorum. "Burası senin için iyi bir yer. Ivan seni Vegas'ta arıyor olabilir. Seni bulmak için ailemden iki kişiye işkence etti bile. Her yerde adamları var."

Koyu renk gözleri genişliyor. "Gördün mü? İşte bu yüzden orada, beni izleyebileceğin bir yerde olmalıyım." Parlak kırmızı alt dudaklarını ısırarak gülümsüyor.

Bunun nereye gittiğini görebiliyorum.

"Benim gitmem gerek. Enzo'ya seni kontrol ettiririm." Bana tekrar dokunamadan dışarı çıktım.

Karımdan başka bir kadını düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor.

Ana ihtiyacım olan ya da istediğim her şey.

Zoya dışarı çıktı, uzun siyah saçları soğuk rüzgârda dalgalanıyordu. "Bekle, Mikhail! Burada sıkışıp kalmak istemiyorum. Lütfen, gitmek istiyorum." Kollarını beline dolayarak elbisesinin ince kumaşını kıvırdı.

"Üzgünüm, başka seçeneğim yok." Direksiyonun arkasına geçiyorum ve dikiz aynasında kaybolana kadar beni izlemesine izin veriyorum.

Kahretsin, keşke daha iyi bir seçenek olsaydı.

BÖLÜM 23

ANASTASIA

Şarkı- Sleptoken Rain

Parmaklarımı ahşap masaya vurarak yağmurun tek camlı pencereye vuruşunu dinliyorum. Ses neredeyse rahatlatıcı ama dikkatimi düşüncelerimden uzaklaştırmaya yetmiyor.

Neden bana dokunmuyor? Resmen kapıdan kaçtı.

Dün gece bana tek kelime bile etmedi.

Sanırım istediğimi aldım. Bekaretimi benden çalınmadan önce aldı. Daha fazlasını istememeliydim, onunla değil Kocam tarafından bir daha böyle dokunulmak için can atmamalıyım.

Ama ben öyleyim. Umutsuzca. Bir anda gelip beni kollarının arasına alacağını ve bana olan sonsuz aşkını ilan edeceğini düşünecek kadar hayalperest değilim.

Ama orada bir şey var. Gözlerindeki ateşi görebiliyorum, aramızdaki bağı hissediyor. Beni tekrar becermek istiyor.

Gideli bir saat oldu ve onun arkadaşlığını özlemekten sıkıldım. Zihnim dönüp dururken

ve tezgahın üzerindeki eski radyoda bazı düğmelere basmaya başladım.

Hoparlörden hafif bir müzik sesi geldiğinde "Mükemmel," diye mırıldanıyorum. Sesi biraz açmak için düğmeyi çeviriyorum. Mikhail'in bilmediği şey ona zarar vermez.

Hmm. Bir kadeh şarap havasına girdim. Ondan bizde olmadığını biliyorum ama bir yerlerde saklanmış daha fazla içki olabilir.

Dolapları karıştırırken, elim tozlu bir votka şişesine takılınca küçük bir dans yapıyorum.

"Oh iyi, en kötü ne ki? Votka bu. Ben Rus'um. İyi olacağım," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

Bir bardak çıkarıp iki ölçü dolduruyorum. Tamamen sarhoş olmak istemiyorum, sadece bu gerginliği azaltacak bir şey.

Arkama yaslanıp bu iğrenç sıvının içimi yakmasına izin verirken öksürüğümü tutuyorum.

Kapı tıkırdayarak kapanıyor ve ben de içindekilerin geri kalanını indiriyorum.

Ona neler olduğunu sormak için biraz cesarete ihtiyacım var.

Ağır ayak sesleri yaklaşıyor ve omurgamı dikleştiriyorum. Masanın kenarında duruyor ve yüzük kaplı parmaklarını tahtaya dayıyor.

"Biraz ister misin?" Yarıyı boş şişeyi kaldırarak sordum.

"Hayır, teşekkür ederim."

Ugh. Çok kibarsın.

Bir koltuk çekip oturdu. Neden bu kadar dikkat dağıtıcı derecede seksi olmak zorunda? "Dans etmek ister misin?" Sırıtmamak için kendimi zor tutarak soruyorum. Kaşını kaldırıyor.

"Ben dans etmem, güzel kız."

Bu lakap kalbimi hızlandırıyor. Koyu renk gözleri gözlerimi yakıyor ve sandalyemi daha da yaklaşıtıyorum.

"Hadi ama. Gerçekte ne kadarını kontrol edebiliyorken, hayatı nasıl her zaman bu kadar ciddi yaşayabiliyorsun? Hmm?"

Avucumu onun devasa pazusuna dayayıp sıkıyorum ve dokunuşumla gerildiğini hissediyorum.

"Yeterince kontrol edebilirim. Sen buradasın, değil mi? Bir planım var. Bir imparatorluğum var."

Onun damarına basmamalıyım, morali bozuk gibi görünüyor. Ama kendime engel olamıyorum.

"Hâlâ babandan mı saklanıyorsun? Bir gecelik izin planlarını bozmak için ne yapabilir ki? O lanet beynini en son ne zaman savaş modundan çıkardın ve bir şeyin ya da birinin tadını çıkarmak için bir saniye ayırdın?"

Sandalyeme yaslanıp yüzümü ona dönüyorum ve tepkisini ölçmeye çalışıyorum. O lanet maskeden anlamak çok zor.

"Uzun zaman oldu. Bana güvenen çok fazla insanın hayatı var. Seninki de dahil, Iskorka."

sallıyorum, önümdeki votkayı almak için eğiliyorum. Ben alamadan bileğimi yakalıyor.

"Oh, buna iznim yok mu?" Ona bir bakış fırlattım.

Kolumu tuttuğu yerden çektiğimde iç çekti. Onun nesi var böyle? Ayağa kalkıp sandalyemi içeri sokuyorum, sonra arka çıkışa gidip spor ayakkabılarımı giyiyorum.

"Nereye gidiyorsunuz? Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor ve güvenli değil."

Dönüp ona gülümsüyorum, saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Sadece yağmurda dans etmek istiyorum."

Omuz silktim ve

Kapıya.

Ben dışarı adım atamadan eli kalçama değiyor ve beni döndürerek yüzünü ona çeviriyor, duvara bastırıyor.

"Donarak öleceksin."

Kalbim hızla çarpıyor ve derin bir nefes alıyorum, bu kadar yakınımda... bana doğru bastırıyor. Onu istiyorum.

"Yapmayacağım. Dramatik olma, koca adam."

Hareket etmek üzereyken beni engelliyor ve elini başımın yanındaki duvara dayıyor.

"Beni görmezden gelme." Neredeyse hırlıyor ve bu çok ateşli.

"Bu konuda ne yapacaksın? Beni burada bırakıp bir daha nereye gittiğini söylemeyecek misin? Ya da ormanda beni kovalayacak mısın?"

Gözleri kararıyor ve başını sallıyor. Neredeyse üzgün gibi. Ve ben bundan nefret ediyorum.

"Hadi koca adam, benimle yağmurda dans et." Göğsüne vuruyorum.

Çenemi ona doğru kaldırıyor ve beni inceliyor.

"Beni yalvartma. Birkaç dakika mutlu olursan dünyanın sonunun gelmeyeceğini sana göstermeme izin ver."

Dudaklarına ve tekrar gözlerime bakıyor. Tanrım, onun ruhuna açılan pencereden bakarken kaybolabilirim.

"Beni neyin mutlu edeceğini bildiğini mi sanıyorsun?"

"Kendini çok gizemli sanıyorsun, değil mi? Seni görüyorum, Mikhail. İçini görebiliyorum. İnsanların senden korkmasına alışkın olabilirsin. Ama ben korkmuyorum. Şimdi benimle dans et."

Onu içinde bulunduğu ruh halinden çıkarmak istiyorum.

"Kimse gerçek beni gerçekten görmüyor. Onlar için olmayı seçtiğim kişiyi görüyorlar." Sesi düşer.

İlginç.

"Bu diğer herkes üzerinde işe yarayabilir. Sorun şu ki, Miki... ruhunu benden saklayamazsın. Ne kadar uğraşırsan uğraş. Birbirimizi bulmamız gerektiğine inanıyorum..."

Elimi maskesinin üzerinde gezdiriyorum ve bir anlığına yüzünü dokunuşuma doğru eğiyor.

"Ruh eşleri diye bir şey yoktur. Bu bir fantezi. İnsanlar benden iyi bir sebepten dolayı korkuyor. Sen de korkmalısın."

Gülmekten ve başımı sallamaktan kendimi alamıyorum. Ondan korkmuyorum. Tam tersi. Beni gerçekten güvende hissettiren ilk kişi o.

"Eğer saçmalıkta, beni gördüğünde kalbinin neden hızla çarptığını açıkla."

Elimi göğsüne koyuyorum.

"Neden aynı odada olduğumuzda bile gözlerin sürekli beni arıyor? Söyle bana neden

Seninle böyle konuşmamı mı? Ve neden sağanak yağmurda dışarı çıkıp benimle dans etmek üzere olduğunu söyle, çünkü bunun beni gülümseteceğini biliyorsun, değil mi? Ve son olarak, elimi ilk tuttuğunda bunu hissetmediğini söyle. Birçok şey olabilirsin Mikhail, ama yalancı değilsin. Bana yanıldığımı söyle, sana meydan okuyorum. İstedğin kadar inkar et, bu gerçeği değiştirmez."

Bunları söylerken neredeyse nefesim kesiliyor.

"Her zaman hayatını romantikleştirmeye mi çalışıyorsun? Bu mudur yani? Bir canavar buldun ve onu düzeltmek mi istiyorsun? Ben düzeltmenin ötesindeyim, Iskorka."

Gözlerimi deviriyorum ve o da çenemi tutuyor.

"Her zaman bu kadar olumsuz musun? Çok kırık, çok değersiz. Sana daha önce de söyledim, ben kimsenin prensesi değilim ve sen de kesinlikle prens değilsin. Ruh eşi böyle bir şey değildir. Senin şeytanlarını gördüm ve onlarla oynamak istiyorum."

Nefesimin altında mırıldanarak kolunun altına giriyorum. Keşke sadece dinlese ve benim gördüğümü görse. Ve bana narin biriymişim gibi davranmayı bıraksa.

"Seninle dans edeceğim güzel kız," diyor, ben kapıdan çıkarken neredeyse fısıltıyla.

Duruyorum ve yüzümü aydınlatan gülümsemeyi saklamadan ona dönüyorum.

"Dikkatli ol, koca adam. Bana aşık olabilirsin." Ona elimi uzattım.

Açık avucuma bakarken gözleri fal taşı gibi açıldı. Oh lanet olsun. "L" ile başlayan kelimeyi söylememeliydim.

"Vozmozhno ya uzhe. Belki de zaten öyleyimdir," diyor nefesinin altından.

Üzerimden bir duygu dalgası geçti ve gözlerimin yaşlarla dolmasına neden oldu. Aramızdaki her ne haltsa hissettiğinin onaylanması.

Parmaklarını benimkilerle birleştiriyor ve ben de onu dışarı çıkarıyorum.

Yağmur üzerimize yağıyor, buz gibi bir su tufanı ve beni döndürerek yüzünü ona çeviriyor, ellerini belime koyuyor, ben avuçlarımı onun üzerine koyarken onun dokunuşu sırlıslam kıyafetlerimin arasından sıcacık geliyor. Sessizce sallanıyoruz, vücudu beni sıcak tutuyor. Bu mükemmel küçük balonun içinde ne kadar kalacağımızı bilmiyorum.

"Hava karardı, Iskorka. Yağmur durdu. Hadi seni içeri götürüp kurutalım."

"Ama bak..." Gökyüzünü işaret ediyorum, "karanlıkta yıldızları görebilirsiniz."

"Genelde işler böyle yürür." Kıkırdıyor ve ben de göğsüne vuruyorum.

"Onlar her zaman oradalar, biliyor musun? Ne kadar karanlık olursa olsun, hava nasıl olursa olsun, onları görsen de görmesen de oradalar," diyorum, gökyüzündeki güzel parıltılara bakarken neredeyse huşu içinde.

"Hmm." Bakışlarının beni yaktığını hissedebiliyorum, bu yüzden ona geri bakıyorum.

"Bazen hayatınızdaki parlak ışığı görmek için karanlık gökyüzüne bakmanıza gerek yoktur. Tam gözünüzün önündeyken olmaz."

BÖLÜM 24

MIKHAIL

Şarkı- Give Sleep token

O bana doğru sokulurken, tek düşünebildiğim nasıl çuvalladığım.

Bekaretini lanet bir ağaca karşı aldım ve sonra kıcını bir kamyona geri taşıdım.

Hiçbir fikrim yoktu. Ama daha iyisini yapmalıydım. Karımı ilk kez bu şekilde almamalıydım. O kadın beni özel bir şekilde kızdırıyor.

Ve başka türlü olmasını da istemezdim.

Gözlerim kapalıyken, maskemden başının üstüne hafifçe bir öpücük konduruyorum.

"Bunu telafi etmek istiyorum," diye fısıldıyorum.

Başını yavaşça eğerek bana bakıyor, bakışları meraklı ve sorgulayıcı.

"Neyi uydurayım?" Kaşlarını çatıyor ve zihninin döndüğünü neredeyse duyabiliyorum.

"Bekaretini nasıl aldığımı telafi etmek istiyorum."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. O benim için bundan daha fazlası. Bunu görmesi, hissetmesi gerek.

"Bunu ben istedim, Miki. Kendimden zevk aldım. Endişelenmeyi bırak."

Yüzünü kavıyorum, ellerim yanaklarının serinliğine karşı sıcak.

"Hayır, Iskorka. Sen daha iyisini hak ediyorsun. Ormanda bir hayvan gibi becerilmekten çok daha iyisini."

Yavaş bir gülümseme, hınzırca bir şeyin ipucu, dudaklarını kıvrıyor.

"Ben de sana beni tekrar kovalayıp kovalamayacağını ."

Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum.

"Başka bir gün seni istediğin yere kadar kovalarım. Ama bugün, tekrar yapmak istiyorum. Lütfen sana nasıl davranılması gerektiğini göstermeme izin ver. Sadece bir gece için güvenine ihtiyacım var ve bunu düzelteceğim."

"Gerçekten ihtiyacım yok-"

Devam edemeden sözünü kestim.

"Sen benim için yaratılmışsın, güzel kız. Sana layık olduğumu kanıtlamama izin ver."

Başparmağımla çenesini yukarı kaldırıyorum ve kalbimin etrafındaki buzları biraz daha eriten o parlak mavi gözlere bakıyorum.

"Sen mi? Bana layık mısın? Saçmalama. Tam tersi."

Bu sevimli kaş çatma beni gülümsetiyor.

"Bir gün, gerçek adamı göreceksiniz."

Ve o günün onu kaybettiğim gün olmasından korkuyorum. O maskenin altında ne olduğunu, yaralarımı, hayatımdaki kötülüğü gördüğünde, bir mil koşacak ve ben onu durduramayacağım.

Onu bir canavarla tuzağa düşüremem.

Ama şimdilik, o benimken, ona benim için ne anlama geldiğini göstermek istiyorum.

Farkında olmadan, bu küçük kıvılcım bana yeniden hayat verdi.

Soğuk esinti artıyor ve titriyor, bu yüzden onu daha yakına çekiyorum, saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum, nemli telleri hissediyorum.

"Sen benim karımsın. Seni kendim olarak kabul ettim. Her santimini keşfetmek istiyorum. Seni yeni zirvelere çıkarmak istiyorum. Seni neyin titrettiğini, neyin çılgılık attırdığını bulmak istiyorum. Karımın sürekli cinsel olarak hayal kırıklığına uğramış ve yeni becerilmiş bir karışım olmasını istiyorum. Sen evcilleştirilmesi gereken bir fişeksin."

Neye ihtiyacı olduğuna dair iyi bir fikrim var. Benim küçük veledim.

O keşfetmek için benim.

"Ve kocamı nasıl memnun edeceğimi öğrenmek istiyorum." Başparmağımı ıslak alt dudağına sürtüyorum.

"Güven bana, yapacağın her şey beni çılgına çevirecek. Benim mükemmel itaatkârım ve muhteşem bir velet olacağını biliyorum. Her iki yönünden de hoşlandığım gerçeğini asla inkâr etmeyeceğim. Sadece her zaman sen olmaya devam et, yağmurda bile ateşler yaratmaya devam et, güzel kız."

Güzel gözleri ışıltısını kaybederek donuklaşıyor ve yanağına hafifçe dokunarak teninin serinliğini hissediyorum.

"Benim için ağlama bebeğim," diye fısıldıyorum.

Ondan küçük bir çıtırtı kaçıyor ve göğsümden keskin, fiziksel bir acı fırlıyor.

"Beni hiç kimse görmedi. Doğru düzgün değil. Bu yüzden kendimi hiç kimseye vermedim. Ama sen, gözlerine baktığım o ilk saniyeden itibaren senin özel olduğunu biliyordum. Benim içimi gördüğünü."

Ruh eşi konusunda haklı olduğunu düşünüyorum. İlk başta onu istememin başka bir açıklaması yok. Onu tüm hayatım boyunca tanıyormuşum gibi hissettim.

Onu karım yapmak doğru geldi. Onu kaybetme düşüncesi bir uzvu kaybetmek kadar acı verici.

Ondan önceki tüm hayatımı anlamsızlaştırdı. Her şey onunla tanıştığım an başladı. Şimdi onunla ve onun için yaşamaya başladım.

"Göster bana. Bana yeniden yap."

Alnımı onunkine bastırıyorum. Lanet olsun bu maskeye. Dudaklarımı onunkilere bastırmak, onu tamamen tüketmek istiyorum.

ve nefesini çalmak.

Yağmurda öpülmeyi ve onun için ne kadar deli olduğumu hissetmeyi hak ediyor.

Keşke ona tüm benliğimi verebilseydim. Bu gezegende maskemi çıkarmamı sağlayabilecek tek bir kişi varsa, o da odur.

"Yanımdayım, Iskorka. Her zaman."

Küçük avuçlarını tişörtümden yukarı kaydırıyor ve göğüs kaslarımın üzerine koyuyor.

Bu tek dokunuş, damarlarıma doğru ilerleyen bir his yangınına ateşliyor.

"Biliyorum. Sana güveniyorum. Beni kendinin yap ve dünyamı sars, koca adam."

Eğilip onu nazikçe kollarıma alıyorum ve kulübeye geri götürüyorum. İçeri girdikten sonra kapıyı büyük bir gürültüyle çarparak kapatıyorum, ardından yatak odasına gitmeden önce çamurlu botlarımı tekmeliyorum.

Onun ırzına geçmek istiyorum ve kendimi nasıl durduracağımdan emin değilim, ona bakmak bile beni çılgına çeviriyor.

Onu usulca yatağa yatırıp ellerini ıslak saçlarında gezdiriyor.

"Seni tekrar ısıtacağım, bebeğim. Bunun için endişelenme." Ona göz kırpiyorum ve o da kızarıyor.

Bir iniltiyle kendini yukarı itiyor ve ben de uzanıp baldırlarını ellerimle tutarak onu yatağının kenarına, kendime doğru çekiyorum.

Kollarını kaldırıp nemli kumaşı teninden ayırmama izin verirken parmaklarımı üstünün alt kısmında gezdiriyorum.

"Siktir. Çok güzel." Ona söyledim ve dudağını ısırıldı.

"Dilimi her gezdirmek istiyorum. Öyle mi?

Bu iyi bir başlangıç gibi mi geliyor?" Eğilip bir elimle sütyenini açarken fısıldıyorum. Sütyeni ondan koparıp atıyorum, sonra dudaklarımı omzunda gezdiriyorum.

"İyi bir kız ol ve o kalçaları benim için kaldır."

Emrettiğim gibi yapıyor ve ben de o seksi siyah taytları çıkarıp dolgun bacaklarını ortaya çıkarıyorum.

"Gözlerimi senden alamıyorum. Çok güzelsin ve tamamen benimsin."

Bana gülümsüyor. Sessiz, neredeyse gergin, ki bu benim kızım için alışılmadık bir durum. Göğüslerini örtmeye çalışırken başımı sallıyorum. Benden herhangi bir yerini saklamasını istemiyorum.

Sanırım konuşmak için iyi biriyim.

"Ellerini başının üstüne koy. Çabucak öğreneceğin bir ders, burada her emrimi dinleyeceksin. Yaptığım her şey senin zevkin içindir ya da boyun eğme dersi olarak işlev görür. Bedenini, zihnini ve sınırlarını öğreneceğim. Bu güven ve iletişim gerektirir. Tamam mı, bebeğim?"

Başını sallıyor ve gözleri kocaman açılarak odanın içinde geziniyor.

Açılmış bacaklarının arasından sürünerek yaklaşıyorum ve elim çenesinin etrafında sıkılıyor.

"Bana bak ve kelimelerini kullan. İstedğin bu mu?"

Saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum ve o da beni inceliyor. Kahretsin, büyüyen sikim onun sıcak amına baskı yapıyor.

"Evet. Bunu istiyorum. Senin için iyi bir eş olmak istiyorum.

her şekilde."

"İşte benim iyi kızım."

Topuklarımın üzerine oturup tişörtümü başımdan geçiriyorum ve kemerimi çözüyorum. Bunu doğru yapmalıyım, bu da maskemi çıkarmam gerektiği anlamına geliyor.

Ona dilimde ihtiyacım var.

"Kollarını başının üstüne koy, iskorka."

Avuçlarımı yanlarından geçirip göğüslerini avuçluyorum ve dikleşmiş meme uçlarını parmaklarımın arasına sıkıştırıyorum. Sadece bu dokunuş bile sırtını yatağa yaslamasına ve küçük bir inilti çıkarmasına neden oluyor.

Kahretsin, bu benim aletimi tam dikkatine getirdi.

"Çok hassassın, değil mi bebeğim? Benimle oynamak için mükemmel."

Elleri havadayken yanımdaki kemeri kaptım, hızla bileklerine iki kez doladım ve sıkıca bağladım.

herhangi bir hareketi önlemek için yatak başlığına.

Yüzümü görmesini istemiyorum ama dokunmasına da izin veremem.

Onu kaybedemem, henüz değil.

Çekmeceyi karıştırıp siyah tişörtlerimden birini alıyorum ve uzunlamasına katlıyorum. Yatağa geri tırmanırken, kelepçelenmiş ve benim için yayılmış olan ona hayran olmaktan kendimi alamıyorum.

Küçük siyah dantel külotunun üzerinden amının dikişi boyunca en nazik dokunuşları yaparken ağzı mükemmel bir "O" yapıyor.

"Düşünmeni istemiyorum. Sadece seni ne kadar iyi hissettirdiğime odaklanmanı istiyorum."

Elimi başının altından geçirerek saç derisini hafifçe çekiştiriyorum ve o da başını kaldırıp bana sırtıyor.

"Başını benim için böyle tut."

Tişörtü gözlerinin etrafına bağlayıp yerine sabitliyorum, sonra yavaşça sırtını yatağa yaslıyorum.

"Ne görüyorsun?" diye soruyorum. Gülüyor.

"Kesinlikle hiçbir şey, Miki. Seni görmek, benden zevk almanı izlemek istiyorum." Suratını astı.

"Bir gün. Şimdilik, sadece orada uzan ve ne yaptığımı gerçekten hisset. Bu diğer her şeyi daha da güçlendirecektir."

Kendimi kötü hissediyorum. Bunun hayatımın bir parçası olmasından nefret ediyorum. "Tamam, koca adam. Senin için hazırım."

Dudağını ısıyor, ben de eğilip dudağını emiyorum.

"Burada emirleri senin verdiğinden emin değilim. Bugünden sonra böyle konuşursan ceza alırsın. Bu senin ilk ve tek özgür kartın."

"Ceza mı?"

"Hmm, mmm, nasıl uygun görürsem."

Doğrudum ve onu inceledim. Göğsünün beklentiyle inip kalkışını. Kollarındaki tüyler diken diken oluyor.

"Sana güvenli bir kelime vermiyorum." "değil. Bana zarar vermeyeceğine güveniyorum." Ona karşı kendime güveniyor muyum?

"Hayır. Renklerle başlayacağız. Kırmızı dur demek. Sarı, sakinleşmemi istiyorsun, yeşil ise devam et demek. Anladın mı?"

"Bunu kadınlarla çok yapar mısınız?" diye soruyor sessizce.

"Bir geçmişim var. Ama son zamanlarda, hayır."

Yüzüm mahvolmadan önce, bu bir yaşam tarzıydı. Duygu yok, kız arkadaş yok, sadece bir çıkış yolu.

"Hmm. Tamam. Ve evet, renkler benim için iyi çalışıyor." "Ne kadar iyi bir kız."

"Siktir," diye mırıldanıyorum, elimi göğsünde gezdiriyorum. Göğsünü kavradım ve sıktım.

"Bunlar benim."

Maskemi çözüyorum ve yatağın bir tarafına atıyorum. Rahatladım. Ona gerçek beni göstermeye bir adım daha yaklaştım.

Başımı daldırıp pembe tomurcuğunu ağızma alıyorum ve emiyorum. Keskin bir nefes alıyor ve göğsünü dışarı itiyor.

Göğüslerinin arasına giriyorum ve yumuşak tenini külotunun eteklerine kadar yalıyorum. Ağızım onu tatma düşüncesiyle neredeyse salyalanıyor.

Külotunu bacaklarının üzerinden sıyrıp ağızına sokmayı tartışıyorum ama sessiz olmasını istemiyorum. Ondan kaçan her sesi duymak istiyorum.

Bacaklarını birbirinden daha da ayırıyorum, yüzümü amına yaklaştırmak için bacaklarını aşağıda tutuyorum. Kalçasının iç kısmına öpücükler kondurarak her iki bacağının arasında gidip geliyorum ve parlayan amına yaklaşıyorum.

"Benim için çok ıslaksın, güzelim," diyorum ve onu oradan öpüyorum.

"Oh." Neredeyse şaşırmış gibiydi.

Tekrar yapıyorum, bu sefer sonra emiyorum.

İki parmağımla onu açarak klitorisinden girişine kadar yalıyorum.

"Tadın harikulade."

Başımı kaldırdığımda boynuna doğru bir kızarıklık yayılıyordu ve dudağını ısıırıyordu, yumrukları üzerinde sıkılmıştı

Kafa.

"Renk?"

Dizlerini yatağa bastırıp kalçalarını yukarı itiyor ve ben de dilimin ucuyla yavaşça klitorisinin etrafında dönüyorum.

Cevabı biliyorum.

"Yeşil. Çok yeşil. Daha fazla."

Dilimi yarığı boyunca kaydırıyorum. "Daha ne?"

"Lütfen, Mikhail."

İsmimin onun ince Rus aksanıyla dilinden yuvarlanışına inliyorum. Çok seksi. Ama sesindeki çaresizlik yüzünden sikim boxerıma doğru seğiriyor.

"Aferin kızıma."

Ben ziyafet çekerken kalçaları kıpırdıyor, uylukları başımın etrafına dolanıyor, ben de onları tekrar düz bir şekilde aşağı itip onu sabit tutuyorum.

"Bacaklar böyle kalsın ve yüzüme boşalmana izin vereyim. Anladın mı?"

Kalçalarını yuvarlıyor. "Mmm, hmm." "Kelimeler, bebeğim."

"Evet, efendim."

Hay sikeyim.

Parmaklarımı damlayan amcığı boyunca kaydırıyorum ve iki tanesini nazıkçe içine bastırıyorum, onlara alışmasına izin veriyorum, aynı zamanda tüm vücudu etrafımda titreyene kadar onu yalıyorum.

"Tadın çok güzel. Amın mükemmel. Bütün gün oturup seni yiyebilirim." Parmaklarımı içeri ve dışarı pompalamaya başladım, duvarlarının etraflarında kenetlendiğini hissettim.

Belki de yirmi dört saatimi karımı geçireceğim. "Siktir, Miki," diyor nefes nefese.

Parmaklarımla onu daha hızlı becerdikçe, nefes alışları daha sıklaşıyor, titremeleri sarsıntılara dönüşüyor.

Sol elimi karnının alt kısmına bastırarak, G noktasına vurmak için içlerine doğru kıvrıyorum ve her damlasını yalıyorum.

"Aman Tanrım," diye bağıyor.

"Yüzüme gel, güzel kız. Kendini tutma, hepsini istiyorum."

Çıglıkları odada yankılanıyor ve yemin ederim neredeyse boxerımın içine boşalıyorum. Onu sabit tutuyorum, doruk noktasını yüzümün her yerinde yaşamasına izin veriyorum. Kahretsin, bu hayatımın en erotik görüntüsü olmalı.

Vücudu şilteye gömülüp nefesini tutmaya çalışırken, üzerine tırmanıp ağırlığımı ön koluma veriyorum ve ıslak parmaklarımı dudaklarında gezdiriyorum.

"Tadına bak, sana yaptığım şeyin tadına bak." "Bu çok ateşli."

Sırıtiyorum ve dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum, maskesiz ilk gerçek öpüşmemiz. Kahretsin, onunkiler çok yumuşak. Dilimi ağzına soktuğumda inliyor ve bacakları etrafımı sararak sert sikimi sırlıklam amına bastırıyor.

Kalçalarını bana doğru iterken bir inilti çıkarıyorum ve öpüşmemizi derinleştiriyorum, elim ince boynuna dolanıyor, nabızı avucuma karşı çılgınca atıyor.

"Şimdi de kocanın aletini içinde mi istiyorsun? Bu yüzden mi umutsuzca bana sürtünüyorsun?"

Durmasını istemiyorum.

"Seni istiyorum," demeyi başarıyor.

"Ben de seni gerçekten istiyorum Anastasia. O daracık amcığın her santimimi aldığını hissetmek istiyorum ve sonra seni sikeceğim, başlangıçta güzel ve yavaş ve sonra iyi kızımın ne kadarını alabileceğini görmek için sınırlarını zorlayacağım. Sonra da döllerim içinden kayana kadar seni dolduracağım."

BÖLÜM 25

ANASTASIA

Şarkı- FEEL, Beneld, BURY

isa. Lanet olsun. Tanrım.

Bu adam.

Onu beklediğim için memnunum. Burada saatlerce uzanıp beni yemesine izin verebilirdim. Hâlâ bunun etkisindeyim. Ama onun kocaman aletinin zonklayan amıma bastırıldığını hissederken, daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum.

"Becer beni, Miki. Lütfen." Daha hızlı hareket etmesini umarak "lütfen "i abartıyorum.

"Öğreniyorsun. Sikim için yalvarmana bayılıyorum."

Övgülerinden yanaklarım yanıyor. Onun için yeterince iyi olmak istiyorum. Olabileceğimi biliyorum. Onunla ne kadar çok vakit geçirirsem, onun yanında ve yatağında kalma isteğim o kadar artıyor.

Parmakları boğazımı sıkıyor ve ben nefes alıyorum. Hâlâ nefes alabilecek kadar gevşek. Her şey çok aşırı. Her hafif dokunuş kalbimi hızlandırıyor.

Aletinin başının girişime doğru itildiğini hissediyorum ve gözlerimi kapatıp nefesimi tutuyorum.

"Bebeğim, nefes al. Daha önce her şeyimi aldın. Başlangıçta yavaş ve nazik olacağım. Sana zarar vermeyeceğim."

Yanağımı öpmeye başlıyor ve başımı yana eğerek çenem boyunca ve boynumdan aşağı doğru çalışmasına izin veriyorum.

O içeri kayarken bir inilti çıkarıyorum. Klitorisime uyguladığı baskı, ben onun büyüklüğüne uyum sağlarken hafif yanmadan uzaklaştırıyor.

"Siktir," diye haykırdım.

"Neredeyse oldu, bebeğim. Çok iyi bir iş çıkarıyorsun. Kukun beni mükemmel bir şekilde alıyor. Tanrım, çok sıkısın." Bir inilti çıkardı ve kalçaları benimkilere çarptı. Elimde olmadan çığlık atıyorum.

Bana doğru eğiliyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Yumuşacık. Tadı nane ve ben gibi. Bu çok seksi.

"Bu kadar büyük bir sikin varken her amcığın dar geldiğine bahse girerim, Mikhail."

Dudaklarıma karşı kıkırdıyor.

"Sana şaplak attırtma bana. Elim o güzel kıcını kızartmak için kaşınıyor."

Sertçe yutkunuyorum ve eli boynumda sıkılaşıyor. Yavaşça dışarı çekiyor ve sonra tekrar itiyor.

Her seferinde, serbest kalmanın kenarına yaklaşıyorum. Hızını artırdıkça klitorisimin etrafında dönmeye ve beni öpmeye devam ediyor. Tanıdık olmayan her his her parçamı tüketiyor.

Daha sert itiyor, parmakları boynumu sıkıca sarıyor ve dudakları dudaklarımin üzerinde.

Nefes alamıyorum.

Kulaklarıma kan hücum ediyor, tek odaklanabildiğim şey beni sikmesi, kulağımın dibinde homurdanması. Hepsi çok fazla. Patlamaya hazırım.

"Renk?"

Cevap bile veremiyorum.

Boğazımı bilerek mi sıkıyor? susturmak için mi yoksa öldürmek için mi? Çünkü muhtemelen gelmek istememeliyim.

sikinin her yerinde mi?

Ama beni asla incitmezdi, sanmıyorum.

Tutuşunu bırakıyor ve duruyor, sikini içimde tutuyor.

"Renk." Sert sesi beni gerçekliğe geri döndürüyor.

Ağzımı açıyorum.

Devam etmesini istiyorum.

Derin bir nefes çekiyorum ve ciğerlerime hava girmesi beni rahatlatıyor.

"Sarı mı? Başım biraz bulanıklaştı. Patlayacağımı sandım ama gerçekten iyi hissettirdi?" Neredeyse utanarak fısıldıyorum.

"Siktir. Özür dilerim bebeğim." Boğazıma bir öpücük konduruyor. "Hoşuna gitti mi?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Evet, sanırım kendimi şok ettim. Havasız kalmaktan korktum."

"Tamam. Tekrar denemek ister misin? Bu sefer seninle konuşacağım, sana ne zaman nefes alacağını söyleyeceğim, ne zaman tutuşumu gevşeteceğimi söyleyeceğim ve sen de boşalmak üzere olduğunda bana söyleyeceksin. Sana asla kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğim, söz veriyorum."

"Bu hoşuma giderdi."

Parmaklarının ucunu yanlarımda gezdiriyor. Gıdıklanıyor ve kıkırdıyorum.

Bu sefer boğazımı tuttuğunda, dokunuşuyla rahatlıyorum.

"Tamam, yine hazır mısın?" diye fısıldıyor dudaklarıma, yanağımı okşuyor.

"Yeşil. Yürü."

"Bir dahaki sefere sana çok sert şaplak atacağım."

İçime girdiğinde çığlık atıyorum. Parmaklarını boynumda daha hafif tutuyor ve kirli sakalı kulağımı sıyrıyor.

"Ne kadar iyi bir eş."

Sırtım eğiliyor ve parmaklarını sıkarak boğazımı emiyor.

"Çok , değil mi bebeğim? Seni sikimin üzerinde hissedebiliyorum. Kahretsin, bu inanılmaz."

"Evet."

"Benim için bir nefes al, iskorka, ve sonra bırak. Aletimin üzerine gel ve onu hissetmeme izin ver. Boynundaki baskıyı aynı tutacağım."

Yıldızlar karanlık görüşümü dolduruyor. Son birkaç hamleyle küfrettiğini duyuyorum, parmakları kulaklarımın altına bastırıyor ve artık kendimi tutamıyorum. İçimden şiddetli bir orgazm geçiyor. Kontrolsüzce titriyorum, alışkın olmadığım bir his üzerime çökerken ayak parmaklarım kıvrılıyor.

"Siktir!" Bağırıyorum ve dudaklarını dudaklarıma bastırarak boğazımı serbest bırakıyor.

İçime pompalamaya devam ederken, hızı yavaşlıyor ve ben ona binerken parmaklarımızı başımın üzerinde nazıkçe iç içe geçiriyor.

"Aferin kızım, hepsini bana ver," diye homurdanıyor.

Çekilmek yerine, elleri belime dolanıyor ve beni üstüne yuvarlıyor, başımı boynuna yaslıyor ve bana sıkıca sarılıyor.

Gözlerimi kapatıp sıcak dokunuşuna gömülüyorum ve kaburgalarından geçen güçlü kalp atışlarını .

Eli sırtımda geziniyor ve ben içimde seğiren sikini hissederek tatmin olmuş bir inilti çıkarıyorum. Eli kıcımlı tokatladığında küçük bir çığlık kaçıyor.

"Sana şaplak atacağımı söylemiştim."

Gülüyorum ve boynuna bir öpücük konduruyorum. "Senin için nasıldı?" diye soruyor. "Harikaydı. Tekrar gitmek istiyorum."

Göğsü altımda titriyor.

"Oh, tekrar gideceğiz, birçok kez. Bu sadece ısınma turumuzdu. Önce seni temizleyeyim."

Beni bacaklarımı açarken sırtım şiltenin üzerinde zıplıyor. Keşke onu görebilseydim. Eminim yakışıklı bir yüzü vardır. "Oh, kahretsin." Parmakları içime girerken nefesim kesildi.

"Hepsini orada tuttuğundan emin olmak, bebeğim. Kukun benim döllerimle dolu inanılmaz görünüyor."

Klitorisimi emdiğinde kalçalarım yüzüne çarpıyor. "Yeşil," diye haykırıyorum.

Diliyle birkaç daire çizdikten sonra uzaklaşırken iç çekiyorum. Bir sonraki şey, uyluklarımın iç kısmında sıcak nemli bir bez hissetmem ve ardından bileklerimin serbest kalması.

Göz bağımlı çıkarıldığında yatak odasının sert ışığına alışmak için birkaç kez gözlerimi kırıştırıyorum. Mikhail'in karanlık gözlerine baktığımda ve maskesi tekrar takıldığında hayal kırıklığı üzerime çöküyor.

Artık öpüşmek yok.

Dirseklerimin üzerine oturuyorum ve yanıma uzanıyor, kolunu başımın altına kaydırıyor ve ben onun yanına sarılıyorum, bu sırada eli kıcımlı nazikçe ovuyor. Yontulmuş vücuduna bakıyorum ve siki hazır olda bekliyor.

"Senin için temizlememi ister misin?" Dudağımlı ısırarak soruyorum.

"Günün her anı sikimi yalayabilirsin, güzel kız. O dudakların ona sarıldığını görmek isterdim."

Ona sırtıyıyorum, sözleri karşısında amım zonkluyor. Benim. O benim.

Ama kesinlikle kocaman ve ağzıma nasıl sığacağından emin değilim.

"Burnundan nefes al ve alabildiğin kadar al. Bu sefer sana fazla yüklenmeyeceğim." Saçlarımı okşayarak yüzümden uzaklaştırıyor.

"Sonra sana binebilir miyim? Nasıl bir his olduğunu görmek istiyorum." Parmaklarımı aletinin etrafına doladığımda gözleri kırışıyor.

"Şimdi de benim üzerimde deney yapmak mı istiyorsun?" diyor ve ben başımı sallıyorum.

"Evet. Kocamın aletine binmenin ve onu içime boşaltmanın tüm yollarını öğrenmek istiyorum."

"Kulağa mükemmel geliyor, karıcığım." Kıcıma dokunuyor ve ben de hızla onun kalın kalçalarının arasındaki pozisyonumu alıyorum.

Bir eliyle parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor. Ucunu yalayarak başlıyorum. Biraz porno izlemiştim. Tamamen aptal değilim.

Onu ağızıma alıyorum, başlamak için sadece ucunu ve dilimi etrafında gezdiriyorum, olabildiğince ıslatıyorum.

"Lanet olsun," diye homurdanıyor.

Sanırım iyi bir iş çıkarıyorum.

Parmakları saçlarımı sıkıyor ve başımı aşağı itiyor. Daha fazlasını alıyorum ve o duruyor. Ben de elimden geldiğince onu emerek aşağıya doğru sallanıyorum. Ve ondan gelen seslere bakılırsa, bundan hoşlanıyor.

"Çok iyi."

Ne olduğunu anlayacak zamanım yok. Elleri beni kollarımın altından kavradı ve döndüm. Bacaklarım başının iki yanında, elimle sikini ağızıma geri sokuyorum.

"Kahretsin." Dili amıma girerken ve parmakları kıcımlı kazarken tıslıyorum.

"Yüzümde senin amına ihtiyacım var. Sikimi emerken beni ıslat."

Sözleri beni onu olabildiğince derine götürmeye teşvik ediyor ve öğürmemeye çalışıyorum ve aynı zamanda parmaklarımın taşaklarını keşfetmesine izin veriyorum.

"Sana takıntılıyım."

Sözleri kalbimi çarptırıyor ve amımı acıtıyor. Çok yaklaştım.

Kendi doruk noktam arttıkça, onu daha derine çekiyorum, neredeyse boğuluyorum.

"Ağızına boşalabilir miyim bebeğim?" diye soruyor.

"Mmhmm," diye cevap veriyorum ağızım onun sikiyle doluyken. "Aferin kızıma. Siktir."

Kalçaları yukarı kalkıyor ve boğazımdan aşağı dökülüyor. Gözlerimi kapatıyorum ve son damlasına kadar yutmaya odaklanıyorum, onu bir lolipop gibi emerek temizliyorum.

"Hadi o zaman, güzel kız. İyi bir kız gibi dilime gel. Geri it, boş beni. Umurumda değil, sadece yüzüme boşal."

Parmaklarını içimde kaydırdığında, ben de aynısını yapıyorum. Kendimi geri itiyorum, tıpkı istediği gibi yüzünü boğuyorum,

ve orgazmın beni yakmasına izin vererek onun adını haykırıyorum.

Yere çakıldığında nefesimi tutmaya çalışıyorum. Bu sefer beni kaldırıp kollarında taşıyor ve duşu açıyor.

Beni titreyen ayaklarımın üzerine yatırdığında, yüzümü kendi yüzüne doğru yönlendiriyor ve yüzümün yan tarafına doğru okşuyor.

"İnanılmazsın Anastasia."

Alnımdaki maskeden beni öperken gözlerimi kapatıyorum.

"Sen de öyle koca adam," diye fısıldıyorum.

BÖLÜM 26

MIKHAIL

Şarkı- Bebeğim, Elvis Drew

ŞÜKÜRLER OLSUN ki bu kamyondan kurtulup bu cehennem çukurundan çıkıyorum.

Enzo bir jet ayarladı, bir saat sonra buradan gidiyoruz. Ana'ya Vegas'taki yeni hayatını göstermek için sabırsızlanıyorum.

Amerika'da gelişecek. Zeki ve yaşamaya aç. Benim için her yönden bir değer.

Ya da evde kalıp onunla bebek yapmama izin verebilir. Ne isterse.

Buna pişman olabilirim. Beni küçük parmağında oynatıyor. Ona sadece dünyayı değil, yıldızları, ayı, evreni vermek istiyorum, eğer yapabilseydim.

Bir odayı aydınlatabilecek ve dünyayı daha parlak gösterebilecek o güzel gülümsemeyi görmek için her şeyi yapardı.

Ana'nın zarif eli uzanıp kalçamı kavırıyor. "İyi misin, güzel kız?"

"Düşünüyordum da..." Dudağını ısırarak sözünü kesiyor. Bu muhtemelen onun düşünce tarzını beğeneceğim anlamına geliyor. Bu onun "Yaramazlık yapmak istiyorum" suratı.

"Ne düşünüyorsun?"

"Bu orman çok güzel görünüyor, özellikle de dalların üzerine yağan karla birlikte."

"Hmmm,"

Bunun nereye varacağını biliyorum.

"Beni tekrar koşturmayı denemek ister misin?" Eğlenerek sordum. "Hey! Geçen sefer beni yakaladın çünkü lanet gelinlik ve ben dallara takıldım. Yeniden yapmak istiyorum. Seni yenebilirim."

Benden kaçan kıkırdama, göğsümü titreten alçak bir gümbürtü.

"Seni her zaman yakalayacağım, buna hiç şüphe yok." Kalçamdaki elini sıkıyorum.

Mecbur kalsam onu bulmak için bu dünyanın hiçbir köşesine gitmezdim.

"Kanıtla, koca adam."

Tanrım. Bu kadın. Beni sürekli heyecanlandırmak ve diken üstünde tutmak için yaratıldı ve ben her saniyesine bayılıyorum.

"Zamanımız yok, Ana." Gösterge panelindeki dijital saate bakıyorum.

"Bebeğim. Bana karşı kaybetmekten mi korkuyorsun?" Alay ediyor. "Bahse girerim seni kolayca yakalayabilirim."

Oh, bir meydan okuma.

Gözlerimi önümdeki durağa dikmişken hızla direksiyonu kırıyorum, frene bastığımda lastikler çıgık atıyor ve bir sarsıntıyla ileri doğru savruluyoruz.

"Beni yakalarsan, bana ne istersen yapabilirsin," diyorum çenesini kavrayarak.

Ağzının kenarları muzip bir sırıtışla kıvrılıyor, gözlerinde şakacı bir parıltı beliriyor.

"Bunu yaptığımda, sana bir ağaç gibi tırmanacağım, koca adam. Hazır ol."

Lanet olsun. Şimdi yakalanmak istiyorum.

"Gözlerini kapat. Şans için bir öpücük." Öpücük için eğildim. O itaat ederken, kemer tokamın sesi ve kapının ağır gümbürtüsü ben ormana doğru koşmadan önceki sessizlikte yankılanıyor.

Botlarımın altındaki her kar çıtırtısında, beni fark etmesini umarak sabit bir tempoda ilerledim.

Solumdaki daha kalın ağaç sırasını hedefliyorum, yaprakları yoğun, neredeyse aşılmaz bir duvar, havanın soğuduğu daha karanlık derinliklere girerken dallardan kaçıyorum.

Donmuş bir göl kımıldamadan duruyor, camsı yüzeyi kışın sert gökyüzünü yansıtıyor, arada bir buzun kırılması dışında tamamen sessiz. Sessizlik ağır, sadece arkamdan gelen hızlı ayak sesleriyle bozuluyor.

Hızlıdır.

Onun yaklaşma sesi hızımı artırıyor ve gölün etrafında koşmaya başlıyorum, kalbim onun adımlarıyla aynı anda atıyor. Henüz terlemedim.

Arkama baktığımda onun kırmızı yüzünü görüyorum ve hızlanarak huş ağaçlarına doğru ilerliyorum. Kış güneşi ağaçların arasından vururken, boşluklardan elimden geldiğince hızlıca geçiyorum.

"Hadi, güzel kız. Beni yakalayabileceğini düşünmüştüm?" Hızımı yavaşlatıp bana yaklaşmasına izin vererek alay ediyorum.

Keskin bir sağ yaparak, göle doğru geri dönüyorum.

Onu duyamıyorum.

Buzun kenarına doğru koşarken, izlerimde kayıyorum ve onunla yüz yüze geliyorum. Bana doğru koşuyor ve ben karşı koymuyorum.

Topuklarımın üzerinde dönüp koşmaya başlamadan önce mümkün olduğunca yaklaşmasına izin veriyorum.

"O kadar hızlı değil."

Tırnakları boynuma batınca irkiliyorum. Çizikten dolayı yanıyor.

"Lanet olsun." Elimi tenimde gezdiriyorum, yavaşlıyorum.

O sırada sırtımın üzerine atlıyor, kolları boğazımı sıkıca sarıyor, bacaklarını iki yana açıyor, nefesi kulağıma değiyor.

Dönüp ondan kurtulmaya çalışıyorum. Dengemi kaybediyorum, boynumdaki ölümcül kavrayışını sıkılaştırırken parmaklarım bir ağacın kabuğuna sürtünüyor.

"Seni yakalayacağımı söylemiştim, koca adam."

"Göle karşı koyamadın, değil mi? Parlak şeyleri seviyorsun."

Etrafıma uzanıp onu , karla tozlanmış paltosundan tutarak üzerimden çekerken göğsümde alçak bir hırıltı gürlüyor. Kışının üstüne düştü ve ben sırtarak onun üzerinde yükseldim.

Arkasındaki ağaca çarpana kadar poposunun üzerinde geri geri gider.

"Şimdi kim kazanıyor, güzel kız?"

Eğildim, parmaklarım boğazını sıktı, onu ayağa kaldırdım ve kabaca ağaca çarptım.

Nefesi kesiliyor, burun delikleri açılıyor, geniş ve ürkmüş gözleriyle duygularını ele veriyor. Her seferinde. Her zaman beni gözlerimden okuyabildiğini söyler ve ben de onu okuyabiliyorum.

Yaramaz prensesim daha fazlasına aç.

"Söyleyecek bir şeyin yok mu, Iskorka?"

Kalçasını sıkıca kavrayıp yukarı doğru yönlendiriyorum ve kendimi bacaklarının arasına yerleştiriyorum. Ceketimi pençeleyerek fermuarını açmaya çalışıyor. Fermuarı indirirken onu eğlenerek izliyorum.

"Sikeyim. Beni," diye . "Al beni, senin olayım."

Maskemi çıkarıp dudaklarımı onun dudaklarına çarpmak istiyorum.

Boğazını bırakarak elimi vücudunda gezdiriyorum ve o eğilip dişlerini boynuma geçirirken ceketini yırtıyorum.

"Siktir," diye inliyorum.

Sikim onun içinde olmak için can atıyor.

Yakamdan aşağı süzülen ılık kana, burun deliklerimi dolduran metalik bir koku eşlik ediyor. Kanı boynumdan uzaklaştırıyorum ve parmaklarımı kaplayan kıpkırmızıya bakıyorum.

Sırtarak ağzını açıyorum ve onları içeri itiyorum.

"Pisliğini temizle."

Burnu kırışıyor ama söyleneni yapıyor, onları emerek temizliyor.

Onları çıkarırken bana sırtıyor, beyaz dişleri artık kırmızıya boyanmış.

"Kanının tadı güzel. Vampir olduğumu söylemeyi unuttum mu?" Göz kırıyor.

tutuyorum. Lanet , bu kadının . Eğilip sesimi alçaltıyorum.

"Regl dönemindeyken o güzel küçük amcığını yersem ben de bir tane olur muyum?"

"Tanrım," diye tıslıyor.

Onu ağaca doğru itiyorum ve ellerimi taytına ve külotuna sokarak sabit tutuyorum.

"Çok ıslaksın, bebeğim."

İki parmağımı kolayca sokuyorum ve nefesi kesiliyor. Tanrım, kulağıma gelen o hırıltılı inilti ben çığına çeviriyor.

Üçüncü parmağımı soktuğumda çığlık atıyor, etrafımda geriliyor. Onu keşfeden ve yeni zirvelere çıkaran kişinin ben olduğum gerçeğini seviyorum.

Elimi çekiyorum, tutuşumu bırakıyorum ve geri çekiliyorum.

Gözleri şaşkınlıkla benimkilerle buluşuyor. Ağzını açtığında parmağımı dudaklarına bastırıyorum.

O mavi havuzlar ruhuma bakıyor. Burnumu onunkiyle buluşturuyorum ve basit bir kelime fısıldıyorum.

"Koş."

Gözlerini kırıştırıyor ve emrimi uyguluyor. Derin bir nefes alarak dönüyor ve ağaçların arasından doğruca göle doğru koşmaya başlıyor. Burnumun üzerindeki maskemi yeniden ayarlayarak, ona beş saniye daha veriyorum ve ardından koşmaya başlıyorum.

Onun içinde olmak istiyorum.

Suyun kenarında süzülüyor. O koşarken bakışlarımı onun dolgun kalçalarına sabitliyorum. Her adımda mesafeyi kapatıyorum. Derin bir nefes alarak, ona ulaşabildiğim anda

Elimi uzatıp onu belinden tutuyorum ve kendimi yere atıyorum, onun da benim üzerime düşmesini sağlıyorum.

Hızla dönüyorum, bacaklarını omzuma asıyorum ve taytını kışının üzerinden çekiyorum, sikimi çıkarıp içine sokuyorum.

"Fuuuuck."

Boynundan tutarak bizi ileriye doğru itiyorum, uzun saçları aşağıdaki donmuş gölün parlak beyazına karşı koyu bir perde oluşturuyor.

Soluna bakıyor ve ben onu sikmeye devam ederken başının çıkıntının üzerinde olduğunu fark ediyor. Parmaklarımı kalçasına geçirerek onu yerinde tutuyorum, çünkü ona bir şey olmasına asla izin vermem. Kalbinin avuç içime çarpması beni daha da sertleşmeye itiyor.

"Öyle." İtme. "Bu." İtme. "Ne." İtme. "Sen mi istedin?"

"Evet!" diye bağılıyor.

Ona o kadar sert vuruyorum ki ritimle inliyor. Onu geri çekerek topuklarımın üzerine oturuyorum ve bana sarılmasına izin veriyorum.

Yüzünü yakama sokan küçük iblis tekrar ısıyor ve ben inleyerek onu omuzlarından tutup sikimi içine doğru itiyorum.

"Benim için çok edepsiz bir , değil mi?" Ona söyledim. "Evet."

"Kahretsin, amının beni böyle sıkmasına bayılıyorum."

Başını geriye atıyor, ince boynunu ortaya çıkarıyor. Dişlerimi geçirip onu işaretlemek istiyorum.

Bir gün ona gerçek benliğimi göstereceğim. Göstermek zorundayım. Ağızım onun üzerinde olmadan hayatımı sürdürebilmemin bir yolu yok.

"Miki, ben-ben."

Başı göğsüme düşüyor ama onu sıkıca tutuyorum.

"Benim için gel, güzel kız," diye fısıldıyorum kulağına, salıverilmemin eşiğindeyken.

Parmaklarımı saçlarına dolayarak, sahip olduğum her şeyi onun üzerine salıyorum.

Adımı haykırıyor. Havayı yırtıyor ve bu beni mahvediyor.
Adımı dudaklarında duymak, lanet olsun.

İçini d llerimle kaplıyorum. Her damlasını içiyor.
Ciğerlerim yanıyor ama bu anı terk etmek istemiyorum.

Yüzünü kendime çekerek alnımı onunkine bastırıyorum.
"İhtiyacın olan bu muydu, tatlım?" Nefesimi toplamaya
çalışarak fısıldıyorum.

"Öyle olduğunu biliyorsun. Tam olarak neye ihtiyacım
olduğunu biliyor gibisin."

Başımı salladım.
Çünkü birlikte olmamız gerekiyordu. O haklıydı ve şimdi
benim.

BÖLÜM 27

ANASTASIA

Sonunda Rusya'nın donmuş çorak topraklarından ayrılıyor olmak çok güzel bir duygu.

Las Vegas'a indiğimizde iri yarı kocamın sıcak kucağında olmak daha da iyi.

Geniş asfaltın ve binaların ortaya çıktığını görünce heyecanıma engel olamıyorum.

"Hangisi senin?" Burnumu cama dayayarak soruyorum.

Yüzünü yanağımın yanına indiriyor ve heybetli kulelerden oluşan bir kümeyi işaret ediyor. "Şuradaki, ofisim tam ortada yer alıyor. Ve onlar 'bizim', artık sadece benim değil." Arkasına yaslanıp avucunu kalçamı sıkmak için indiriyor.

Benimkini onun eklemlerinin üzerine koydum. Onunkinin üçte biri büyüklüğünde. Yüzüğümün pembe pırlantası uçağa vuran öğle güneşinde parlıyor.

"Ailenin geri kalanıyla ne zaman tanışacağım? Umarım babandan daha iyidirler." Ona geniş bir gülümseme veriyorum.

"Çok hoş. Önce biz yerleşeceğiz, sonra seninkilerle tanışacaksın." Şakağındaki kaslar sıkıştı. "Beklemediğin kişilerle bile."

"Bu da ne demek oluyor? Sürekli bahsettiğin 'gizemli' kişi bu mu?" Keşke açılrsa.

Sırları olduğunu anlıyorum. Onun pozisyonunda sırrı olmayan kimse olamaz.

Dün buluşmak zorunda olduğu kadının kim olduğu gibi. Bana onun hakkında hiçbir şey söylemedi ya da biz ayrılmadan önce onu neden görmek zorunda olduğunu.

Hakkında hiçbir şey bilmediğim koca bir geçmişi var. Ama öğreneceğim.

Çantalarımızı taşıyor ve mat siyah spor arabasının küçük bagajına dolduruyor.

Yolcu kapısını bir çırpıda açarak geri çekildi ve elimi tuttu. "Seni yeni evine götüreyim. Sonra seni herkesle tanıştıracam. Henüz hayatta olduğumu bile bilmiyorlar."

"Bekle, ne demek istiyorsun?" Siyah koltuk güneşin altında cehennem gibi sıcak.

Ama klimanın üzerime soğuk bir esinti üflemesi sadece birkaç dakika sürüyor.

Büyük beyaz bir eve giden uzun bir araba yoluna girmeden önce aldığı dönüşlere ve yollara dikkat etmeye çalışırken kayboluyorum.

"Evine hoş geldin, benim küçük iskorka'm. Hemen tanışacağın biri var." Bana yardım etmeden önce gözlerinin kenarları kırışıyor. "Umalım da senden hoşlansın. Genelde yabancıları pek sevmez."

Girişin yakınındaki bir şifreyi girerken kıkırdıyor.

Mikhail karanlık ve serin iç mekâna girdiğinde daha da yükselen bir havlama sesi evin içinde yankılanıyor.

"Hades!"

Kimin daha korkutucu olduğundan emin değilim, Mikhail mi yoksa dörtmala yaklaşan dev bir köpeğin korkunç sesi mi?

Devasa siyah bir başın ardından at büyüklüğünde bir gövde beyaz karoların üzerinden roket gibi fırladı ve beni görünce kayarak durdu.

Alçak bir hırıltıyla kamburlaştığında parmaklarım kadar uzun görünen dişlerini göstermek için kocaman çenesini geri çekiyor.

"Yeter," diye tersler Mikhail.

Devasa siyah köpek kalçalarının üzerine düşer ve sahibine bakarak pantolonunu indirir.

"Ana, Hades'le tanış." Mikhail uzanır ve kısa kulaklarının arasını kaşır.

"Arkadaş canlısı mı?" Bundan pek emin değilim. Çenesi tek bir ısırıkta bir bacağımı koparabilecek kadar büyük görünüyor.

"Benim için öyle. Ama ben emir vermedikçe ısırmaz. Güvendesiniz." Mikhail çantalarımızı omzuna aldı ve Hades'in yanından geçti.

Sonra da gözlerini bana dikti.

Burnu bükülüyor ve ayağa kalkıp tereddütle yaklaşıyor. Ben bir heykelim. Hareket etmem gerektiğinden bile emin değilim.

"Sen iyi bir köpek yavrusu musun? Beni yemeyeceksin, değil mi?" Avucumu düzleştiriyorum ve beni koklayabilmesi için yukarı kaldırıyorum.

Hades onu itiyor, başını uzandığım yere doğru ittiğinde parmak eklemlerimde soğuk ve ıslak bir leke bırakıyor.

"Sevişmek mi istiyorsun? İyi tırmalayabilirim." Tırnaklarım boynunun üstündeki kısa kürkünü hafifçe kazıyor.

Sonra kuyruğu sallanmaya başlar, sonra da vücudu.

Ne olduğunu anlamadan, neredeyse iki yüz kiloluk bir köpek dönüyor ve ben göğsünü kaşırken dili dönüyor.

"Hain." Mikhail yeniden ortaya çıktığında güler. "Sanırım bu arkadaş olduğunuz anlamına geliyor. Genelde kimsenin ona dokunmasına izin vermez."

"Herkes iyi bir göbek masajına bayılır." Ayağa kalkarken gülümsüyorum, sonra Mikhail'in peşinden gidiyorum, kollarımı ona dolayarak parmaklarımı sıkı karın kaslarında gezdiriyorum.

"Sanırım haklısın." Adımlarının ortasında duraksıyor, sonra bileğimi kavrayarak elimi pantolonunun içinde sertleşen sikinin olduğu yere doğru itiyor.

Arkasını dönüp beni omzunun üzerinden fırlattığında bir çığlık attım.

"Size ana süitin nerede olduğunu ve kaşıyabileceğiniz bir kaşıntımın nerede olduğunu göstereyim."

BÖLÜM 28

MIKHAIL

BİLMİYORUM ama ben ondan daha gerginim.

Muhtemelen ailem hala öldüğümü düşündüğü içindir.

Enzo, nerede olduğumla ilgili haberleri paylaşmak amacıyla herkesin ofisimde buluşmasını ayarladı.

Asansörden inerken Ana'ya "Biraz tepki bekle," diye fısıldadım. "Hayatta olduğumu bilmiyorlar."

Koridorun ortasında durdu ve kolumu tuttu. "Ne? Neden? Neden? Onlara nasıl söylemezsin?"

Yanaklarını avuçlarımin arasında kavıyorum ve bana bakmasını sağlıyorum. "Seni kurtarmak için öldüm. Ortadan kaybolmak zorundaydım." Elimi boynunun arkasında kivrarak onu göğsüme çekiyorum. "Ama sen bana yıllardır hissetmediğim kadar canlı hissettirdin. Bu işleri oldukça... ilginç hale getirecek. Kız kardeşime aldırma, döngünün dışında kalmaktan nefret eder."

"Aman Tanrım, bu berbat olacak." Yanımda yürürken Ana'nın yüzü soluyor.

Ofisimin kapısını iterek açtığımda ikimiz de kasvetliydik.

Bir gürültü patlaması üzerimize çökmeden önce bir deniz dolusu iri göz bize bakıyor.

"Yaşıyorsun!" En yüksek ses Nikolai'den geliyor, odanın arka tarafından gelen Alexei'nin kıkırdaması neredeyse onu gölgede bırakıyor.

"Mikhail!" Lara parmaklarını ağzına götürüyor, gözleri benimle Ana arasında gidip geliyor. "Bu da kim?"

"Millet, sizi karım Ana ile tanıştırmak istiyorum." Yan tarafta duran Jax'i bulana kadar aradım. "Babası Sergy."

İlk duraklayan Nikolai olur. "Bir dakika. Katerina'nın babası gibi mi?"

Yüzünün duygular arasında gidip gelişini izliyorum. Mila avucunu onun omzuna koyar.

"Bir kız kardeşi olduğunu bilmiyordum," der sessizce, sonra elini Ana'ya uzatır. "Sahip olduğunu bilmediğin ailene hoş geldin. Ablan benim karımdı, kızım Elena da senin yeğenin. Seninle tanışması için onu getireceğim."

Ana'nın kafası hızla bana dönüyor ve yanaklarından bir gözyaşı seli akıyor. "Bir kız kardeşim mi vardı? Bir yeğenim mi var?"

Jax öne doğru ilerlerken boğuk bir sesle, "Sana daha iyisini yapacağım," diyor. "Ben senin kardeşimim." Beceriksizce dururken dil çubuğu dişlerinin arkasında tıkırdıyor.

Lara, yanında oturan Alexei ile birlikte minderlere yığılır. "Bunların hepsi çok fazla!" Dudaklarında vahşi bir gülümseme beliriyor.

Sofia, Jax ve Ana'nın kucaklaşmasını nefes nefese izliyor, sonra da mutlulukla alkışlıyor. Yanaklarını silerken kendi yüzünde de geniş bir gülümseme vardır.

Nikolai gelip kabaca koluna vurdu. "Bugünlerde beni bilgilendirmek zorunda kalacaksın."

Enzo yaklaşıyor. "Mikhail. Seninle konuşmam gerek." Odanın geri kalanına bakar. "Yalnız."

Başımı sallıyorum ve gitmesine izin vermeden önce Ana'nın elini sıkıyorum. Yetişmesi gereken çok şey var.

Enzo beni yandaki Lara'nın ofisine götürdü.

"Siz yerleşirken bir telefon görüşmesi yapmam gerekti." Sakince ellerini kavuşturur. "Zoya dün sana ulaştı.

havadaymışsınız. Ivan'ın adamları onun kökünü kazımış ve acil bir tahliyeye ihtiyacı varmış."

Maskemin altından yüzümün buruştuğunu hissedebiliyorum.

Neden şüphelerim var? Zamanlama çok tesadüfi.

"Onu nereye koydunuz? Galena güvende mi?" Parmaklarım yumruk şeklinde sıkılıyor.

Zoya, asla kurtulamayacağımdan korktuğum bir hayal kırıklığı.

Önce daha fazla para istediler. Sonra gitmek için yalvardılar.

Şimdi de bu mu?

"Evet, iyiler. Biz konuşurken odalarına yerleşiyor olmalılar." Koyu renk gözleri kısıldı. "Yine de burada rahat edemediği için yaygara koparıyor. Seni görmesi gerektiğini söyleyip duruyor."

Lanet Zoya beni Ana'nın ailemizdeki en büyük anından uzaklaştırıyor.

"O bekleyebilir." Omuzlarımı dikleştirdim ve ofisime geri döndüm.

Kardeşlerimi haftalardır görmedim. Zoya ile yarın ilgileneceğim.

BÖLÜM 29

ANASTASIA

Şarkı- PLEASE, Ex Habit, Omido
<https://lost.exhabitmusic.com/please>

ÇOK ŞAŞIRDIM, ağlamamak için kendimi zor tutuyorum.

Annem öldüğünde, ailemden kalan son kişinin de öldüğünü sanmıştım. Ama şimdi varlığından bile haberdar olmadığım bir erkek kardeşim ve bir yeğenim var.

"Sanırım babamız yulaf ekmeyi seviyordu, ha?" Jax kıvrıcık siyah saçlarını geriye itiyor ve bana orantısız bir sırıtış atıyor.

Babama tıpatıp benzediği inkar edilemez, sadece yirmi yaş daha genç.

Onu özlemek göğsümü ağrıtıyor.

Ama aynı zamanda kalbim aniden o kadar doldu ki patlayacakmış gibi hissediyorum.

"Çok fazla sorum var." Sesim boğuk çıkıyor.

"Merak etmeyin, için bolca zaman var." Lara bana bakıyor, sonra yanındaki sandalyeye vuruyor. "Buraya gel ve bana nasıl tanıştığınızı anlat."

Otururken alt dudağımı çiğniyorum.

"Sanırım yıllardır benimle ilgileniyor. Babamın öldüğü gecedен beri." Yukarı baktığımda

Nikolai irkildi.

"Yani, Ivan beni aldığında-"

Lara keskin bir nefes alır. "Ivan, babamız mı?" Başımı salladım.

Mila onun elini tutarken Nikolai nefesinin altından küfrediyor.

"Ivan çok fazla acıya sebep oldu." Dudakları inceldi. "Mikhail'in seni kurtarmasına çok sevindim. Ivan ona bilgi vermenizi mi istedi? Yoksa sende zaten var mıydı..."

"Şey-" Elbisemi parmaklarımın arasında döndürüyorum. "- Beni istiyordu. Beni kendisiyle evlendirmeye çalışıyordu."

"Yüce Tanrım." Jax başını sallıyor ve yumruklarını sıkıyor. "O pisliği öldürene kadar dövmeme izin vermelisiniz."

Alexei gümüş bir dişini göstererek kıkırdıyor. "Sanırım buradaki herkes onun üzerinde hak sahibi. Ivan'ın bunu planlaması oldukça berbat bir şey. Sen nasıl kaçtın?"

"Onu yüzünden bıçakladım ve sonra pencereden atladım." Bunu yaptığımı hâlâ inanamıyorum.

"Vay anasını," diyor geniş bir sırıtışla. "Sen tam bir baş belasısın." Kolunu Lara'ya doluyor, sonra eğilip yanağındaki belli belirsiz bir yara izini öpüyor. "Bu çılgın aileye kesinlikle uyum sağlayacak."

Lara bana gülümsüyor ve dizimi okşuyor. "Kaçabildiğin için şanslısın."

Mikhail döndüğünde, sanki tüm hayatım boyunca onların arasındaymışım gibi hissediyorum.

Nikolai hala biraz çekingen görünüyor, bana her baktığında yüzünde acılı bir ifade oluyor.

"Ana, gitmeliyiz. Bir toplantım var ve orada benimle olmanı istiyorum." Mikhail ben kavrayana kadar elini uzatıyor, sonra beni yanına çekiyor.

"Bu kadar çabuk mu? Ben eğleniyordum." Dudaklarımı büzerek onu kapıya kadar takip ettim.

Asansörün yalnızlığına girdiğimizde, kolumu beline doluyorum ve çenemi geniş göğsüne koyuyorum. "Nereye gidiyoruz?"

Kar maskesinin altından çenesinin çalıştığını görebiliyorum.

"Babamın son karısıyla birlikte tanışacak bir kız kardeşim daha var." Beni sıkıca kendine doğru çekti.

"Sizden çok var. Başım dönüyor." Ona kocaman bir gülümseme veriyorum. "Bir kardeşim olduğuna inanamıyorum. Bunca yıldır tek çocuk olduğumu sanıyordum. Hep büyük bir ailem olmasını diledim."

Yanağımdaki bir saç telini geriye atarken koyu renk gözleri benimkileri buluyor. "Sana bunu verebilirim."

Çift kapıdan çıkarken, otoparka gitmek için sola dönmek yerine, kumarhaneye bağlı devasa oda labirentine doğru sağa dönüyoruz.

"Burada mı yaşıyor?" Bir yönetici süitinin durduğumuzda onun peşinden gidiyorum.

"Görünüşe göre artık öyle. Rusya'dan ayrılmadan önce onu ziyarete gitmiştim." Mikhail derin bir nefes alır, sonra parmak eklemlerini kapıya dayar.

Açıldığında, uzun siyah elbisesi, kuzguni saçları ve parlak kırmızı dudaklarıyla muhteşem bir kadın orada durmaktadır.

Beni gördüğünde kaşları çatılıyor.

"Oh, Mikhail. Burada olduğun için çok mutluyum! Enzo sana geçirdiğimiz korkunç zamanı anlattı mı?" Bakışları vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Birlikte vakit geçirebilmemiz için bebek bakıcısı getirdin mi?"

Bir ne?

"Hey, ben-"

Mikhail elimi sıkarak beni susturdu. "O yardımcı değil. Zoya, seni eşimle tanıştırmak istiyorum, Anastasia Volkov."

Zoya'nın ağzı sessizce açılıp kapanıyor ama koyu renk gözleri kısılıyor. "Anlıyorum. Evli olduğunu bilmiyordum." Bana zayıf bir gülümseme verdi. "Çok gençsiniz... yeni evli misiniz?"

Başımı salladım. "Geçen hafta. Bir çeşit kasırgaydı. Ivan beni kaçırdıktan sonra, Mikhail-"

Dirseğimi çekerek beni tekrar susturdu.

"Yerleştiğinize sevindim. Burada güvende olacaksın. Sen rahat ettikten sonra bu hafta içinde ailenin geri kalanıyla bir toplantı planlayabiliriz." Avucunu kolumdan aşağı kaydırıyor ve kalın parmaklarını bileğime doluyor. "Biz gidiyoruz. Sabah Enzo'ya seni kontrol ettiririm."

Beni koridora doğru çekerken, onun alay ettiğini ve odasını kapattığını duyuyorum.

"Kız kardeşini göremedik," diye itiraz ediyorum.

"Bunun için daha sonra bolca zamanımız olacak. Bugün ailemle yeterince vakit geçirdim. Geri kalanını seninle geçirmeyi tercih ederim."

Asansörü çağırmak için düğmeye basıyor ve kapı açılırken bileğimden tutup beni içeri sürükleyerek otopark düğmesine basıyor. Kapılar kapanmadan önce eli boynumda, dudakları dudaklarımın üzerindeydi.

Geri çekilip kırmızı durdurma düğmesine bastığında yanaklarım yanıyor ve ayaklarımın altındaki zemin sarsılıyor.

"Dizlerinin zerine k."

Açık camın etrafına bakıyorum, kamera arıyorum. Bilmiyorum. Ne halt ediyor bu?

"Bana tekrar sordurtmayın."

Aletini pantolonundan kurtardı ve hiç düşünmeden önünde dizlerimin üzerine çöktüm. Bana sırtarak, sikinin ucuyla dudaklarıma dokunuyor.

"A şu küstah ağzını."

Dediğini yapıyorum ve ağzıma girip boğazımın arkasına vurduğunda neredeyse ğryorum.

"Aferin kızıma. şimdi onu becereceğim ve sana sessiz kalma konusunda bir ders vereceğim."

Parmakları saçlarıma dolanıyor ve beni olduğum yerde sıkıca tutuyor. "Ağzın günahkâr. Ve çok şımarıksın," diye inliyor.

Üstümde, amıma şok dalgaları gönderiyor.

Sanırım orada çok fazla şey söyledim, belki de ona nasıl evlendiğimizle ilgili ayrıntılardan bahsetmemeliydim.

Ama eğer bu bir cezaysa, üzerimde doğru etkiyi yarattığından emin değilim çünkü çok azgıyım.

"Şimdi iyi bir kız olacaksın ve boğazından aşağı boşalmama izin vereceksin."

Başımı sallıyorum, beni asansörün metal duvarına doğru itiyor ve saçlarımı çekip acımasızca yüzümü sikerken kafa derim yanıyor.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor ama onu almak için elimden geleni yapıyorum. Cam gibi gözlerimle ona baktığımda başını geriye atıyor. İsmimin o derin Rus aksanıyla dilinden dökülüşü beni onun için yakıyor.

Birkaç hamle daha yaptıktan sonra gevşiyor ve kalçalarını hafifçe sallamaya devam ederek ağzımda işini bitiriyor.

Bitirirken gözleri benimkilere kilitlendi. Tanrım, onun parçalanışını izlemek çok ateşliydi.

Onu emerek temizliyorum ve ılık, tuzlu sıvıyı yutuyorum. Çekilirken parmağını şişmiş dudaklarımda gezdiriyor.

"Öğürürken çıkardığın sesler inanılmaz, güzel kız."

Beni ayağa kaldırıyor ve dudaklarını bastırıyor. "Demek bazen ağzımı seviyorsun," diye takılıyorum.

Bana bir kaşını kaldırıyor ve beni yanına çekerek korkuluklara yaslıyor.

"Ağzını her zaman seviyorum gerçekten. Seni sen yapıyor. Bence cezalardan sen de benim kadar zevk alıyorsun."

Elini elbisemin altına kaydırıyor ve parmağını sıırılsıklam amımda gezdiriyor.

"Evet. Öyle hissediyorsun. Eve gittiğimizde senin pisliğini temizleyeceğim."

Hayal kırıklığıyla iç çektim. Ev sonsuza kadar uzakta gibi geliyor.

"Dalga geçiyorsun," diye .

Koyu çikolata gözleri beni bir bakışla kısıtıyor ve dudaklarımı kapatıyorum. İhtiyacım olan son şey daha kötü bir cezalandırma şekli.

Asansörün düğmesine basıyor ve tekrar aşağı inmeye başlıyoruz ve mat siyah Corvette'inin yolcu koltuğuna oturmama yardım ediyor, sonra direksiyona geçiyor.

Benimle birlikte olmak istediğini bilmek içime bir sıcaklık yayıyor, özellikle de Zoya denen kadının ne kadar çarpıcı olduğunu gördükten sonra.

"Yani, kızının senin kız kardeşin olması. Bu Ivan demek...?" Anlamımın aramızdaki havada asılı kalmasına izin verdim.

Mikhail başını sallıyor. "Katerina, annem ve baban Zoya'nın kaçmasına yardım ederken öldüler."

"Ve bu sana hâlâ benden sakladığın yara izlerini verdi," diyorum sessizce. "Kendi karından hâlâ yüzünü sakladığını görünce ne düşünecekler?"

Göğsünün derinliklerinde bir yerden bir gümbürtü geliyor. "Bunu konuşmuştuk Ana. Canavarı görmeden önce benden hoşlanmanı istemem çok mu yanlış?"

Yüzümü ona dönmek için koltuğumda dönüyorum. "Mikhail," diyorum tamamen dürüst bir yüz ifadesiyle. "Aletini içime aldım. Biz evliyiz. Bunun en azından 'hoşlanma' ölçeğinde bir yerde sayılacağını düşünmüyor musun?"

Gözlerinin kenarları, gülümseme olduğunu öğrendiğim bir şekilde kırışıyor.

"Kırılması zor bir alışkanlık." Uzanıp bacağımı kavradı. "Söz veriyorum, yakında hazır olacağım."

BÖLÜM 30

MIKHAIL

ŞİMDİ KENDİMİ SORGULUYORUM.

Neye benzediğim gerçeğini ondan saklamak neredeyse çok uzun sürdü. Ona en başında göstermeliydim, böylece korku içinde kaçabilirdi.

Ivan beni yaraladıktan sonra aldığım iğrenç bakışlara dayanamadım.

Maske daha kolay. Ve benim konumumdaki bir adam için, bu gizemi arttırıyor.

Düşmanlarım neye benzediğimi bilmezlerse, yerimi tespit edemezler. Kameralar beni takip etmekte zorlanır. Bugünlerde pek çok insan maske takıyor, bu yüzden ortama karışmak neredeyse daha kolay.

Bazı avantajları oldu.

Kumarhaneden ayrıldığımızdan beri lanet telefonum mesajlarla cınlıyor. Eminim çoğu kardeşlerimdir, her biri nerede olduğumu ve son birkaç haftada neler olduğunu öğrenmek istiyordur.

Zamanımız olacak.

Sadece çaldığında çıkarıyorum.

"Merhaba, Enzo. En azından-" Rolex'imi kontrol etmek için kolumu çeviriyorum. "-Seni son gördüğümünden bu yana tam otuz dakika geçti."

"Sana planladığım büyük etkinlikten bahsetme fırsatım olmadı. Artık yüzeye geri döndüğüne göre, baş konuklardan biri olmanı istiyorum." Sesi acı dolu bir tona bürünüyor. "Bunun Ivan ve Tatiana'yı saklandıkları yerden çıkaracağını düşünüyorum."

"Bu iyi bir fikir. Bu boku bitirmenin zamanı geldi. Sence köstebeklerini bulabilecek miyiz? Birileri onlara bilgi veriyor olmalı." Babam Rusya'da olduğumu başka nasıl bilebilirdi ki?

"Romeo'ya Drago'yu daha yakından araştırmasını söyledim. Hâlâ seni ihbar edip etmediğini merak ediyorum." Enzo uzun bir nefes alıyor. "Ayrıca Zoya hakkında..."

Onun adını duyunca içimin burkulduğunu hissedebiliyorum. "Peki ya o?"

Ana dikkatle beni izlemek için koltuğunda kayıyor.

"Ofisinize geldi. Neyse ki herkes gittikten sonra geldi." İç çekiyor. "Ama sonra fuayeye ve kumarhane katına indi."

Tanrı aşkına. "O ne yaptı?" Arabayı evin dışında park ettim ve yolcu tarafına doğru yürüdüm.

"Seni görmek isteyen kat yöneticisine sözlü saldırıda bulundu ve Ivan geldiği için herkesin tehlikede olduğunu söylemeye başladı." Enzo hafifçe gülüyor. "Bence burada kalmamalı."

Şakaklarımı ovuyorum ve Ana'yı evin içine kadar takip ediyorum.

Hades koşar ve bacaklarına yaslanır, neredeyse onu devirir, dikkatini çekmek için kıpırdanır.

Bana bakmıyor bile.

"Tamam. Onu buradaki misafirhaneye yerleştirin. Sinirlenip organizasyonumuzu halka ifşa etmesine izin veremem." Bitirme düğmesine basıp telefonumu tezgâhın üzerine fırlatıyorum.

"İşte zor bir gün müydü koca adam?" Ana çantasını cep telefonumun yanına bıraktı.

"Zoya ve Galena buraya gelecekler. Misafir evinde kalacaklar." Her durumu kontrol eden kişi olmaya alışkırım.

Son zamanlarda bu sürekli test ediliyor.

"Neden? Kısa bir süre önce onu gördüğümüzde gayet iyi görünüyordu." Dudakları düzleşti ve evlilik yüzüğünü çevirdi.

Avuçlarımı onun iki yanına bırakıyorum ve burnumu boynunda gezdiriyorum. "Annen tarafından kafese nasıl yorulduğunu biliyor musun? Özgürlüğe olan umutsuz ihtiyacın sonunda güvenlik dürtüsünü nasıl yendi? Sanırım ona olan şey de bu. Bu olaydan beri o da saklanıyor." Maskemi işaret ediyorum. "Bu yüzden Galena'nın iyiliği için sabırlı olmak için elimden geleni yapacağım."

Pencerenin dışındaki hareket dikkatimi çekiyor.

Enzo'nun siyah SUV filosu, konuk evine giden arka yolu kesiyor.

Seks kulüplerinin hiç yavaş olduğunu düşünemiyorum. Bu kadar çabuk hareket ettiğine göre, onun taşınmasını en az onun kadar istiyor olmalı.

"Peki... her zaman böyle midir?" Bakışlarımı takip eden Ana'nın gözleri kısılıyor.

Başımı iki yana sallıyorum. "Yıllardır onunla doğrudan temasım olmadı. Onu ilk kez seni almaya gittiğimde gördüm."

Ana çenesini eğdi ve dudaklarını büzerek bana baktı. "Her neyse." Başını eğdi ve benimkinin arasından kayarak kollarını ve çantasını alıp yukarı çıkıyor.

Hades, tıpkı hain gibi, bana bile bakmadan hemen onu takip ediyor.

Yumruğum adanın tepesine telefonumu zıplatacak kadar sert iniyor.

Bu gece için aklımda olan bu değildi.

Yapacak işlerim var, ancak karımın bana kızgın olduğunu bilerek ofisimde oturmaktan korkuyorum.

Ana aşığıya geri döndüğünde, büyük boy bir kazak ve tayt giymiş, masama yaslanırken kalçalarının sıkı kıvrımlarını gösteriyordu. "Kocam, bu akşam yemek için ne planladınız? Yeni komşularımızı davet ediyor muyuz?"

Sandalyemde arkama yaslanırken inliyorum. "Buraya gel." Elimi uzattım ve onu kucağıma aldım. "Bu gece yemek istediğim tek şey sensin." Avuçlarım kıcının etrafında dönüyor ve onu sertleşen sikime doğru bastırıyorum.

"Oh, bölüyor muyum?" Zoya yüzünde bir sırıtışla kapı aralığında duruyordu. "Kapıyı çalmaya çalıştım ama cevap veren olmadı."

Benim işe yaramaz bekçi köpeğim nerede?

Ana'nın omurgası dikleşti ve Zoya'ya bakmadı bile. "Evet, sözümü kesiyorsun."

Zoya bir kaşını kaldırdı ama kıpırdamadan durdu. "Bu oldukça kaba, çocuk."

Ana'nın tırnakları omuzlarıma batıyor ve çenesi sıkılıyor.

Sinirlendiğinde çok tatlı oluyor.

"Zoya, araman gerek. Burası bizim evimiz ve buna saygı duyacaksın." Ana'nın sıcak amı kasıklarına bastırırken konsantre olmak zordu.

"Burada hepimizin bir aile olduğunu sanıyordum." Zoya bana tepeden bakan bir gülümsemeyle bakıyor, sonra da yakındaki bir sandalyeye oturma cüretini gösteriyor. "Lafı açılmışken, neden hâlâ o saçma maskeyi takıyorsun? Hepimiz seni onsuz gördük."

Ana'nın gözleri büyür. "Öyle mi?"

Zoya gülüyor. "Ne yani, onun ne kadar yakışıklı olduğunu görmedin mi? Neden bunu senden saklıyor?" Kendini yukarı itti ve döndü. "Mikhail, canım. Galena'nın oynayacak oyuncağı yok. Ve o küçük evdekinden farklı bir yatağı ihtiyacım var. Korkunç derecede yumuşak. Sert sevdiğimi biliyorsun." Bana göz kırpmıyor, sonra da kayboluyor.

O gider gitmez Ana'nın yüzü kararıyor ve ellerini göğsüne bastırarak kucağımdan atlıyor.

"Ne oluyor, Miki? O seni aptal masken olmadan gördü ama ben görmedim mi?" Gözlerinden yaşlar süzülüyor. "Hazır olmadığını söyledin ve ben de buna saygı duymaya çalıştım. Ama senin ulaşamayacağın kadar önemli bir şeyi onun tutması?" Çenesi sallanıyor ve kolları beline dolanıyor. "Siktir git!"

Topuklarının üzerinde dönerek, kapıdan dışarı koşar. kahretsin. Bu gerçekten planladığım şey değildi.

BÖLÜM 31

ANASTASIA

Şarkı- Ruh Eşi, Chanin

Hayal kırıklıklarımı hıçkıra hıçkıra söylerken yüzüm yastığa gömülüyor.

Ne düşünüyordum ki? Onu benimle evlenmeye zorlamak bir hata olmalıydı.

Belki de ben gelmeden önce bir sürü kız arkadaşı olmuştur.

Kendimi ona adadığımda onu tanımıyordum. Bunun işe yarayacağını düşündüğüm için aptal mıyım?

O yanıma oturduğunda yatak çöküyor.

"Ana, özür dilerim." Sıcak avucu dayanıyor.

Bana dokunduğunda çok iyi hissettirmesinden nefret ediyorum. Ona kızmak istiyorum.

"Bana neden güvenmediğini anlamıyorum? Bunun yerine, o kadının beni göstermesine izin mi verdin? Bunun ne kadar utanç verici olduğu hakkında bir fikrin var mı? Ben senin karın olmalıydım!" Gözlerimden yeni yaşlar akıyor ve tekrar nemli ipeğe burun üstü düşünüyorum.

Parmakları omuzlarımı sarıyor ve beni kendisine bakmam için yukarı çekiyor.

"O olaydan sonra yüzümü hiç görmedi-"

Gözlerinde gördüğüm ıstırabın fiziksel bir tezahürü olan yakıcı, bıçak gibi bir acı göğsümden fırlıyor. Avucumu nazikçe sıcak yanağına koydum ve parmak uçlarımin altındaki zayıf nabzı hissettim.

"Yani hayatımın geri kalanını bana asla tam benliğini göstermeyecek bir adamla mı yaşayacağım? Beni seviyorsun. Beni kaybetmek istemiyorsun. Daha fazlasını hak ettiğimi düşünmüyor musun? Eğer beni gerçekten önemsiyorsan, mutlu olmamı istemez misin?" Son kelimeleri hıçkırarak söyledim.

Çünkü onunla hiç olmadığım kadar mutluyum. Ve sanırım onun için de aynı şey geçerli. Bu acımasız dünyada bir sebepten dolayı birlikte olmaya zorlandık.

"Mutlu değil misin? Seni gülümsetmiyor muyum?" Sesindeki hüzün boğazımın düğümlenmesine neden oluyor.

"Biliyorsun ve acı veren de bu. Kalbi olmayan bir canavar olduğuna inanan bir adama aşığım. Ve o kocaman göğsünde atan güzel bir şey olduğunu görmeni sağlamak için yapabileceğim bir şey olduğunu sanmıyorum. Aslında son derece zor sevme yeteneğine sahipsin, sadece bunu kabul etmiyorsun. Ama bana ruhunu açmayan ve kendini mutluluğa kapatacak kadar derin yaralarını göstermeyen biriyle hayatımı yaşayamam. O maskenin altındaki adamın beni şiddetle sevmesini istiyorum. Bana karanlığını göstermesini ve onu çıkarmamı. Ne istediğimi biliyorum, Mikhail. Seni. Ama sadece bana göstermekten korkmadığın kısımlarını değil. Hepsini istiyorum. Her korkunç parçanı ki ben de onları sevebileyim."

Ondan uzaklaşıyorum, tepkisini okumak bile istemiyorum. Söylediğim her kelime doğruydı. Ona görünüşünün çok ötesinde aşığım. Kalbim bu adam için atıyor, bedenim onun için canlanıyor ve ruhum onunla sarmaş dolaş.

"Seni sevdiğim için nefret ettiğim yanlarımı sana göstermek istemiyorum. Beni neredeyse kıracak olan kısımları. Beni zayıf kılan yanlarımı. Seni kusurlarımla lekeleyemeyecek kadar çok seviyorum.

Seni karanlıktan korumak istiyorum, benimle birlikte sürüklemek değil."

Bakışlarım onunkilerle buluştuğunda, taze gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. O da mı beni seviyor? Başımı sallıyorum ve ellerimi onun yumuşak saçlarında gezdiriyorum.

"böyle yürümüyor, Miki. Bana iblislerini ver. Bırak onlarla yağmurda dans edeyim. Neden benden gerçekten saklanıyorsun?" Fısıldıyorum.

Kesik kesik nefes alıyor ve bu manzara göğsümün ağrmasına neden oluyor. Onun acısı benim acım.

"Seni kaybetmek istemiyorum. Belki de buranın altında ne olduğunu görüp gitmenden korkuyorum." Sözleri neredeyse bir fısıltı.

Başımı sallıyorum ve maskesinin kumaşını okşuyorum. Eğilerek burnunun yanına yumuşak bir öpücük konduruyorum.

"Benim hakkımda bu kadar az mı düşünüyorsun? Bu maskenin altında cidden iğreneceğim bir şey olduğunu mu? Nefret edeceğim. Çünkü yok. Hiçbir şey yok. Mikhail."

Gözleri kapanır ve iç çeker.

"Ben bile bakamıyorsam, senden neden bakmanı bekleyeyim ki?"

Sesi çok çığ. Neredeyse kırık. Parmakları bacağıma saplanıyor ve ben de diğer elimi onunkinin üzerine koyup güven vermek için sıkıyorum.

"Mikhail. Dur. Senin yanından asla ayrılmayacağım. Ben senin karınım. Sen benim kocamsın. Sana bir soru sormama izin ver..."

Odayı sessizlik dolduruyor ve midemde bir sinir düğümü oluşuyor.

"Devam et."

Ona daha yakın olmak için kucağına oturuyorum ve bir inilti çıkarıyor, bu da beni gülümsetiyor.

"Şimdi benimle dalga geçmenin sırası değil, iskorka," diye mırıldanarak kalçalarını sıkıyor.

"Hayır, muhtemelen olmaz. Sadece birkaç dakikalığına kıcıma odaklanmayın." Saçının bir tutamını okşarken ona göz kırpiyorum.

Yüzümden uzakta.

"Kıçın, Anastasia, sürekli aklımda."

"Güzel. Şimdi. Dinle." Ona sert bir bakış attım. Devam etmeden önce burnumdan bir nefes alıyorum.

"Yarın başıma bir şey gelse, diyelim ki bana araba çarpsa ve yüzüm paramparça olsa, tanınmayacak halde olsam. Bir hastane yatağında yatıyor olsam, muhtemelen elimi tutuyor ve intikam planları yapıyor olursun. Ama artık mükemmel görünmediğim için beni daha az ister miydin?"

Cevabında hiç tereddüt etmiyor.

"Siktir. Hayır. Senin için hissettiklerim bunun çok ötesinde." Kalbim küt küt atıyor. Doğru yoldayım.

"Kırk yıl sonra kırıksıklıklarım olduğunda da beni sevecek misin?" Devam ediyorum.

Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor ve bukleleri parmağının etrafında döndürüyor.

"Evet."

Kilitle oynarken ona bakıyorum. "Saçlarımı beni sever miydin?" "Evet."

"Neden?" Bastırıyorum.

"Çünkü o sensin. Seninle ilgili her şeyi seviyorum. Ateşini, küstahlığını, gülümsemenin odayı aydınlatmasını, bana doğru çekilişini, gözlerinin benimkileri yakmasını, dokunuşunun yumuşaklığını. Beni hayata döndürme şeklin. Sen kelimenin tam anlamıyla benim iskorka'msın."

Sıcak, yakıcı gözyaşlarımı geri kırparken, avucunun yanağıma yaptığı nazik baskıyı hissediyorum. Sıcak dokunuşuna doğru eğildim.

"Senden vazgeçmiyorum, Miki. Nasıl yapacağımı bile bilmiyorum. Ama beni içeri almalısın, bana gerçek seni göstermelisin ve benim de onu sevmeme izin vermelisin. Burada sadece biz varız, herkese karşı biz. Beni aldın. Kalbimi çaldın ve bunun geri dönüşü yok. Bunun için beni tek başıma savaşmak zorunda bırakma. Saklanan adama inanıyorum

O maskenin altında benim aşkıma layık biri var ve bunu sana kanıtlayacağım. Çıkar şunu, Mikhail. Hiçbir şey değişmeyecek. Tek bir şey bile. Sadece kalbinin kilidini açmam için bana son anahtarı vereceksin."

Yavaşça başını sallıyor ama elini yüzümden çekmiyor.

"Yardım edeyim mi?" Yumuşakça fısıldıyorum.

Bakışlarını başka yöne çevirir ve gözlerini kısa süreliğine kapatır. "Bana bak, Mikhail. Sadece bana değil, bak, git Daha derine. Benim. Burada sadece biz varız. Sana her parçamı verdim. Sana güveniyorum, sana değer veriyorum ve en önemlisi, hepimizi sevmek istiyorum. Şimdi bana gerçekte kim olduğunu göster."

Başparmağını kar maskesinin kenarının altına kıvrıyor, sonra da kafasının üzerinden yırtıyor.

Çikolata rengi gözlerine bakmaya o kadar alışmışım ki, ne yaptığını anlamam biraz zaman alıyor.

Uzanarak yanağındaki büzülmüş deriye yumuşak bir dokunuş yapıyorum ve dolgun dudaklarının köşesindeki sıkı çekimin izini sürüyorum.

"Oh, Miki..." Sözümü kesiyorum. "Çok ateşlisin." Keskin çenesinden yukarı doğru çıkan yara izini görebiliyorum ama hayal ettiğim gibi değil.

Ağzı bir anda çatılır. "Eskiden çok daha kötüydü. İyileştikten sonra bile hala parlak kırmızıydı... neredeyse kızgın görünüyordu." Başını iki yana sallıyor. "Kendi yeğenim bile bana bakmaya korkardı. Bunu örtbas etmek daha kolaydı. Sonra kim olduğum ortaya çıktı." Omuz silkiyor, sonra elimi kendi eliyle yanağına bastırıyor.

"Daha iyi bir adam olmak istememe neden oluyorsun, güzel kız." Başımı sallıyorum ve o da kaşlarını çatıyor.

"Daha iyi olmanı istemiyorum, Miki. Sadece şu an olduğun gibi benim olmanı istiyorum." Dokunuşumu yaralarının üzerinde hafif tutuyorum. Hiç irkilmiyor. Onu görmemle bir olmuş gibi görünüyor.

"İyi hissettiriyor," diye gürlüyor. "En son ne zaman birinin bana dokunduğunu hatırlamıyorum."

Bu beni kıkırdattı. "Miki, elim orası hariç her yerindeydi." Dizlerimi altına kıvırıyorum ve avuçlarımla yüzünü çerçeveleyorum. "Artık sır yok, tamam mı?" Öne uzanıyorum ve dudaklarımı yaralarına değdiriyorum.

"Yoksa ne olur?" İlk defa onun gülümsediğini görüyorum. Ve bu ne inanılmaz bir manzara.

Başparmağımı çenesinde gezdiriyorum. "Yoksa seni tokatlama sırası bende olacak."

Bir hırıltıyla üzerime yuvarlanıp beni yatağa sabitliyor. "Söz veriyorum, artık sır yok. Ama asla şaplak atılmayacağını söyleyemem."

Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum ve gülümsüyorum, bacaklarımı kalçasıyla iterek açarken onun elinde kıvraniyorum.

"Yani yalnız kaldığımızda maske kapalı mı kalacak?" Ben soruyorum.

"Evet. Gerçek beni sadece sen görebilirsin. O tamamen senin."

Dudaklarını dudaklarıma çarpıyor ve beni yakan bir öpücük konduruyor. Mükemmeldi. Ve o tamamen benim.

BÖLÜM 32

MIKHAIL

"Bana bu partiden ne kazanmayı umduğundan bahset." Sosyalleşme havamda değilim.

Ama Enzo, New York'un yarısını bu küçük buluşma için uçurmuş gibi görünüyor.

"Köstebeği ortaya çıkarmamız gerekiyor. Drago, Ben ve Sven'i davet ettim ve hepsine istedikleri herkesi davet etmelerini söyledim. Alexei, ağı aracılığıyla Tatiana'ya ulaşacak ve ona Mila'nın aldığı bellekte ne varsa geri kalanını alma fırsatı sunacak." Enzo parmaklarını saçlarında gezdiriyor.

Onu daha iyi tanımasaydım, neredeyse gergin göründüğünü söyledim.

Ama aramızdaki en sakın ve soğukkanlı kişi o, bu yüzden olamaz.

"Ivan'ın geleceğini düşünüyor musun?" O kadar cesareti olduğunu sanmıyorum.

Enzo parmaklarını birbirine geçiriyor ve arkasındaki monitör duvarını görmezden gelerek masasının üzerine eğiliyor. "Sanırım bu sızıntıya bağlı. Zoya ve Anastasya'nın ikisinin de burada olduğunu biliyorsa, olabilir. Bu çok büyük bir yem."

Ana'yı tehlikeye atma düşüncesi göğsümü ağrıtıyor.

"Belki de gitmemeli?"

Enzo bana göz kırpmıyor, sonra kaşlarını çatarak geri çekiliyor. "Tatiana'nın tüm bunlara nasıl dahil olduğunu bilmem gerekiyor. Zoya'nın ne kadar yakın olduğunu biliyorsun..." Çenesi kenetlenirken sesi kesiliyor. Arkasına yaslanıp uzun bir nefes alarak kendini dengeliyor. "Umudum daha fazlasını öğrenmek. Tatiana'yla aramızda bir yol var, Mila'nın kurtardığı USB belleğin içinde benim de merak ettiğim pek çok şey var."

"Biliyorum ve umarım bir gün cevapları bulursun. Ama Zoya'nın izlenecek doğru yol olup olmadığını bilmiyorum." Ona karşı giderek daha fazla sinirleniyorum.

Bu başka bir zaman için bir savaş.

"Her neyse. Frankie, Zara ve maiyeti yarın burada olacak. Ivan'la olası bir hesaplaşma için ekstra insan gücü sözü veriyor." Klavyesine dokunmak için arkasına yaslanıyor. "Keller, Grayson ve Luca'yı da getirecek gibi görünüyor."

"Jax'in eski ekibini tekrar göreceği için heyecanlı olduğunu tahmin ediyorum. Buraya en son ne zaman gelmişlerdi? Düşünü için mi?"

Enzo başını sallıyor. "Herkesin tekrar bir arada olması eğlenceli olacak. Buradaki kulüplerim beni bu kadar meşgul edince bazen işe gidip gelmekten yoruluyorum."

Arkasındaki, her biri farklı bir odanın görüntüsünü gösteren titrek ekranlara bakıyorum. "Sanırım bu iyi bir şey?"

Sırıttıyor. "Ah, evet. Hafta sonu burada bir parti planlıyorum, eğer eşinizle birlikte bir süit ayırtmak isterseniz. Eşlik etmemi ister misin?" Bir kaşını kaldırıyor.

Başka bir kadını mı yoksa kendisini mi ima ettiğini bilmiyorum.

"O zaten baş edebileceğimden çok daha fazlası. Ama kulağa eğlenceli geliyor." Ana'yı bağlayıp tamamen merhametime bırakma düşüncesi sikimin büyümesine neden oluyor.

"Hazır olduğunuzdan emin olacağım. Bir şeye ihtiyacın olursa Romeo'ya haber ver." Hızlıca yazıyor, sonra telefonunu çıkarıyor.

Bana kimin aradığını göstermek için ekranı çeviriyor.

Zoya.

Hepimizi delirtecek.

"Bir yandan," diyor Enzo aramayı reddederken. "Soru sormak için ona daha yakın olmak güzel. Diğer yandan, hayatından endişe ettiği zamanlarda onu daha çok seviyordum." Telefonunu cebine geri koyarken dudakları inceliyor.

"Ivan'ın icabına bakmalıyız. O zaman saklanmak için bir nedeni kalmaz. Belki gelip senin için çalışabilir?" Ona takılıyorum ve ayağa kalkıyorum.

Enzo başını sallıyor, arkaya kaymış siyah saçları bu hareketle dalgalanmıyor. "Benim zevkime göre çok pahalı."

BÖLÜM 33

ANASTASIA

Şarkı- İşte Böyle, Sleep Token

"MERHABA GÜZELİM, MUHTEŞEM ÇOCUK." Telefonuna gömülmüş olan Mikhail'e gizlice bakıyorum. Meşgul, bu da Hades'e biraz sevgi gösterebileceğim anlamına geliyor.

Koruma köpeğiymiş, hadi oradan. İşim bittiğinde, hak ettiği gibi şımartılmış bir prens olacak.

Yüz hizasına kadar eğiliyorum, kahverengi gözleri bana bakarken neredeyse yumuşuyor. Aramızda özel bir bağ var.

"Biraz ikram ister misin, oğlum?" Fısıldıyorum ve Hades daha dik oturuyor, kendini daha da uzun yapıyor ve dudaklarını yalıyor.

Miki'nin onu neden güvenlik için aldığını anlıyorum. Bu canavarın size doğru koştuğunu görmek herkesi korkutur.

"Tamam. Sana gizlice biraz getireceğim, kal." Ayağa kalkıp geri çekilirken son kelimeyi sertçe söylüyorum. Kımıldamıyor, heykel gibi.

Buzdolabına doğru adım adım geri gidiyorum. Sırtım kapının soğuk metaline çarptığında nefesim kesiliyor. Beni yakından izleyen Mikhail'e bakıyorum. Çikolata rengi gözlerinin üzerimde olması boynumda bir kızarıklık yaratıyor.

Sessizce buzdolabını açtım ve biraz tavuk aldım.

"Bu kimin için?" Mikhail'in derin sesi beni zıplatıyor.

"Hades, o iyi bir çocuk oldu." Ona tatlı tatlı gülümsüyorum. ve sonra sabırla oturup dudaklarını yalayan Hades'e baktı.

Mikhail bana bir kaşını kaldırdı.

"Neden? Yemek mi istiyorsun? Sen de uslu bir çocuk oldun mu?" Gülümsememi geri alıyorum.

Yavaşça elini çenesinde gezdiriyor ve başparmağını dudağında gezdirdikten sonra karanlık bakışlarını tekrar bana çeviriyor.

"Az önce bana iyi çocuk mu dedin?"

"Uh, evet. Sanırım. Neden, sen de mi olmak istiyorsun?" Hades'in tabağını onun yanına koyuyorum.

"Sen benim tek iyi çocuğumsun," diye fısıldıyorum başını okşayarak.

Ayağa kalktığımda dönüyorum ve Mikhail'in göğsüne bakıyorum. Çenemi kavıyor ve sırtımı tezgâha yaslıyor, üzerime eğiliyor, dudakları dudaklarımdan sadece birkaç santim uzakta. Ağzını kulağımın yanına indirirken sıcak nefesi üzerime dökülüyor.

"Bana tekrar iyi çocuk de, Iskorka. Sana meydan okuyorum. Vücudumda iyi bir kemik bile yok." Neredeyse hırlıyor ve ben de kalçalarımı sıkıyorum.

Dudaklarımda bir sırtış beliriyor, sonra çene çizgisini yalıyorum. "Oh, koca adam." Elimi karın kasları boyunca kaydırıyorum ve

kotunun içinden büyüyen horoz. "En azından bir tane çok iyi kemiğin var."

Hızlı bir hareketle beni kaldırıyor ve tezgâhın üzerine koyuyor, taytımı yırtıyor ve beni ona karşı savunmasız bırakıyor. Gözleriyle beni yutarken dudaklarını yalaması, ona duyduğum arzuyla sırlıslık olmama neden oluyor.

"Bu doğru," diye fısıldıyor kulağıma, parmaklarını içimde kaydırarak. "Ama ben seni tekrar iyi bir kız olarak görene kadar beklemen gerekecek. Öğrenmen gereken bazı dersler var bebeğim."

Geri çekiliyorum ve beni eliyle sikerken şaşkınlıkla ona bakıyorum. Onu ıslatıyorum. Dudakları bir sırtışıla kıvrılıyor ve içimde bir zevk dalgası oluşmaya başladığında nefesimi tutamıyorum.

"İyi hissettiriyor, değil mi? Şimdiden benim için gelmek istiyorsun, değil mi?"

Hevesle başımı sallıyorum, boğazımı sıkarken vücudum elinin ritmiyle hareket ediyor.

Başımı arkaya yatırıyorum, patlamanın eşiğine gelene kadar beni ele geçiren zevkin tadını çıkarıyorum. Ve sonra, ben boşalamadan parmaklarını çekip geri çekiliyor.

"Hayır," diye

sızlanıyorum.

Hay sikeyim.

Göğsüm kabarıyor, nefesim boğazımda düğümleniyor. Bileğimi bir mengene gibi kavırıyor, sert bakışları beni olduğum yere mıhlıyor.

"Ders bir. Sadece ben izin verdiğimde boşalacaksın. Bugünkü cezanı seni bu zevkten mahrum etmek olacak. Cezanın tamamlandığına inandığımda seni rahatlatacağım."

Külotumu ağrıyan amımın üzerine geri çekiyor. Üzerine bir öpücük kondurmak için eğildiğinde, gözleri benimkilerle kilitli kalıyor.

"Lezzetli." Ayağa kalkıp dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor ve beni daha da kızdırıyor.

"Lütfen, Miki. Senin için iyi olacağım. Söz veriyorum."

Kıkırdıyor, göğsünde alçak bir gümbürtü, başını yavaşça sallıyor.

"Bu işler böyle yürümez. Ve bugün dışarıdayken tuvaletini yapmayı aklından bile geçirme. Bileceğim. Her bir santimini biliyorum. Ne kadar rahat olursan bu işi o kadar uzatırsın."

Dramatik bir şekilde içimi çektim, kirpiklerimi şakacı ve çapkın bir tavırla kırıştırırken ona suratımı astım.

"Peki." Saçlarımı yüzümden uzaklaştırarak ofluyorum. Çenemi kavırıyor ve ona bakmamı sağlıyor.

"Tam bir veletsin, değil mi?"

Dudaklarını nazikçe dudaklarıma bastırıyor, tüy kadar hafif bir dokunuşla tüylerimi diken diken ediyor.

Beni tezgahdan kaldırdı ve tozluklarımı verdi. Uslu duracağım, ama bunun için onu geri alacağım.

Pantolonumu ondan kaptım ve beni tekrar kucakladı.

"Seni ne kadar sevdiğimi asla unutma," diye fısıldıyor başımın tepesine doğru.

"Ben de seni seviyorum koca adam. Daha sonra beni simit gibi büktüğünde seni daha da çok seveceğim."

Adımlarımda fazladan bir salınımla yukarı çıkarken onu kendi kendine gülerken bırakıyorum. Eğer ben günü sinirli ge iriyorsam, o da geçirebilir.

Elimi yüzümü yıkadıktan sonra siyah tangamla k çımın hızlıca bir fotoğrafını çekiyor. Bu  ğleden sonra ona göndereceğim.

BÖLÜM 34

ANASTASIA

"CASINO'nu beğendim, Miki. Oldukça havalı." Ofisinin önünden geçip Lara'nın kapısına doğru elimi çekiştirirken sıkı sıkı tutuyorum.

Günü kız kardeşiyle geçireceğim için biraz gerginim. Onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Ya benden hoşlanmazsa? Ya da yanlışlıkla onu üzersem. Ağzım bazen beni ele veriyor ve Miki onun bazen hassas olabileceği konusunda beni uyardı, özellikle de yemek ve vücut imajı konusunda. Kadın çok güzel ama sanırım hepimizin şeytanları var. Son zamanlarda daha iyi olduğunu söyledi. Gerçekten arkadaş olacağımızı umuyorum. Biraz kız kıza vakit geçirebilirim.

Kapıya sertçe vuran Mikhail cevap beklemedi. Kapıyı açıyor, elini sırtıma atıp beni içeri sokuyor. Aniden duruyorum, arkamdan bana çarparken darbenin gücü beni sarsıyor. Baktığım manzarayı görmeden önce geri çekilmeye çalışıyorum.

Lara, Alexei'nin kucağına oturmuş, taytı gözlerinin etrafına dolanmış gibi görünüyor.

Tanrım. Mikhail'in gazabını beklerken benimkini sıkarak kapatıyorum. Neyse ki, göre ikisi de giyinik. Daha fazlası

ağır bir sevişme seansı.

Mikhail boğazını temizliyor ve Lara bir kahkaha patlatarak Alexei'nin gözlerindeki taytı yırtıyor. Gümüş dişini göstererek bize parlak bir gülümseme veriyor ve el sallıyor. Sanki olağan dışı bir şey olmuyormuş gibi.

"Siz ikiniz hiç durmaz mısınız?" Mikhail homurdanıyor. "Bu tür şeylerden kaçınmak için belirli bir zaman belirledim. Alexei, işte Lara'nın dikkatini dağıtmayı bırak."

Alexei bir kahkaha atar ve Lara gözlerini devirerek masanın arkasındaki kucağından kayar ve beyaz bluzunu düzeltir.

"Üzgünüm, Ana." Mavi gözleriyle özür dilercesine bana bakıyor.

Ona bir gülümseme ve kaldırılmış bir el sunuyorum.

"Merak etmeyin. Miki'nin ofisinde bekleyeceğiz, hazır olduğunuzda kapıyı çalın."

Mikhail çoktan koridora doğru ilerliyor, koridorda yürürken parmaklarını benimkilerle birleştiriyor.

"Aileni seviyorum. Eğlenceliler." Yan tarafını şakacı bir şekilde dürtüyorum ve o da homurdanıyor.

Ofisine gittiğimizde Lara panik içinde beni arıyordu.

"Ben hazırım, ben hazırım. Çok özür dilerim." Arabasının anahtarlarını tutan kırmızı yüzlü Lara'ya dönüyoruz. Gülmekten kendimi alamıyorum. Tişörtünün yakasından çekiştirerek onu kendime doğru sürüklüyorum ve dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum.

"İşte, kartım." Siyah Amex'ini çıkardı.

Ben konuşmaya başladığımda parmağını dudaklarıma bastırarak beni susturuyor.

"Ne kadar harcadığınız umurumda değil. Bunun bir sınırı yok. Seni ne gülümsetiyorsa, onu al. Lara'nın çok pahalı bir zevki var. O yardımcı olabilir. Ve belki benim için de senden koparabileceğim küçük bir şey."

Burada kurulu bir hayatım ya da işim olmadığı için kabul etmekten başka çarem kalmadı.

"Çok iyi bir koca." Göz kırpiyorum ve başını okşuyorum.

Bu jestim gözlerinin neredeyse inanamayarak açılmasına neden oldu. "Ne yapabileceğimi göreceğim, koca adam. Sınır yok mu diyorsun?"

"Maksimuma çıkarmaya çalış, sana meydan okuyorum."

Yüzüm kızardı. Belli ki adamda akıldan çok para var. Onun lanet kumarhanesinde duruyorum ve onlar asla kaybetmezler.

"Görünüşe göre malikane ve yat alışverişine çıkıyorum. Belki biraz güzel sanatlar?"

Omuz silkiyor, beni kucağına çekerken ceketinin sert dokusu koluma sürtünüyor.

"Seninle para için birlikte değilim, Mikhail. Beş parasız kalsan da yine senin yanında olurum," diye fısıldıyorum kulağına.

"Biliyorum bebeğim. Bu yüzden harca diyorum. Eğer bunu bir şey için kullanacaksam, bu senin gülümsediğini görmek için de olabilir."

"Çok tatlısınız, Bay Volkov."

"Zorlama, Iskorka. Şimdi, gönlünce alışveriş yap." Ben uzaklaşırken kıcıma vuruyor. Şimdi kızarma sırası bende.

Ağır çantalarımı bir gümbürtüyle yere bırakıyorum ve minnetle kafenin yıpranmış, pelüş koltuğuna gömülüyorum. Mikhail, Lara'nın nasıl alışveriş yapılacağını bildiğini söylerken şaka yapmıyordu.

Aman Tanrım. Bu her şeyden çok bir spor.

"Peki, aldığın her şeyden memnun musun?" Dağ gibi yığılmış çantalara bakıyorum.

Kelimenin tam anlamıyla iç çamaşırından, her mevsim için kıyafetlere, balo için bir elbiseye kadar her şey demek. Hades'e mavi elmas kaplı bir yaka bile aldım. Tüm bunların toplamının ne kadar olabileceğini düşündükçe içim sızlıyor.

Servis görevlisi kahvelerimizi getiriyor, kavrulmuş çekirdeklerin aroması havayı dolduruyor. Hala dumanı tüten kupaya üflediğimde, bakışlarım çökmekte olan çikolatalı keke takılıyor. Ona uzanırken duraksıyorum.

"Paylaşmak ister misiniz?" diye sordum. Burnu buruşuyor.

"Sana söyledi, değil mi?"

"Birazcık." Yalan söylemiyorum.

İç çekiyor, kahvesini karıştırıyor.

"Yarısını ben alacağım ama büyük yarısını sen alabilirsin," diyor sırtarak.

"Anlaştık."

Burnumu sokmayacağım. Sadece bana ihtiyacı olduğunda yanında olabilirim.

"Başka bir baldızın olması nasıl bir duygu?" Alyansımı döndürerek soruyorum.

"İnanılmaz. Kadın-erkek dengesinin nihayet eşitlenmesi çok güzel."

Ben pastayı ikiye bölüp onunkini tabağa koyarken bana ıslıl ıslıl gülümsüyor.

"Buna sevindim. Hiç ailem olmadı. Sadece annem ve ben vardık. Jax ve Katerina'nın varlığından haberim yoktu."

"Şimdi büyük ve biraz da çılgın bir tanesine girmenin yolunu buldun." Parlak sarı saçlarını bir omzunun üzerinden tarıyor.

Umarım bunu kaybetmem. Benim için düşündüğünden daha önemli.

Küçük bir yudum alıyor, sonra kupasını dudaklarına yaklaştırarak başını kaldırıyor. "Miki'yi hiç böyle görmemiştım. Farklı, hem de en iyi şekilde."

"Gerçekten mi?"

Ciddiyetle başını sallıyor.

"Kazadan sonra buzdan bir kabuğa dönüştü. İçindeki yaşam kıvılcımını geri çıkarmış gibisiniz. Gözleri bile daha parlak."

Vay canına. Miki'nin kapalı olduğunu biliyordum, ama sadece onun değil, benim de ona mutluluk getirdiğimi duymak çok güzel.

Lara pastasından bir ısırık alırken bir duraklama olur.

"Maskesinin altını gördün mü?" Sanki yasaklı bir konuymuş gibi neredeyse fısıldıyor.

"Evet." Başımı salladım. "Evet."

Ağzı açık kalır ve gözlerinden yaşlar süzülür.

Kahretsin. Yanlış bir şey mi söyledim?

"Buna inanamıyorum," diye mırıldanıyor kendi kendine.

Bu beni dik oturttu. "Ne demek istiyorsun?"

"Özür dilerim." Gözyaşlarını siler. "Miki'nin kendini gösterecek gücü bulabileceğini hiç düşünmemiştim. Hiçbirimiz onun yaralarını görmedik. Ne olduğunu biliyoruz ve hepimiz maskeyle iyiyiz. Anlıyoruz. Ama bu onun için büyük bir adım. Onunla gurur duyuyorum."

Çıtlatıyor, ben de elimi masaya uzatıp onunkini tutuyorum ve güven verici bir şekilde sıkıyorum.

"Bir gün maskeyi geride bırakacak özgüvene sahip olabilir. Ama söz veriyorum, o maskenin altında mükemmel. Yara izleri orada ama bunlar onun kim olduğunu değiştirmiyor."

Başını sallıyor. Umarım bir gün Miki saklanmayı bırakabileceğini hisseder. Ama nasıl karar verirse versin onu destekleyeceğim.

"Teşekkür ederim, Ana. Kardeşimi hayata döndürdüğün için teşekkür ederim."

"O da benim için aynısını yaptı. Onu çok seviyorum."

"Biliyorum. Birbirinize bakışlarınızdan bunu anlayabiliyorum."

Bu beni gülümsetiyor, kalbim mutlulukla dolup taşıyor.

"Şimdi tek yapmam gereken evimizdeki o kadından kurtulmak."

Homurdan

ıyorum.

"Zoya?"

"Evet. Ona kafayı takmış, Lara. Onu bir tür kişisel kölesiymiş gibi kullanıyor. Ve çok kaba."

Lara mavi gözlerini devirir. "Boş ver onu. Onun istediği şey sende var. Eminim Miki yakında bir çözüm bulacaktır. Ona güvenin. Kalbi seninle birlikte, bunu hepimiz

görebiliyoruz. Ta ki babam

Gitti, herkesi güvende tutmak istiyor. Bu ondan çok Galena için. Her şey yoluna girecek, söz veriyorum."

Ağzımın içini çiğniyorum. Zoya konusunda içime sinmeyen bir şeyler var. Ne olduğunu bulacağım.

BÖLÜM 35

MIKHAIL

LANET OLSUN, ÇOK SICAK. Yüzümün yarısı siyah bir maskeyle kaplıyken güneşin altında oturmak hiç de ideal değil.

Ana ve Lara havuz gününe karar verdiler, bu yüzden Alexei ve ben onlar yüzüp güneşlenirken bira içerek rahatlayacağız.

Alexei kızlar için hazırladığı kokteylleri teslim etmekten dönerken, "Kendimi barmen gibi hissediyorum," diye homurdanıyor.

"Hazır ayaktayken, iki biraya daha ihtiyacımız var."

"Bugün gerçekten eşeğin tekiyim." Elini havaya kaldırıyor ve mutfığa geri dönüyor. Parmaklarımı başımın arkasında birleştirip ayaklarımı masanın üzerine koyarak arkama yaslandığımda, geçen bir bulut sayesinde güneşten biraz olsun kurtuluyorum.

Ana, koyu kırmızı bikinisiyle büyüleyici görünüyor. Gözlerimi ondan ayıramıyorum. ön tarafına doğru yuvarlanırken içten içe inliyorum. Şimdi o güzel kızı sergileniyor.

Ellerim neredeyse beni kızdırdığı için onu tokatlamak üzere seğiriyor.

Telefonumu şortumdan çıkarıp mesajlarımıza bakıyorum.

Ben: O kıç kırmızı olsaydı mükemmel görünürdü.

Telefonu çaldığında şezlongunun altından alıyor ve büyük boy güneş gözlüklerini çıkarıyor.

Cevap yazarken sırtışını buradan görebiliyorum.

ISKORKA

Eğer havuza dalmaya gidersek onu alabilir misin?

Kıkırdamadan edemiyorum. Eğer bunu yaparsam, durmayacağım.

BEN

Keşke. Neden misafir davet ettik?

Saniyeler içinde cevap veriyor.

ISKORKA

Çünkü aile önemlidir ve ben hiçbir yere gitmiyorum. Yalnız kaldığımızda kıcımlı istediğin kadar kızart.

Alexei ağır bir şekilde koltuğa çöküyor ve birlarımızı cam masaya vuruyor.

"Tamamdır. Sıradakileri alabilirsin. Daha fazla kokteyl yapamam, daha fazla dokunursam ahududuya dönüşeceğim."

Kaşlarımı çatıyorum. Çok dramatik.

"Bunu Lara'ya sen söyle."

Tekrar telefonuma baktım.

BEN

Sonra kıcını tutacağım. Şimdi, havuz?

Sandalyeye oturuyor, yüzünü bana dönüyor ve parmağıyla beni yanına çağırıyor. Bıramı elime alıp maskemi gizlice kaldırıyorum ve bir yudum aldıktan sonra ona doğru ilerliyorum, yanında durduğumda onu gölgeliyorum.

"Vay be. Mayoyla iyi görünüyorsun." Bakışları vücudumda geziniyor ve dudağını ısıyor. "Karı kaslarını yalamak istiyorum."

Bir adım öne çıkıp dağınık topuzunu tutuyorum ve gözlerinin içine bakabilmek için başını geriye doğru eğiyorum.

"Hepsi senin, bebeğim."

Ana gizlice arkasına bakar. Lara plaj sandalyesinde mışıl mışıl uyuyor. Karım muzip bir sırıtışla öne doğru eğiliyor ve ayağa kalktığı anda dilini karın kaslarımın üzerinde gezdiriyor.

"Yum."

Yüzünü ellerimin arasında tutarak onu öpmek için eğildim, maskemi çeneme kadar indirdim.

"Nefis, gerçekten, güzel kız. Hadi suya girelim."
Dudaklarımı kulağına değdiriyorum. "Sikimi soğutmalıyız."

Merdivenlere doğru ilerleyip havuza girerken kışına şaplak attığımda kıkırdıyor.

Çıkıntıya tüneyip bacaklarımı serin suda sallandırdıktan sonra suya dalıp başımı yüzeyin üzerinde tutuyorum.

Bir itmeyle Ana'ya doğru yüzüyorum, onu duvara yaslayıp zapt ediyorum.

Bacaklarını belime doluyor. "Bu duruma yardımcı olmuyor."

Boynuma yapışıyor ve ben de onunla havuzun etrafında yürüyorum. Her adımda kıcı sikime çarpıyor.

"Hey, Miki. Ana. Yukarı bak ve gülümse." İkimiz de havuzun kenarında telefonu yüzünün önünde duran Alexei'ye bakıyoruz.

"Söyle, patates."

Ana bana bakıyor, kafası karışmış.

"Peynir demek istiyor." Gözlerimi deviriyorum.

Ona bakıyor ve gülümsüyor. Ancak benim görüşüm onunla kalıyor.

Gülüştünü
seviyorum. Onu
seviyorum.

Bu iş bittikten sonra arkasına yaslanır ve sırt üstü yüzer.

Tanrım, bacaklarının etrafımda sıkılması durumu daha da kötüleştiriyor.

Ellerim kışını kavırıyor ve sıkıyorum, suyun yüzeyinde yüzen göğüslerini izliyorum.

"Seni yalama sırası bende," diyorum ona.

Ellerim yanlarından kayıyor.

Dışarı çıkmam lazım. Ya da onu yukarı sürüklemeliyim.

Tekrar ayağa kalkıyor ve kollarını boynuma doluyor.

"Neden sen ve Alexei barbeküyü açmıyorsunuz? Bu senin dikkatini dağıtabilir."

"İyi fikir. Çünkü külotunu kenara çekip seni burada becermeme on saniye kaldı."

Eğildi ve omzumu ısırıldı.

"Hayır." Bir kahkaha patlatıyor ve kendini benden kurtararak merdivenlere doğru yüzmeye başlıyor.

Havuzdan çıkarken davul çalar gibi kışına şaplak atarak onu takip ediyorum, o kırmızı havlusuna sarınırken ben de sandalyeden havlumu alıyorum.

"İyi yüzdün mü?" Lara konuşurken esniyor.

"Ferahlatıcı," diye karşılık veriyor Ana ve kaşlarını bana doğru oynatıyor.

Kollarımdaki fazla suyu silerken, Ana'nın yüzü arkama bakarken öfkeye dönüşüyor.

Başımı çevirdiğimde Zoya'nın evinin yolundan bize doğru görüyorum.

Bana küçük bir el sallıyor. Onu görmezden geliyorum ve Ana'ya dönüyorum.

Zoya'nın yapacağı gösteriden şimdiden korkmaya başladım.

Eğer Galena olmasaydı, şimdiye kadar onu kışından tekmelemiş olurum. Yıllar boyunca onun ilerlemelerini hiç dikkate almadım.

Şimdi beni çileden çıkarıyorlar çünkü Ana'yı üzdüğünü biliyorum.

Zoya'ya karşı bir ilgim yok. Hiç ilgilenmedim, ilgilenmeyeceğim.

Ana'ya ait olduğumu açıkça belirteceğim. İşe yarıyor gibi görünüyor.

Gruba yaklaşmadan önce Ana'nın arkasına geçiyorum ve kollarımı beline dolayarak onu göğsüme doğru çekiyorum.

"Miki, Lara, Alexei," bakışları Ana'nın üzerine düşmeden önce hepimizi gülümseyerek selamlıyor.

Gözleri kararıyor.

"Anastasia," diyor adını zehir kusar gibi. Ana'ya daha sıkı sarılıyorum, ona güven veriyorum.

"Zoya. Neden gelip biraları almama yardım etmiyorsun?"
Lara oturduğu yerden sıçrayarak konuştu.

"Hmm." Zoya kız kardeşime doğru yavaş bir adım atmadan önce gözlerini benimle Ana arasında gezdirdi.

Lara Ana'ya özür dileyen bir gülümseme vererek onu uzaklaştırıyor. Ana kollarımda dönüyor.

"Güzel . onu için ayrılmak onu haysiyet at ev," homurdanıyor.

Fark etmedim. Bundan tamamen kaçınmaya çalışıyorum.

"Yani, mayosu çatlağına o kadar girmiş ki bir dakika içinde kaybolacak."

Bir kahkaha attım. Kızımın kelimelerle arası çok iyi.

"İnan bana, onun kışına bakmıyordum."

Ana bana kaşlarını çattı. "Buna cüret edemezsin Mikhail."

Onu boğazından yakaladım ve başımı eğdim.

"Güven bana. İstedğim ve isteyeceğim tek bir kış var, o da sana ait. Şimdi, ben seni tokatlamadan önce kıskançlığı bırak. Tamam mı?"

Ona benim olduğunu ve tabii ki benim de onun olduğumu hatırlatmalıyım.

Zoya benim için bir hiç. Ne giydiğinin ya da ne kadar flört ettiğinin önemi yok. Gözlerim hep karımın üzerinde.

"Sana güveniyorum. Sadece sinir bozucu. Beni diğer kadınmışım gibi mi hissettirmeye çalışıyor? Tanrı aşkına, ben senin . Onun saygısızlığı beni bıçak gibi kesiyor, Miki. Bu bir sorun. Onun yüzünü gördüğümde betona çarpmak istiyorum."

Allah kahretsin. O agresifleşince ben de çıldırıyorum.

Sevgi, maneviyat ve saf şiddetin sevimli küçük bir paketi gibi.

"Seni sinirlenirken izlemek hoşuma gidiyor."

"Güzel, çünkü bu bir gün gerçeğe dönüşebilir." "Not edildi. Seni yakaladım."

Zoya boğazını temizliyor. "Birani getirdim, Miki bebeğim." Hay sikeyim.

"Zoya," diye uyarıyorum onu, birayı ondan alırken elini bile değdirmemeye dikkat ediyorum.

Alexei tek kelime etmedi, sadece tüm bu etkileşimi ilgiyle izliyor.

"Kaltak," diye mırıldanıyor Ana nefesinin altında.

"Ondan kurtulacağım," diye fısıldıyorum Ana'nın kulağına, o uzaklaşırken.

Lara Ana'ya taze, parlak pembe bir kokteyl ve Alexei'ye de birasını uzatır.

"İyi misin?" Lara ağzını Ana'ya doğru açıyor, Ana da başıyla kısa bir selam veriyor.

Dişlerini sıkıyor. Mutlu değıl.

Zoya eğilip güneş kremi ald ve bana döndü. "Sırtımın her tarafına sürebilir misin lütfen Mik?"

Gözlerimi kapatıp nefesimi içime çekiyorum. Bu sefer tek başına. Ana önüme geçti, ben de ona izin verdim.

Zoya'nın ihtiyacı var. Belki öğrenir.

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Kendine biraz saygın olsun Zoya. Bizim yerimizdesin. Kendini değıerli bir fahiş e gibi göstererek kocamın gözüne giremezsin. Şimdi evine geri dön ve sana olan sabrımı gerçekten yitirmeden önce orada kal."

Zoya'nın yüzü öfkeyle parlıyor. Kendini toparlamak için bana bakıyor ve ben de başımı sallıyorum.

Olmuyor.

Lanet olsun, Ana'nın beni sahiplenmesini dinlemek durdurulamayacak kadar ateşli.

Zoya elini kalçasına koyarak, "Bir fark yaratacak kadar uzun süre burada kalmayacaksın," diye karşılık verdi.

"Hiçbir yere gitmiyorum Zoya."

Zoya'nın dudaklarında vahşı bir sırıtma yayılıyor.

"Ben de öyle. Her zaman hayatında olacağım. Ben ailenin bir parçasıyım. Bu yüzden her şeyi sineye çekmek zorundasın ve ben her zaman dışarıda, hata yapmanı ve onu kaybetmeni bekliyor olacağım."

Hiç şansın yok.

Lara yanıma gelirken kendimi tutmak zorunda kalıyorum. "Bu işin nereye kadar gitmesine izin vereceğiz?" Lara fısıldıyor.

"Ana kendi başının çaresine bakabilir. Merak etmeyin."

"Hayatının sonuna kadar bekleyeceksin. Mikhail senin değil Zoya. Bunu o kalın kafana sok. Onun babasını becerdin. Akli başında hangi erkek babasının yarım yamalak saniyelerini ister ki? İğrençsin. O yaşlı sürüngenin seni becermesine izin verdiğin için iğrençsin."

"Volkov'un adamları iyi sikişiyor ama. Değil mi Mikhail?"

Ana'nın elinin geri savrulduğunu görünce öne doğru bir adım atmaya başladım ama çok geç kalmıştım. Avucunu çoktan Zoya'nın yüzünün yan tarafına çarpmıştı.

Zoya bana doğru şok olmuş bir bakışla sendeleyerek geri döndü. "Miki. Fahişeni kontrol et."

Yumruklarım sıkılıyor. Lara ve Alexei beni tutarken içimde öfke parlıyor. Onu tek vuruşta öldürebilirdim.

"Bırak Ana onunla ilgilensin." Lara koluma vurdu. Ve yapıyor da.

Zoya bir bez bebek gibi yerde uçuyor, Ana da Zoya'yı saçlarından tutup kaldırmadan önce hemen arkasından tepiniyordu.

"Bana asla öyle deme," diye tükürür Ana ve onu havuza iter.

Ana onun peşinden atlıyor ve ben onu durdurmayı tartışıyorum.

Ama onu bu şekilde izlemek çok özel bir şey. Benim kadını en iyi şekilde deli.

"Miki. Onu öldürecek. Galena'nın annesine ihtiyacı var." Lara önce suya sonra da bana bakarken gözleri kocaman açılmıştı.

İç çekiyorum.

Alexei havuzun kenarında, Zoya'yı suyun altında başının arkasından tutup ara sıra hava alması için yukarı çekerken Ana'ya tezahürat yapıyor.

Lara içkisini bırakır. "Ben Ana'yı getireyim. Zoya'yı yanlışlıkla öldürmeni de istemiyorum."

Haklı. Oldukça heyecanlıyım. Yine de bu bir kaza olmazdı.

Lara içeri dalar ve öfkeli Ana'yı yakalar. Lara olduğunu anladığı anda bırakır ve geri çekilir.

Lara'nın Ana'ya ne fısıldadığını bilmiyorum ama bu onu sakinleştiriyor.

Zoya bana Ana'nın bir manyak olduğu konusunda bağırıyordu. Onu susturup Ana'nın sudan çıkmasına yardım etmek için yanına koşuyorum.

"İyi misin, bebeğim?" Ellerimi omzuna koyarak soruyorum.

"Evet. Şimdi çok daha iyi hissediyorum. Onu içimden çıkardım sistemi."

"Lara," diye . "Ben dönene kadar gözümün önünden kaybolduğundan emin ol."

Ana'ya eve dönmesi için rehberlik ederken Zoya'nın adımı haykırdığını duyuyorum.

"Alıngan birisin, değil mi?" Başının arkasını öpüyorum.

"Evet. Bunu unutma. Beni kızdırma, seninle kavga ederim." "Anladım, bebeğim. Kazanmana izin vereceğim."

Yüzünü bana dönüyor ve sütyeninin iplerini çekiyor.

"Çok yaramazlık yaptım, değil mi?" Suratını asıyor.

"Çok kötüsün, güzel kız. O kadar kötü ki bu tür davranışların için seni cezalandırmak zorunda kalacağım."

Parmaklarımı boğazına sürterek onun üzerinde yükseliyorum.

Alt dudağını dışarı çıkarıyor, ağzının kenarına bir gülümseme yerleşiyor. "Lütfen efendim. Bana bir ders verin."

Sütyenini yırtıp göğüslerini avuçluyorum ve meme uçlarını çimdikleyerek inlemesine neden oluyorum.

"Yatak odası. Koş."

BÖLÜM 36

ANASTASIA

Şarkı- WOOF, FKA Rayne

Kapı aralığında durmuş beni izlediğini anlamak için arkamı dönmeme gerek yok. Küçük bir sırtışla, son alışverişimden kalan yeni kıyafetlerimi dikkatlice katlayıp çekmeceye yerleştiriyorum ve küçük kırmızı çantayı tuvalet masasının üzerine bırakıyorum. "Bana göstermek istediğin bir şey var mı?" Derinden gelen sesi elektrik çarpıyor ve yanaklarım kızarıyor. "Belki mi? Belki de olmaz. Duruma göre değişir." Kaslı kolları belimi sarıyor ve göğsüne yaslanıyorum. "Seni özledim." Nefes alıyor, sıcak nefesi kulağımda geziniyor. Kollarında dönerken, ellerimin altında göğsündeki kasları hissedebiliyorum ve ona bakıyorum. "Beni bir şeye ikna etmeye mi çalışıyorsun koca adam?" Başını sallıyor, sinsi bir sırtış ağzını bükerek alçak sesle kıkırdıyor. "Karımı özledim. Onu dilimde özledim, sikime boşalmasını özledim, beni güldürmesini özledim."

Tanrı aşkına. Şimdi azdım.

"Eğer bilmeniz gerekiyorsa, hoşunuza gidebilecek küçük bir şey aldım."

Elleri kıcımı sıkıca kavıyor ve beni vücuduna doğru sıkıca çekiyor.

"Benim için tak, güzel kız." Eğiliyor ve dilini çenem boyunca gezdiriyor, başımı geriye atıyorum ve o da boğazımın sütunu boyunca devam ediyor.

"Mmm, bunu yapmaya devam et," diye fısıldıyorum.

"İyi bir kız olup dediğimi yapacak mısın?" Göğüslerimin arasından boynuma doğru ilerliyor ve tenimi ısırıp emmeye başlıyor.

"Şu anda yapmak zorunda mıyım? Durmanı istemiyorum."

Ellerimi dar siyah bluzundan aşağıya doğru gezdirirken, kemerine doğru ilerlediğimde her bir bacağına hissedebiliyorum.

"Sadece üzerinde gördüğümde oynayabilirsin. Kurallar böyle."

Dilimi dişlerimin arasında gezdirirken arkama yaslanıyorum ve yüzünü ellerimin arasına alıp benimkiyle buluşması için yukarı doğru eğiyorum.

"Yeni kurallar. Beni yeni güzel takımımınla görme hakkını kazanmalısın." Tam etki için kirpiklerimi ona doğru savuruyorum.

Gözleri yüzümü tırıyor ve alçak sesle . Hades'in kapıya biri geldiğinde yaptığı gibi.

Ağzımın kenarları seğiriyor. Onun tamamen düz yüzünü görünce kahkahalarımı zapt etmek için savaşıyorum.

"Sen... bana hırladın mı? Bir köpek gibi mi?" Gülmemek için ağzımın içini ısırarak soruyorum.

İtiraf etmeliyim ki çok sıcaktı.

"Devam et," diye ısrar ediyorum, ona baştan çıkarıcı bir gülümseme veriyorum. "O sesi tekrar çıkar, çok seksiydi."

"Anastasia," diye uyarıyor, gözleri kısılıyor. Tanrım, sesi rüya gibi.

"Hmm?" Saçlarımı parmağımın etrafında döndürerek tatlı bir şekilde cevap veriyorum.

"Başlama."

Ben başlıyorum. Bu adamın damarına basmak benim yeni favori eğlencem. Ve ödülleri, ya da cezalar, kesinlikle buna değer.

"Büyümeyi severim, Mikhail. benim için havlayabilirsin. Belki bu bana senin için giyinip kuşanmam için ilham verir, böylece sen de onları benden söküp alabilirsin."

Hırkamı silkerek uzaklaşıyorum, yumuşak yün yere düşüyor ve ben spor sütyenim ve taytımla kalıyorum. "Git üzerinde. Kabuk için Ben, büyük Adamım,ve Ben yaparım. ver sen istediğin her şeyi."

Bakışlarımız buluştuğunda gözlerinin üzerine bir gölge düşüyor. Değişim ince ama hissedilir.

Lanet olsun. Ateşle oynuyorum.

Elini çenesinin güçlü, belirgin çizgisi boyunca gezdirmesi içimde bir sarsıntı yaratıyor ve kalbim hızla çarpmaya başlıyor.

Ve dilinin alt dudağında gezinme şekli, yalamasını istediğim tüm yerleri hayal etmeme neden oluyor. Lanet olsun.

Tam beni boğazımdan yakalayacağını düşünürken, geri adım attı.

"Soyun ve dört ayak üzerine düş. Bana doğru sürün, iskorka. Bakalım bu senin oyunlarını oynamam için yeterli olacak mı?"

Sırıttıyor ve ben onun yakışıklı yüzünü tutup öpmek istiyorum. Ama gerçekten benim için havlamasını istiyorum. Beni eğip kıcıma şaplak atmadan önce bu dinamiği ne kadar zorlayabilirim?

Yavaşça sütyenimi çıkarmaya başlıyorum, açıkta kalan tenimde serin havayı hissediyorum, ama duruyorum.

"Senin için soyunursam, Miki, dizlerinin üstüne çöküp benim için yalvaracaksın. Ve bu ben daha emeklemeye başlamadan önce olur. Beni en az benim seni istediğim kadar istediğini biliyorum. O yüzden ne dilediğine çok dikkat et."

Bana doğru yürüyor, her adımı sessizlikte yankılanıyor, sonra parmakları çenemi kavırıyor.

"Haklısın. Hem de çok haklısın," diye fısıldıyor dudaklarıma. Ağzımı onunkine bastırmak üzereyken ayağa kalkıyor.

Göz temasını koruyarak sütyeni çıkarıyorum ve gelişigüzel bir şekilde ona fırlatıyorum, bunu yaparken dudaklarımda muzip bir gülümseme oynuyor. Kolaylıkla yakalıyor ve elinde sıkıca kavlıyor, yoğun bakışları göğsüme kilitleniyor.

"Her şey yolunda mı koca adam?"

Taytımı çekiştirmek yerine ellerimin etek ucunun altına ve külotumun yumuşak kumaşına kaymasına izin verdim.

"Siktir," diye mırıldanıyor nefesinin altında, sesi zar zor duyuluyor.

"Vay canına, havladığın düşüncesi. Beni gerçekten ıslatıyor," diye takılıyorum.

Bir parmağımı içeri soktuğumda, boğazından alçak, gırtlaktan gelen bir hırıltı daha çıkarıyor.

"Evet. İşte . Devam et, Miki."

Pantolonunu düzeltiyor, ben de ona sırtıyorum. O kontrolü ele almadan önce muhtemelen altmış saniyem kalmıştı.

Yanımdaki çantayı kaptığım gibi siyah ve altın rengi dantel zıbını çıkarıp önümde tutuyorum.

"Kasıksız," diyorum kaşlarımı kaldırarak. Bunu onun için giyerken beni yemesini istiyorum.

"Benim için tak. Şimdi."

Ses tonundaki aciliyet omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor ve içimde bir ateşi tutuşturuyor.

"Arkanı dön, zaman görebileceğini söyleyeceğim." Ona ters ters baktım.

Kaba bir baş hareketiyle kemerini çözüyor, pantolonundan çıkarırken pürüzsüz deri parmaklarının arasından kayıyor ve yumruğunun etrafına sarıyor.

Oh, başım belada.

37. BÖLÜM

MIKHAIL

Şarkı- Toxic, Omido, Rick Jansen

Sikim acıyor, fermuarı zorluyor.

Benden istediğini almak için pençelerini kalbime nasıl saplayacağını biliyor. Ve ben de ona izin veriyorum. Esas olarak ona bir ders vermeyi sevdiğim için, ama kısmen de onun şımarık, arsız tarafını arzuladığım için.

Sikimi zonklatıyor.

Karşılık vermesini seviyorum ve bunun kazanabileceği bir oyun olduğunu düşünerek benimle alay etmesine bayılıyorum.

"On saniyen var, Anastasia."

Bir tür rahatlama için elime sarılı kemerin derisini sıkıyorum.

Onu ağızımda, sikimde istiyorum, beni her şekilde tüketmesini istiyorum. O benim olduğu kadar ben de onun olmak istiyorum.

"Üç. İki."

"Hazır!" Ne kadar telaşlı olduğunu duyabiliyorum.

Yavaşça dönüp ona bakıyorum ve neredeyse kendimden geçiyorum. Karıma duyduğum sevgi ve saf arzudan dolayı göğsüm daralıyor.

Evlilik yüzüğü yatak odasının ışıkları altında parlıyor ve parmaklarım onu boğmak için kaşınıyor. Tanrım, onun küçük performansı için çok zor.

Vücudunun uzunluğunu, siyah dantelin üzerindeki altın zincirleri tarıyorum, aletimin patlayabileceğini düşünüyorum. Koyu renk bukleleri omuzlarına dökülüyor, neredeyse minik gövdesini ortaya çıkarıyor.

O kalçalar. Onları yakalamak, sikimi içine sokarken parmaklarımı içine sokmak, o çığlık atarken onu yerinde tutmak istiyorum.

"Siktir." Kelimeler ağızımdan döküldü. Katil.

Siyah. Deri. Stilettolar.

O kazandı. Kasıksız kelimesi beynimde dönüyor ve dizlerimin üzerine çöküyorum. Tek düşünebildiğim onun damlayan amcığı ve onu yüzüme almak için ne gerekiyorsa yapmaya kararlıyım.

Ve bu konuda kızgın bile değilim. Onun o kıyafeti bu gezegendeki herhangi bir erkeği çıldırtmaya yeter ve yine de ona karım diyecek kadar şanslı olan benim.

Benimkini.

Ben, Mikhail Volkov. Aile reisi. Acımasız katil. Dizlerimin , karımın tatlı amcığını yüzüme sürebilmek için onun için havlamaya hazır olduğum noktaya kadar salyalarım akıyor.

"Çok güzelsin, Iskorka. Çok güzelsin."

Göğsüm sıkışıyor, o benim için tam bir dönüş yaparken yumruğumun etrafındaki deriyi çok sıkı sıkıyorum.

Kııcı. Dantel. Derin bir nefes alıyorum. Karım benden ne isterse alabilir.

Kısa ve keskin bir nefesle derin bir hırıltı çıkardım ve sonra onun için bir köpek gibi havladım.

Kalçalarını sıkıyor ve parmağını dudağında gezdiriyor. Ona istediğini verdim, şimdi yeterince cezalandırılacak. Karnımı doyurduktan hemen sonra.

"İşte. Şimdi." Ona parmağımla işaret ediyorum.

Öne doğru bir adım attığında avucumu ona doğru çeviriyorum.

"Bir memeli gibi davranmamı istiyorsan, sen de öyle yapacaksın. Dizlerinin üzerine çök ve bana doğru sürün."

Kaşları kalkıyor ve başını yavaşça sallıyor.

"Eğer dört ayak üstüne düşüp bana doğru sürünmezsen, bir hafta boyunca gelmene izin vermeyeceğim. Hayatını cinsel açıdan hüsrana uğramış bir cehenneme çevireceğim, güzel kız."

Ben de şaka yapmıyorum.

Dizlerinin üzerine çöküyor ve avuçlarını önünde yere koyarak bana göğüs dekoltesinin mükemmel görüntüsünü veriyor.

"Büyüleyici, bebeğim. Gel buraya."

Başını eğiyor ve ben hayal kırıklığı içinde inliyorum. "Gözler. Bana. Bana."

Herhangi bir erkeği baştan çıkarma ve ona diz çöktürme gücüne sahiptirler.

Kalçalarını sallayarak yavaşça bana doğru sürünürken mavi gözleri benimkilere kilitleniyor. Bana yeterince yaklaştığında, onun için çıldırıyorum.

Uzanıp onu yakaladım, sırt üstü yatırdım ve ellerini başının üzerinde birleştirdim.

"Havlamam seni ne kadar ıslattı, hmm?"

Parmaklarımı kasıksız zıbınının kumaşı arasında kaydırarak iki parmağımı kolayca içeri soktum.

"Sırılsıklam."

"Hmm," diye inliyor kulağımda.

Kayganlığının sesi odayı dolduruyor. Oyun oynamak istiyor, şimdi sıra bende. Parmaklarımı çekiyorum ve parlak dudaklarında gezdiriyorum.

"Aç." Ben emrediyorum, o da dediğimi yapıyor.

Bir parmağını sokup ağzını parmağın kapatıyor. "Yala ve temizle."

Dili tenimde geziniyor. Sonra ikincisini kendi dudaklarıma götürüyorum ve onun tatlılığını tadarak işlemi tekrarlıyorum.

Ayağa kalkıyorum, onu yere serilmiş halde bırakıyorum. Ondan biraz sinirli bir inilti duyuyorum ve sırtıyorum.

Ağrıyan sikimi boxerımdan kurtararak, o bir sonraki talimatını beklerken okşuyorum.

"Üzerinde senin Dizler, senin Şımarık ağız ihtiyaçlar için cezalandırılacak."

Ve sonra onun kıcı da olacak.

Ben onun üzerinde yükselirken o zarifçe dizlerinin üzerine çöküyor. Parlak kolyesi loş ışıkların altında parlıyordu.

Kalın kirpiklerinin arasından bana göz kırpmıyor. Kahretsin, çok güzel.

"Şimdi ağızımı sikebilir misiniz, lütfen, efendim?" Dudaklarını yalıyor ve ben iniltimi tutuyorum.

"Sen olabilir. Ve Hatırla ne I istiyorum ne zaman Bitirdim mi?" Onu daha iyi görebilmek için başımı eğiyorum.

"Hatırlıyorum efendim. Görmenize izin vereceğim."

Yanağını okşuyorum ve çenesini kavıyorum. "Aferin kızıma."

Dudakları sikimin etrafını sararken bir inilti çıkarıyorum, başının arkasına tutunarak boğazına dalıyorum.

Kahretsin, etrafımda tıkanması, ama neredeyse ilk vuruşta boşalmamı sağlayacak şekilde açılması.

Derin bir nefes alarak gözlerimi ona dikiyorum ve ağızını sikerken bana baktığını görüyorum.

Kahretsin, göz teması beni elektrikle vuruyor.

Kalçalarımı daha sert itip onu sıkıca yerinde tuttuğumda gözyaşları yanaklarından aşağı döküldüğünde bile.

Ağızının arkasına her vuruşumda öğürüyor ve kaslarım geriliyor. Tırnakları kalçalarımıdaki ete batıyor, dikkatimi dağıtmak için hoş bir acı.

Doruk noktam beni yakmaya başladığında, bir an için rahatlıyorum, onun ucunu emmesine ve yalamasına izin veriyorum. Zevkten içim ürperiyor.

"Ağızın günahkâr, bebeğim. Çok güzel," diye övüyorum.

Sikimin etrafında inliyor, kahretsin, yaklaştım.

Son birkaç hamleyle onu saçlarından tutup geriye çekiyorum ve bacaklarının üzerine oturup ağızını sonuna kadar açıyor ve başını geriye doğru eğiyor.

"Benim için çok iyisin, değil mi?"

Parmaklarımı saçlarında gezdirirken diğer elimle sikimi okşuyorum, ucunu diline bastırıyorum ve ağzına akıtıyorum, beyaz şeritlerin onu kaplamasını izliyorum.

Ucundaki kalıntıları sildikten sonra başını hafifçe aşağı eğiyor, güzel dudaklarını açık tutarak yaptığım dağınıklığa bakmamı teklif ediyor.

"Şimdi yutabilirsin bebeğim. Son damlasına kadar benim için."

Ağzını kapatıyor ve yutkunurken boynunun sallanışını izliyorum. Kahretsin, yine sertleştim. Eğilip onu boğazından kavırıyorum ve ayağa kaldırıp dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum.

"Gelmem gerek efendim. Acıyor. Lütfen."

Sesindeki çaresizlik, sikimin tekrar tam dikkatle kalkmasına neden oldu.

"Senin için havlamamı sağlamanın cezasız kalacağını mı sandın? Gerçekten mi?"

"Lütfen, Miki." Surat asıyor.

Bir sırtışıma ısırđım. Bu küstahlığı kesinlikle yanına bırakmayacağım. Ama bir dakikalığına öyle düşünmesine izin verebilirim.

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve onun ayağını omzuma koyuyorum, o da kendini sabitlemek için elini diğer elimin üzerine koyuyor.

Bu benim kendi zevkim için.

Damlayan amını nazikçe yalıyorum, inlemeleri odada yankılanıyor.

"Çok tatlı," diye mırıldanıyorum, dilimle klitorisini döndürüyorum.

Bacağının başımın yanında titremesine yetecek kadar uzun süre devam ediyorum ve doruk noktası daha fazla yükselmeden bacağına kaldırıp ayağa kalkıyorum, onu belinden tutup kaldırıyorum.

Yatağın kenarına oturup onu kucağıma yatırdım ve avuçlarımı diri kıcının üzerinde gezdirdim.

Çarşaflara tutunuyor ve elim kıcına inerken geriliyor.

"Siktir!" diye bağılıyor.

Sikim karnında zonklarken elimi oluşan kırmızı yaranın üzerine sürüyorum.

"Ne kadar mükemmel bir kış, Anastasia. Onu da almak için sabırsızlanıyorum."

"Lütfen yap."

Parmaklarım kalçasına giriyor.

"Siktir. Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok, Iskorka."

Onun yanında hep zorlanıyorum ve kalbim de sürekli çarpıyor.

Cevap veremedi ondan bir tokat daha attım, bu sefer daha sertti. Çığlıkları odayı doldurdu.

"Efendim, lütfen. Sikin beni."

Pantolonunu çıkardı. Bu sefer ona hafifçe tokat atıyorum.

"Şaplak atmak cezanın sonu değil bebeğim. Uyluklarından aşağıya damladığını fark etmeyeceğimi mi sanıyorsun?" Parmak uçlarımı ıslaklığında gezdiriyorum. "Bu daha ısınma bile değil, güzel kız."

Elimde kırırdanıyor ve ben de belini sıkıca kavriyorum. Eğilerek dilimi tulumunun üzerinde, omuzlarına kadar gezdiriyorum. Elimi boynunun arkasına dolayarak onu tekrar tokatlıyorum. Boğazına bastırıp baskı noktalarına vurdukça sırtı kavisleniyor.

"Miki, lütfen, sana ihtiyacım var," diye neredeyse hıçkırıyordu. Ve ben neredeyse teslim oluyorum.

Kapı çarparak açılırken Ana'yı kollarıma çektim.

"Tanrı aşkına, Hades." Nefes nefese kalan köpeğim önümde otururken homurdanıyorum.

"Dışarı!" Kapıyı göstererek bağıriyorum.

Koyu renk gözleri kollarımdaki Ana'ya sabitleniyor ve sikik herif bana hırliyor.

"Buna cüret edemem." Ses tonumu sert tutuyorum.

"Belki, havlar mısın?" Ana arsızca kulağıma fısıldıyor.

Ayağa kalkıyorum ve onu yatağın ortasına bırakıyorum, o da kıkırdamaya başlıyor.

"Hades, yat. Şimdi!"

Onu odadan çıkarıp kapıyı kapatıyorum.

"O köpeğe ne yapıyorsun?" Başımı sallayarak mırıldanıyorum. Her geçen gün daha da prensesleşiyor.

geçer.

"O bizi korumak için orada, Ana. Onu şımartmadan önce bunu hatırla."

Dirseklerinin üzerine oturur ve koyu renk saçlarını omzunun üzerinden savurur. Baştan çıkarıcı bir şekilde bacaklarını açarak parlayan amını ortaya çıkarıyor.

"Çok yaramazsın. Ve zorluyorsun."

Kendimi tutabildiğim kadar tutuyorum, çünkü Tanrım, şu anda onun küstahlığını öyle bir sıkmek istiyorum ki.

Ama ona değerli bir ders veriyorum.

Ben de dizlerini tutup bacaklarını kapatıyorum ve bana surat asmasına neden oluyorum.

"Cezan bittiğinde seni rahatlatacağım bebeğim." Ona göz kırpiyorum ve kıcına biraz losyon almak için banyoya gidiyorum.

Döndüğümde çoktan kalçalarını havaya kaldırmış, yüzüstü yatıyordu.

"Aferin kızıma," diye fısıldıyorum, yatakta yanına oturuyorum ve losyonu masaj yaparak sürmeye başlıyorum.

Kimi daha çok cezalandırdığımı bilmiyorum, kendimi mi, onu mu?

BÖLÜM 38

ANASTASIA

MIKI saatlerdir yok.

Bana mesaj atıp beklemememi ve eve geldiğinde beni yatağa atacağını söyledi. Ama daha önce kestirdiğim için yorgun değilim.

Televizyona göz gezdiriyorum ama hiçbir şey dikkatimi çekmiyor. Kitap falan almam lazım.

Kendimi koltuktan kaldırıp mutfağa gidiyorum ve yeni bir kahve demliyorum. Muhtemelen Miki için yeterince sıcak kalacaktır. Belki kendime bir banyo hazırlayabilirim? Geç oluyor. Miki'yi dinleyip yatmalıyım.

"Hades!" Sesleniyorum.

Kanepede yanıma sokulmuştu ama kalktığımda beni takip etmedi. Buzdolabını açıp tavuğunu ve kahvemın kremasını aldım.

Patilerini yere vuruyor ve poposunu önüme koyuyor.

"Aferin oğlum."

Etin bir kısmını koparıp uzatıyorum.

"Bekle." Parmağımla işaret ediyorum.

"Tamam. Devam et."

Öne atlıyor ve parmaklarımın arasındaki yemeği yavaşça alıp çiğniyor.

"Paw." Avucumu uzattım ve ağır ön ayağı elime çarptı.

"İyi çocuk, Hades."

İkramları alıyor ve başının üstünü okşuyorum, içkimi hazırlamayı bitirmek için etrafından dolanıyorum.

Hades'in derin havlaması beni sıçrattı. Baktım ve arka kapıyı işaret ediyordu. Arkasına geçip neye havladığını görmeye çalışıyorum.

Sessiz bir kapı çalındı.

Hay sikeyim.

Hades'i de yanıma alarak parmak uçlarımda ilerliyorum. Miki etrafta yokken kendimi güvende ve korunmuş hissetmemi sağlıyor.

Mandaldan bakınca hiçbir şey göremedim. Ben de zincir hala takılıyken açtım.

"Ana. Benim," diyor küçük bir ses.

Galena.

Çabucak içeri girmesine yardım ettim.

"İyi misin, tatlım?" Onun seviyesine iniyorum. Kollarını karnına doğru kıvrıyor.

"Annem uyuyordu ve garip sesler duymaya devam ettim, bu yüzden korktum. Mikhail'in bana yardım etmek için evde olabileceğini düşündüm," diyor.

Ellerimi uzattım.

"Sarılmak ister misin?"

Başını sallıyor ve kucağıma oturuyor.

"Biraz oyun oynayalım mı?"

Hades başını yan tarafıma doğru itiyor, neredeyse beni deviriyordu.

Bu Galena'nın kıkırdamasına neden oluyor. "Yaramazlık yapıyor, değil mi?" "O çok büyük."

"O büyük bir yumuşaklık. Değil mi Hades?"

Yüzümü onunkine sokuyorum ve o da çenemi yalıyor.

"Ew!" Gülüyorum, salyalarını siliyorum.

"Bir tasmaya ihtiyacı var. Bilirsin, diye." Geçici olarak uzanıp onun omzunu okşuyor.

"Havalı bir şey görmek ister misin?" Elimini ona uzatarak ayağa kalkıyorum. Minik eli benimkine kayıyor ve onu odama götürüyorum, Hades de geliyor. Gardırobu karıştırıp küçük beyaz çantayı buldum ve Hades için aldığım ışıltılı mavi tasmayı çıkardım. Miki'ye sürpriz yapmak için bekliyordum.

Ya da onu kızdırmak için. Bana Hades'in nasıl bir aile köpeği değil de güvenlik köpeği olduğunu hatırlatıp duruyor.

Bunu kabul edemem. Ben bir görevdeyim.

İşim bittiğinde yatağımızın ucunda uyuyor olacak.

"Sence beğenecek mi?" Galena'ya tasmayı gösteriyorum.

"Evet!" diye ciyaklıyor ve alkışlıyor.

"Çok güzel."

"Hades, al."

Koşarak gelip önüme oturdu.

Deriyi boynuna doladım ve tokayı sabitledim. "Güzel çocuk."

Miki'nin yüzünü görmek için sabırsızlanıyorum.

"Tamam. Televizyon ve şekerleme mi yoksa oyunu mu?"

Aklıma gelen ilk şey bu. Miki'nin evi çocuklar için oyunlarla dolup taşmıyor.

"Saklan ve ara!" O atlar yukarı ve aşağı heyecanla.

"Önce sen saklan. Ben sayacağım. Sana bir dakika veriyorum."

Yüzümü duvara dönerek ellerimle gözlerimi kapatıyorum.

"Bir, iki, üç..."

Hâlâ kendi kendine kıkırdarak kaçtığını duyuyorum.

Arkamı dönüyorum ve Hades onu bıraktığım yerde oturuyor.

Otuza kadar kafamda saymaya devam ediyorum ve sesleniyorum ve sonra altmışa kadar devam ediyorum.

"Hazır ya da değil, işte geliyorum."

Odadan çıkıyorum, Hades de arkamdan geliyor. Boş yatak odasını açtım, sessiz kalıp duymayı bekliyorum

Onu.

Hayır.

Bütün yatak odalarına baktım. Hmm.

Belki alt kattadır.

Hafif bir koşuyla mutfağa gidip onun sığabileceği daha büyük dolapları açıyorum.

Ön kapı açılınca geriye doğru sıçradım. "Tanrım."

Kafamı kaldırıyorum ve Miki bana doğru geliyor.

Aradaki mesafeyi hızla kapatıyor. Tam maskesini çıkarmak üzereyken Galena kanepenin arkasından fırlıyor.

"Miki!" Bacağına çarpıyor.

"Hey, küçük kardeşim." Onu kollarının arasına alıyor, sonra eğilip maskesinin arkasından yanağına bir öpücük konduruyor.

"Selam güzelim," diye fısıldıyor kulağıma ve ben kızarıyorum. "Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor Galena.

"Annem uyuyor ve ben korktum." Miki bana bakarak kaşlarını çattı.

"Korkmak mı?"

"Bilmiyorum. Sadece birkaç patlama."

"edeceğim, sonra seni tekrar uyutabiliriz.

Kulağa bir plan gibi geliyor mu?"

Kadın başını sallıyor ve adam onu ayaklarının üzerine yatırıyor.

"Hades!" Miki sesleniyor ve efendisinin ayaklarına doğru koşuyor. "Ana. Bana muhafızımın neden bu kadar köpek parlıyor mu?"

Hades başını eğiyor ve ben gülmemek için ağzımı kapatıyorum.

"Sevimli görünüyor. Onu rahat bırak."

"Sevimli mi? Onun sevimli olması gerekmiyor! Üzerinde ısıltılı bir tasma olan bir köpek ile dışarı çıkamam."

Gözlerimi deviriyorum ve o da bana ters ters bakıyor. "Galena, Ana'ya iyi geceler de."

Bana parlak bir gülümseme veriyor. "İyi geceler."

"Tatlı rüyalar." Mikhail onu arka kapıdan çıkarırken ona bir öpücük konduruyorum.

Hades yanıma gelip ayaklarımın üzerine oturuyor ve başını bacaklarıma yaslıyor.

"Başımız belada," diye fısıldıyorum usulca başını okşayarak.

Tasmayı çıkarmıyorum, Miki'nin tik taklarını izlemek çok eğlenceli.

Ona bir fincan kahve doldurup mutfak adasına koyuyorum ve kendim de bir yudum alıyorum. Döner dönmez maskesini çıkarıp tezgâhın üzerine atıyor.

"Şimdi seninle ilgileneceğim, güzel kız."

Bana yaklaşırken kupamı yere bırakıp dik duruyorum, her adımında kalbim biraz daha hızlanıyor.

"Öyle mi? Yardım etmemi ister misin?"

Tezgâhın üzerine eğildim ve kıcımı ona doğru salladım. Avuç içi arkama çarpıp beni öne doğru iterken bir çığlık atıyorum.

"Sana şaplak atmak işe yaramıyor, o sadece benim içindi." Eli diğer tarafa tekrar vuruyor.

Avuçlarını kıcıma sürterken saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum.

Hades agresif sesler çıkaran bir havlama nöbetine girer. Mikhail geri çekiliyor.

"Dur." Mikhail'in sesi derin ve sert.

Hades Mikhail'e hırlarken arkamı dönüyorum ve kaşlarımı çatarak çekişmelerini izliyorum. Hayır, bu benim büyük yumuşağım gibi değil. Mikhail'in önüne geçiyorum.

"Hades, otur." Parmağımla onu işaret ediyorum. Hemen dediğimi yapıyor.

"Aferin oğluma." Onu överek, kafası karışmış görünen Miki'yle yüzleşmek için döndüm.

"Nasıl olur? Köpeğime ne yaptın?" Omuz silktim, kendimden memnun gibiydim.

"Sanırım artık beni tercih ediyor."

Mikhail yanımdan geçip Hades'e bakıyor. "Hain."

Göğsüne vurdum. "Nazik ol. O sadece beni koruyor."
Kollarını belime doluyor ve bana sıkıca sarılıyor. "İyi. En önemli şeyi koruduğu için ona kızamam.
benim için önemli."

"Aww." Uzanıp çenesinin pürüzlü derisini okşuyorum.
"İkiniz de benim kocaman yumuşaklarımsınız." Yanaklarını
tutup çekiyorum

Beni öpmesi için onu aşağı indirdim.

Bu dünyada yalnız olmadığımı, bir değil iki azılı
koruyucum olduğunu bilmek iyi hissettiriyor. Ve iki oğlum
için de her şeyi yaparım.

"En iyisi biraz uyuyalım, yarın büyük balo var. Yenilenmiş
görünmeliyim." Göğsüne dokunup elini tutuyorum.

"Tazelenmiş mi yoksa yeni sikilmiş mi?" Miki arkamdan
takip ederek soruyor.

"Sen söyle."

Derin tehditkâr kıkırdaması amımın nabzını hızlandırıyor.

"Hâlâ cezalandırılıyorsun, güzel kız. Ama sanırım o
şımarık ağzını kullanabiliriz."

BÖLÜM 39

MIKHAIL

Vox'un kapısını açmak için omzumu kullanıyorum ve tam bir kaosun içine adım atıyorum. Başıma açtığı belalar yüzünden burayı havaya uçurmak zorunda kalabilirim.

Basit bir koruma koleksiyonu, ancak sayısız kez bar kavgalarıyla sonuçlandı.

Orakçılar, Brody ve babasının ölümünden beri küçük bir operasyondur, asla yeniden inşa edilmediler. Onlar bir tehdit değil.

Ama lanet olsun, kalanlar da olay çıkarmayı seviyor. Ve onlara bir ders vermenin zamanı geldi.

Jax'in bir adamın kafasını bara vurmasını ve Alexei'nin bir diğerini kalçalarıyla yerde boğmasını kenardan izliyorum.

Yaklaşp omzuma vururken Niki'nin ağzından yere kan akıyor.

"Neden bu sefer?" Ben soruyorum.

Nikolai omuz silkti, "Tam olarak emin değilim. Azrail olayının bittiğini sanıyordum."

Maskemi kaşındım.

"Babamla hâlâ temas halinde değillerse, hayır."

Odayı taradım. Oldukça işe yaramaz görünüyorlar. Ivan'a hiç yardımcı olmuyorlar.

Jax adamı yere fırlattı, ben de onu . "Ne oldu?"

Elini alnına sürüyor.

"Kim bilir. Bill elinde bir tomar parayla çıktı. Parayı almaya gittiğimde, az önce dövdüğüm o pislik parayı kapmaya çalıştı. Sonra daha fazlası ortaya çıktı."

Yani tahsilat günü olduğunu biliyorlardı. Hesaplanmıştı.

"Bill'i al ve Niki'nin arabasına tık. Bakalım ne biliyor. Ivan'la ilgili her türlü ipucunun icabına bakmalıyız."

İkisi de başlarını sallar ve bara doğru giderler. "Alexei, benimle gel."

bir sırtışla bana bakıyor ve kurbanının üzerinden yuvarlanıp ayağa fırlıyor.

"Can I Sürmek mi?" Alexeisorar olarak Biz Yürümek dışarı için Corvette'im.

" olmaz." Mat siyah güzelliğime yaklaşırken anahtarları parmağımın etrafında sallıyorum.

"Hiç eğlenceli değil." Suratını astı ve ben de kafasının arkasına bir tokat attım.

"Yeterince paran var. Git kendin al."

"Hayır. Bu Bisiklet tutarBen eğlendirdi. Yapma. başka bir ölüm tuzağına ihtiyacımız var."

Depoya giderken Alexei alışılmadık derecede sessiz, bacağı aşağı yukarı zıplıyor.

"Sence Ivan geri dönecek mi?"

"Burada mı? Hayır. Sanırım savaşı ona götürmemiz gerekecek. Benim bölgame adım atmanın çok riskli olduğunu biliyor."

Başını sallıyor, derin düşüncelere dalmış. "Ne zaman?"

"Ne zaman, ne, Alexei?" Direksiyonu daha sıkı kavıyorum.

"Onu ne zaman dışarı çıkarabiliriz? Lara'nın onun için endişelendiğini biliyorum. onun için geri gelecek. Sadece öldürmek istiyorum, böylece endişelenmeyi bırakabilir."

İç çekiyorum. Rusya'dan yeni döndüm. Hazır değiliz. Özellikle şimdi ki ben Galena ve Ana var.

koruyun.

"Enzo hâlâ o bellekteki bilgileri araştırıyor. İhtiyacımız olan cevaplar olabilir. Ya da Rusya'da bize destek sağlayacak bir koz. Bu işi doğru yapmalıyız. Ona karşı çıkarken işler ters gittiğinde neler olduğunu kanıtlayacak yaralarım var."

Ivan bize ulaşabileceğini göstermek için böyle şeyler yapmaya devam edecek. Beklerken üstesinden gelemeyeceğimiz bir şey değil.

"Şimdilik bizim olanı koruyacağız, anladın mı Alexei? Ve zamanı geldiğinde, o pisliğin işini bitireceğiz, tamam mı?"

Nasıl hissettiğini biliyorum. Hayatımı sürekli babamın onun peşine düşeceği endişesiyle yaşamayacağım.

Buna bir son verilmeli.

"O öldüğünde bir parti verebilir miyiz? Bilirsin, kraliyet ailesi öldüğünde olduğu gibi?"

Kıkırdıyorum.

"Bu sefer palyaço yok."

Deponun önüne geldiğimizde, Niki ve Jax Bill'i sürükleyerek binanın içine sokuyorlardı. Ceketimin içinden tek ağızlı tıraş bıçağını çıkarıp başparmağımla parmağımın arasında tutuyorum.

"Onu içeri götürmeye zahmet etmeyin. Bunu uzatacak vaktim yok." Onlara yaşlı adamı boğazından yakalayıp duvara yaslamalarını söyledim.

"Basitçe evet ya da hayır. Ivan Volkov ile mi çalışıyorsunuz?"

Gözlerindeki korku beni eğlendiriyor. Onun için Ivan'dan daha büyük bir tehdit olduğumu fark ettiğine eminim.

Sık sık ortaya çıkan biri değilim. Adamlarımın benim için uğraşmasına izin veriyorum, ancak ortaya çıkmaya karar verdiğimde, herkesin içine Tanrı korkusu salmış gibi görünüyorum.

"Hayır." Sesi titriyor.

Ana'nın kitabından bir sayfa alarak gözlerinin içine bakıyorum. Hızla göz kırpmıyor, göz bebekleri büyüdükçe yeşil gözleri daha az netleşiyor.

"Yalan söylüyorsun. Soruyu tekrar sorayım. O Reaper'lar Ivan'la mı çalışıyor?"

Avucuma karşı yutkunmaya alışıyor. Daha sıkı sıkıyorum, gözlerini şişiriyorum.

"Belki," diye . Başımı sallayarak i geçiriyorum.

"Tamam, bir anlaşmaya ne dersin? Bana gerçeği söyleyeceksin. Ivan'la birlikte çalışıp ihanetini itiraf edersen seni hayatta tutmayı düşünebilirim. Ancak bana bir kez daha yalan söylersen, karını bulur, boğazını keserim-" Usturayı yüzünün önünde tutuyorum. "-ve sana izlettireceğim."

Tutuşumu bırakıyorum ve tuğla duvara yaslanıyor.

Cildi korkunç bir gri renge bürünürken elleri titriyor.

"Güzeli. Evet. Soygunu Ivan düzenledi."

Ellerimi buklelerimin arasında gezdirdim.

"Bana söyleyeceğin başka bir şey var mı? Doğrudan seninle mi yoksa mı?"

Göz temasından kaçınıyor.

"ile Ben. I var ve Orakılar içinde için Yardım Beni. Ailemi tehdit etti, Mikhail."

Tehditkâr bir kahkaha attım.

"Tehditlerimi yerine getirmeyeceğimi mi sanıyorsun?"

Bıçağı boğazına dayayıp çenesinin altına bastırıyorum. "Bu çok komik. İnsanlar genellikle Ivan'ın benden daha kötü olduğunu düşünür ama beni tanımıyorlar. Görüyorsunuz, gizli kalmamın bir sebebi var. Bu kötülüğü dünyadan uzak tutuyorum. Ivan'ın kendi yarattığı canavar. Ben senin en kötü kabusum, Bill. Ivan değil."

"Lütfen karıma zarar vermeyin." Eğildiğimde alt dudağı titriyor.

"İşte bu noktada ben ve boktan babam farklıyız. Ben kadınlara saygı duyuyorum. O saygı duymuyor."

Boynuna hızlı bir kesik atıyorum ve elime sıcak kan fışkırıyor.

Onu serbest bırakıyorum ve kendi sıvılarıyla boğulup ölürken yere atıyorum.

"Niki, bagajda havlu gibi bir şey var mı?"

Başını sallar ve güler.

"Umm, orada bir şey var." Ben siyah Hellcat'ine doğru ilerlerken ensesini kaşıyor.

"Dikkat et!" Arkayı açarken Nikolai bağılıyor. Deri yelekli, kanlı bir Azrail üzerime atlarken geriye sıçırıyorum.

Elimi havaya kaldırarak yumruğumu burnuna doğru fırlatıyorum, parmak eklemlerime çatırtıyı duyuyorum ve yere düşüyor.

"Ne oluyor Nikolai?" Yumruğumu sallayarak ona tısladım. "Bilseydim, muştalarımı takardım."

"Yine de iyi yumruk, Miki. Kısa sürede ringde olacaksın," diye kıkırdayan Jax, Bill'i ayaklarından tutup deponun içine doğru sürüklemeye başladı.

"Havlu arka koltukta, Mik," diye homurdanıyor Nikolai, eğilip baygın Azrail'i ayağımın altından alıyor.

"İyi eğlenceler. Ben eve gidiyorum," diyorum onlara, kanlı ellerimi silerken.

BÖLÜM 40

ANASTASIA

Odaya girdiğinde aynada Mikhail ile göz göze gelince gülümsüyorum.

Bakışları topuklarımdan yukarı kayıyor ve dudaklarını yalayarak sırtıyor.

"Kesinlikle muhteşem, Ana," diye mırıldanıyor arkamdan yaklaşırken.

"Sence elbisem çok mu kısa?" Etek ucunu çektiştiriyorum, kendimden utanıyorum. Mağazadaki bu kırmızı ışıltılı kıyafete aşık oldum. Vücudumu mükemmel bir şekilde sarıyor, narin payetlerle kaplı. Hatta ruj ve topuklu ayakkabı bile almıştım. Ama şimdi üzerimdeyken kendimi ucuz hissediyorum. Sanki çok fazla dikkat çekecekmişim gibi. Kocamın benim için vahşileşmesini istiyorum. Kıçımı ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Ama bu sadece onun görmesi için.

"Bana kalsa gitmezdik ve seni o elbisenin içinde becerirdim. Çok güzel."

Ellerini kıçımın yanaklarında gezdiriyor ve beni kendisine doğru bastırarak sıkıyor. Ne kadar sert olduğunu hissederek kızarıyorum.

"Bana ne yaptığını görüyor musun?" Sesi derin ve açlık dolu.

Dudağımı ısııyorum, beni yatağa götürmesi için sabırsızlanıyorum.

"Evet. Sadece bunun başka erkeklerin başına gelmesini istemiyorum."

Arkadaşlarımla dışarı çıktığımda bana bakmanın ya da dokunmaya çalışmanın normal olduğunu düşünen sürüngenlerin sayısı, ayak bileklerime kadar inen bir elbise giymek istememe yetiyor.

"Bu tür şeyler seni endişelendiriyor mu?" Sorguluyor.

Ona baktım. Dudaklarını hafifçe büzştürmesi çok şey anlatıyordu.

"Evet. Ben bir kadını. Sanırım her birimiz bir erkeğin istenmeyen ilgisiyle baş etmek zorunda kaldık. Bu hayatın bir parçası."

"İnanın bana, o odada hayatına değer veren hiç kimse bırakın dokunmayı, kışınıza bakmayı bile düşünmez."

Yanağımı okşuyor, yumuşak dokunuşu tüylerimi ürpertiyor ve gözlerimin kapanmasına neden oluyor.

"Kışım yüzünden başının belaya girmesini istemiyorum, Miki."

"O kış benim. Ne pahasına olursa olsun onu koruyacağım, güzel kız. Elbiseyi giy. İçinde muhteşem görünüyorsun ve seni gülümsetiyor. Seni rahatsız eden her orospu çocuğunu öldürmeye hazır bir şekilde yanında duracağım. Anlaştık mı?"

Ben gülüyorum ama onun yüzü sert.

"Kimseyi öldürmek zorunda değilsin, Miki."

Gözlerini dramatik bir şekilde devirerek ve sinirli bir homurtu çıkararak sıkıntısını belli etti.

"İyi. Bu konuda pazarlık yapabileceğim en iyi şey ciddi şekilde şekil bozukluğu."

Avuçlarımı göğsünde gezdiriyorum, gömleğini yırtıp açmayı ve dövme karın kaslarını yalamayı diliyorum.

"Ben üstümü değiştireyim."

İhtiyacım olan son şey kan banyosu.

Ben uzaklaşmaya çalışırken, kolları beni sıkıca sarıyor.

"Eğer seni daha rahat ettirecekse, değiştir. Ama beni dinle, bence inanılmaz görünüyorsun. Kışın tamamen kapalı. Bu elbiseye aşık oldun ve bu seni

Gülümse. Dünyanın geri kalanını siktir et. Onlarla ben ilgilenirim. Seni ne mutlu ediyorsa onu yap."

Ellerimin tersini yanaklarındaki kabarık, buruşuk yara izleri boyunca gezdirirken, dokunuşuma doğru eğilirken teninin pürüzlerini hissediyorum. Artık onları neredeyse hiç fark etmiyorum. Keskin çenesi ve büyüleyici gülümsemesiyle çarpıcı yakışıklı yüzü o kadar büyüleyici ki kusurlarını önemsiz kılıyor. Onlar onun bir parçası ve ben onun her şeyini seviyorum.

"Bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en tatlı şey. Sana sahip olduğum için şanslıyım, koca adam. Sen iyilerden birisin."

Kıkırdıyor, elimi tutuyor ve ön tarafına bir öpücük konduruyor.

"Sadece senin için şirin, tatlım."

Onu geriye doğru iterken parmaklarım siyah takım elbise ceketinin serin, keskin yakalarında sıkışıyor. Şaşırmış olmalı ki tökezleyerek geri çekildi ve sırtı duvara çarptı. Kravatını çekiştirerek dudaklarını kendime doğru çekiyorum ve kollarımı boynuna dolayarak ağzımı onunkine yapıştırıyorum.

"Benim, Mikhail. Her zaman benim."

Zoya'nın içimi kemirip duran o kuşkusu bazen beni bir canavara dönüştürüyor. Bu adamı seviyorum ve onu yanımda tutmak için her şeyi yaparım. Onun kadını olduğumu biliyorum. Onun karısı. Ama bazen sahiplenilmek güzel bir şey.

"Oh, iskorka, sen sonsuza kadar benim olacaksın ve ben ölene kadar seninim bebeğim."

BÖLÜM 41

MIKHAIL

Şarkı- Dangerous, Royal Deluxe

Otoyola çıkıyorum, ayağımı gaz pedalına vurduğumda motor kükrüyor. O elbisenin içindeyken cinsel olarak o kadar sinirleniyorum ki, onu domaltmaktan başka bir şeye konsantre olamıyorum.

Cezalandırmaya başlayalı iki gün oldu. Onu yatakta kaşıklamak işkence oldu, sürekli sertleşiyorum.

Sonraki en iyi şey, biraz adrenalin salgılamak için Corvette'i çarpmak. En azından galadan önce beynime biraz kan gitmesini sağlıyorum.

"Hey, Miki."

Sola döndüğümde, elim onun kalçasında duruyor ve hafifçe okşuyor.

"Evet, güzel kız?"

"Araba kullanırken hiç oral seks yaptınız mı?"

Öksürürken boğuluyorum, aletim takım elbisemin pantolonunda zonkluyor.

"Siktir. Hayır, aslında yapmadım."

Şu anda onun ağzını değil, amını istiyorum.

Ekrandaki uydu navigasyonuna bakıyorum. Tahmini varış süresi on dakika. "Becerilmeye ne kadar ihtiyacın var bebeğim? Sence

cezayı sona erdirecek kadar iyi miydin?"

Nefesinin altında inlediğine yemin edebilirim. Parmaklarım kalçalarında daha derine iniyor.

"Çok kötüyüm, Miki. Düzgün düşünemiyorum, sadece seni istiyorum. Size karşı çok kötüyüm, efendim. Ve gerçekten çok , değil mi?" A Gümbürtü patlar itibaren benim Göğüs. O değil gerçekten terbiyeli. Sonuna kadar benimle alay etti. Düğmelerime basıyor, ama başka türlüünü istemezdim.

"Külot giymiyorum," diye fısıldıyor ve neredeyse arabanın yönünü değiştiriyorum.

Kırmızı ışıktaki duruyorum, yer açmak için koltuğumu geriye itiyorum ama yine de pedallara basmaya yetecek kadar, sonra kemerimi çözüp sikimi çıkarıyorum.

Kızarmış yüzüne gizlice bakıyorum ve gözleri parlıyor. Eğilmek üzereyken onu durduruyorum.

"Hayır. Bir oral seks bunu düzeltmeyecek. Benim için iyi bir kız olacaksın. Kucağıma otur ve ben sürerken bana bin."

Işıklar yeşile döndüğünde, canavar arabamın hoşnutsuzluğuna rağmen yavaşça uzaklaşıyorum, daha hızlı gitmem için beni zorluyor.

"Beni boşaltmak için sekiz dakikan var bebeğim. O daracık elbisenin altından kalçalarına döllerim damlarken içeri girmeni istiyorum."

"Tanrım, Miki."

"Sesini sikeyim Ana, seni dinlemek bile beni sertleştiriyor. Kucağıma çık ve sikime bin."

Uzun sürmeyecek, onun için çaresizim.

Bir elim direksiyonda, pozisyon almasına yardım ediyorum. Elimi başının arkasına koyarak yüzünü boynuma yaslıyorum, böylece hala yolu görebiliyorum.

"Bana rehberlik etmek zorunda kalacaksın," diye fısıldıyorum. Kelimelerim zor çıkıyor, çok tahrik oldum.

Narin eli sikimin ucunu sıcak amına doğru yönlendirirken yumuşak, parlak dudaklarının boğazıma bastırıldığını hissediyorum.

"Üzerime otur. Sonuna kadar."

Kendini bırakırken dişleri boğazıma batıyor, o sırada küçük iniltiiler çıkıyor.

"Siktir, Miki," diye tıslıyor.

Kenara çekmek zorunda kalabilirim. Ya da onun içinde patlayabilirim. Gaza direksiyonu öyle bir kavıyorum ki eklemlerim bembeyaz oluyor.

Kalçalarını bana doğru çevirip boynumu emip ısırıldığında, kıcını kavrayıp tempoyu yükseltiyorum.

"Daha fazla, bebeğim. Daha fazlasına ihtiyacım var. İyi bir kız ol ve beni düzgünce becer. Seni hak ettiğin gibi doldurmamı sağla."

Bana sürtünürken kıcını tokatlıyorum, her şeyimi içine alıyor.

Gözlerimi yoldan ayırmamak çok zor ama yapıyorum. Benimle eğlenmesine izin veriyorum.

"Çok iyi bir kızsın, değil mi?" Kalçasını tekrar tokatlıyorum.

"Senin için, her zaman," diye pantolonunu indirdi.

Duvarları sikimi boğuyor ve kalçalarım geriliyor.

"Çok yaklaştım, Iskorka. Çok yaklaştım. Tanrım, mükemmelsin."

İnlemeleri kulağımda daha da yükseliyor ve bu beni neredeyse uçurumun kenarına getiriyor.

Siktir et.

Soldan mekâna girmek yerine sağa dönerek onu belinden tutuyorum.

Yeterince sessiz görünüyor. Karanlık ve pencerelerim kapalı.

Yolun kenarına çekerken motoru çalışır halde tutuyorum.

Yüzünü tutup dudaklarımı dudaklarına çarpmadan önce arabayı zar zor park ediyorum.

Kalçalarını kavrayarak onu yerinde tutuyorum ve kendiminkini yukarı itiyorum, acımasızca ona vuruyorum. İnlemelerini duyuyordum.

ağzımla.

"Benim için gel, güzel kız. İyi bir kız gibi sikimin üzerine boşal."

Çıglıkları arabanın içinde patlıyor ve ciğerlerim yanana kadar onun adını kükrüyorum, onu ağzına kadar boşaldığımla dolduruyorum.

Kızarmış yüzünü geri çekip ona bakıyorum ve gülümsüyorum.

Kahretsin, o mükemmel.

"Ceza resmen sona erdi. Artık seni istediğim zaman becerebilirim." Başparmağımla alt dudağını geri çekiyorum.

"Güzel. Telafi gereken çok şey var." Sırıttıyor. "Bu işler böyle yürümez." Onu bir bakışla kıstırdım.

"Miki, biz kimsenin kurallarına uymak zorunda değiliz. Kendi kurallarımızı koyarız. Keşfediyoruz, değil mi? İkimizi de en çok ne mutlu eder?"

Alnımı onunkine yaslıyorum.

"Sen. Iskorka. Yaptığın her şey beni mutlu ediyor."

Ve bunda ciddiym. Şımarık ve küstah olduğunda, bulabildiği her düğmeme bastığında ya da boyun eğip onu mahvetmeme izin verdiğinde.

Onun yaptığı her şey hayatta ihtiyacım olan her şey.

BÖLÜM 42

ANASTASIA

Şarkı- Ben ve Şeytan, Soap&Skin

"VAY CANINA." Büyük koridora girdiğimizde ağzım açık kaldı. Sanki bir peri masalında okuyacağınız bir şey gibi.

Büyük avizeler, tepside şampanya tutan papyonlu garsonlar. Vazolara mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş taze kırmızı güller ve hatta bir yaylı çalgılar dörtlüsü. Tabii ki.

"Enzo nasıl özenli bir etkinlik düzenleyeceğini biliyor." Miki papyonunu çekeştiriyor, belli ki rahatsız olmuş.

"Seksi görünüyorsun." Yanına dirsek atıyorum ve o da sırtarak kaşlarını kaldırıp aşağı bakıyor.

"Beni kışkırtma, bizi en yakın odaya kilitlerim ve seninle kötü yoluma devam ederim."

Kollarımın üzerinde tüylerim diken diken oldu. Bunu istiyorum.

"Bahse girerim burada büyük bir kütüphane vardır, olmalı."

Buranın eski dünya hissi var. Bahse girerim, şu yuvarlanan merdivenlerden biri ve tozlu kitaplar vardır.

"İstersen gidip onu avlayabiliriz?" Merdivene doğru başını sallıyor.

"En azından önce orada yüzümüzü gösterebiliriz."

Miki bana bunun için Vegas'a gelecek bir sürü arkadaşı olduğunu söyledi. Hayatının bu bölümünü görmek istiyorum ve beni karısı olarak göstermek istediğini açıkça belirtti.

Bize iki kadeh şampanya ısmarladı ve balo salonuna .

Bir köşede toplanmış birbirleriyle gülüşen ailesini tanıyorum. Alexei'nin kıkırdaması kalabalığa yayılıyor. Gecenin sonunda bir avizeden sallanmasını bekliyordum.

Mikhail onlara gitmek yerine başka bir grup adama yöneliyor. Onlara yaklaşıp yaklaşmaz konuşmayı kesiyorlar.

Tanrım. Korkunçlar.

Arkadaki uzun boylu olan Miki gibi dövmelerle kaplı. Tam bir canavar. Yanındaki sarışın olan da oldukça benziyor ama asker gibi kısa kesmiş.

Öndeki lacivert takım elbiseli ve siyah saçlı adam sırtarak elini Mikhail'e uzatıyor ve Mikhail de sıkıca sıkıyor.

"Bay Falcone. Sizi tekrar görmek güzel." Miki onu selamlar.

"Aynı şey sizin için de geçerli, Bay Volkov." Bana baktı ve elini uzattı. "Siz Anastasia olmalısınız." Derin İtalyan aksanını dinlemek çok hoş.

"Öyleyim." Sıkı tokalaşmasını kabul ediyorum.

"Bunlar benim adamlarım. Kaslı olan, Bay Keller Russo. Buradaki, Grayson Ward. Ve sağ kolum, Bay Luca Russo."

Başımı sallıyorum. Hepsi iyi görünüyor. Mikhail'in grubu kadar kabadayı değiller. Ama bahse girerim onlar kadar ölümcüldürler.

"Hepinizle tanışmak çok güzel."

Mikhail kolunu omzuma doladı.

"Daha sonra birkaç votka içerek hasret giderebiliriz." Luca'ya bakar. "Ya da Brandy? Hâlâ tercih ettiğin zehir o mu?"

"Daha iyisi olamaz." Luca bardağını kaldırıyor.

Jax yanımızda belirliyor ve Keller'ı omzundan tutuyor.

"Dövüş hazır mısın?"

Kaşlarımı çattım. Neden bahsediyor bu?

Frankie yüzümdeki şaşkınlığı açıkça fark ediyor ve kıkırdıyor.

"Keller dünya ağır siklet şampiyonu. O ve Grayson Jax'i eğitti."

"Oh, harika." Ringde nasıl görüneceklerini hayal bile edemiyorum.

"Yani Keller Jax'le mi dövüşüyor?" Mikhail heyecanla başını sallayan Jax'e bakarak sorar.

"Evet. Önümüzdeki yılın başında bir maçı düzenleyeceğiz, Erkek Ruh Sağlığı Hayır Kurumuna bağışta bulunacağız. İzin olarak kullanacağım, merak etme patron."

Adamlar kahkahalara boğulur.

"Davetiyemizi bekliyorum." Mikhail ona söyler.

"İstersen ringe çıkabilirsin, Miki Grayson'a karşı?" Jax kıs kıs güler.

Grayson sırtıyor. "Paranın hakkını vereceğim, Mikhail."

Miki ofluyor. "Evet, görmek isterim."

Jax ellerini birbirine vurur. "Bu işe yarayabilir, biliyorsun. Luca, Alexei ile dövüşebilirsin."

Luca hızla başını sallar ve güler. "Sadece elinden silahlarını alırsanız. O kirli dövüşür."

"Nikolai'yi kim alıyor?"

Adamların hepsi Frankie'ye döner.

"Herkesle dövüşürüm. Eminim büyük adama parasının karşılığını verebilirim."

Nikolai, sanki bir işaretmiş gibi Mikhail'in omzuna bir tokat atar.

"Adımı ve 'dövüş'ü bir cümlede duydum. Kimin kafasını koparıyorum ben?"

Frankie'nin gözleri büyür.

"Jax ve Keller'ın gelecek yılki hayır amaçlı boks maçı. Hepimizi yazdırdım."

Nikolai ona sinsice sırtıyor.

"Güzel." Tam etki için parmak eklemlerini kırıyor.

Nikolai ve Jax sohbet etmeye devam ediyor ve Miki eğilip omzumdan uzanan saçlarımı okşuyor.

"Bara gidelim mi? Sonra belki görmek istediğin kütüphaneyi ararız?" diye kulağıma fısıldıyor ve vücudum ısınıyor.

"Kulağa hoş geliyor."

Başımın yan tarafına bir öpücük konduruyor.

"Geri döneceğiz, Enzo'ya onu sonra bulacağımı söyle."

Bizi götürüyor. Miki'nin bana kitap okumasını dört gözle bekliyorum. Acaba orada baharatlı kitap var mıdır?

BÖLÜM 43

MIKHAIL

Şarkı- Glass Houses, Bring Me The Horizon

"ORADAKİ ADAM KİM?" Ana yan tarafımı dürtüyor. Onun görüş açısını takip ediyorum ve gözlerimi kısıyorum.

Ve sonra boynundaki dövmeyi görünce anladım. Kulağının hemen arkasındaki lanet yonca.

Declan Quinn.

Benim gibi gölgelerde saklanan bir adam.

Ama bir odada, kesinlikle bir kişiliğe sahip. Dövmelerle kaplı, şişkin kaslarını gösteren uzun, özel dikim siyah bir ceket ve yüzüklerle dolu bir yumruk, düz bir şapka ile tamamlanmış. Tam bir İrlandalı mafya babasına benziyor.

Ayrıca cebinizde bulundurmak için çok iyi bir bağlantı.

En iyi tarafı, aynı zamanda lanet bir çikolata fabrikası işletiyor. Duyduğuma göre Enzo'nun zevkine çok uygun olan Enzo, Declan'ın Decadence'ı sadece tartışmasız en iyi para aklama planına değil, aynı zamanda şimdiye kadar duyduğum en erotik seks kulübüne dönüştürmesine yardım etmekle çok meşguldü.

Temelde 21. yüzyılın sapık Willy Wonka'sı, ama bütün gün çikolata yemek yerine amcığını şımartıyor.

Orada yaşananlar benim bile kaşlarımı kaldırmama neden oluyor.

Ana'nın elini sıkıyorum. Özellikleri ne kadar şaşırtıcı olsa da, karımın yanında olmasını isteyeceğim biri değil.

Frankie bara varmadan önce beni durduruyor. Ana dönüyor ve ikimize de tatlı tatlı gülümsüyor. Tanrım, çok güzel.

"Ben içkilerimizi alacağım, Lara barda, sen bitirene kadar onunla kalacağım," diye kulağıma fısıldıyor.

"Üzgünüm Frankie, bana bir saniye ver."

Zara'yı sıkıca yanına çekerek bana başını sallıyor. Nerede olduğunu merak ediyordum, Frankie onu hiç bırakmıyordu.

Barda gülüşen Lara ve Alexei'ye bakıyorum ve maskemin altından gülümsüyorum. Kızımı koruyacaklarını biliyorum. Anladığım kadarıyla burada güvende, Enzo burayı kontrol altında tutuyor.

Gözlerimi ondan ayıracağımdan değil. Hele ki daha önce erkeklerin yanında kendini rahatsız hissettiğini itiraf ettikten sonra. "Tamam, bebeğim. Sadece burada olacağım. Birkaç dakikaya gelirim.

dakika."

Dudaklarını yanağıma bastırıyor, keşke maskem kapalı olsaydı da dudaklarını tam olarak hissedebilseydim.

O bara doğru yürürken dişlerimi sıkıyor ve kalabalığın gözlerinin karımın kıcını takip etmesini izliyorum.

"İyi misin, Mikhail?" Frankie'nin derin İtalyan sesi beni yanan cehennemimden dışarı sürüklüyor.

"Peki," diye , yumruklarımı yanımda sıkıyorum.

"Peki sana gönderdiğim rıhtım planları hakkında ne düşünüyorsun?"

"Niki ve Jax'i için size göndereceğim. Daha fazla silahı geri çeviremem, değil mi?"

Ana bara yaklaşırken gözlerimi ondan ayırmıyorum. Lara kollarını ona doluyor ve Alexei içkileri dramatik bir şekilde sipariş ederken sohbet ediyorlar.

"O kızdan gerçekten , değil mi?" Frankie diyor ki.

"Seviyorum." Onu düzeltiyorum.

Kıkırdıyor. "Evlendiğini duyduğumda bunun bir anlaşma için olduğunu düşünmüştüm, aşk için değil."

Çenemi ovuyorum. "Karmaşık bir durum."

Zara, "Gerçek aşk her zaman öyledir," diyor. Şu anda NYC komiseri olması hakkında ne düşündüğümünden hâlâ emin değilim. Ama o Frankie'nin karısı, iş için de uygun.

Alexei Lara'ya bir şeyler fısıldar ve Lara ona doğru dönerken, Ana içkisi kendisine doğru uzatılırken dirseğini bara dayar.

Sarı kıvrıkcık saçlı, uzun boylu bir adam ona yaklaşıyor.

"Sizinkilerden biri mi?" Adama doğru başımı sallıyorum.

"Hayır, bizimle ilgisi yok," diye yanıtlıyor Frankie.

Meçhul adam arkasına yaslanır ve Ana'nın kıkına bakar.

İçimdeki öfkenin kaynadığını hissedebiliyorum.

Tam eli sırtına, kıcının hemen üstüne dolanırken bir adım öne çıkıyorum.

Onun dokunuşundan kaçıyor ve Lara'ya çarpıyor. Alexei müdahale edemedi iç cebimden bıçağımı çıkarıp çevirerek açıyorum.

Onu ensesinden yakaladım ve kafasını bara çarptım. Yüzünü bana çevirirken parmaklarım boğazını kavıyor. Yeşil gözleri korkuyla doluyor ama bu beni daha da ateşliyor.

"Karım ona dokunman için sana izin verdi mi?" Tükürdüm.

Başını sallıyor, alnında boncuk boncuk ter birikiyor.

Alexei arkamdan kıkırdıyor. Arkamı döndüğümde Nikolai'nin orada olacağına şüphe yok.

"Eee? Göt herif?"

"Hayır. Onun karın olduğunu fark etmemiştim."

Yavaşça başımı sallayıp onu dikleştiriyorum. Benden birkaç santim daha kısa ve benim yapıma yakın bile değil.

"Yani karım olduğunu bilseydiniz ona dokunmaz mıydınız?"

"Asla. Özür dilerim."

Acınası.

"Ama o benim karım olmasaydı, onu o yakalamana rıza göstermesi umurunda olmaz mıydı? Bir et parçası gibi?"

"Uh," diye kekeliyor.

"Annen sana görgü kurallarını öğretmedi mi? Mesela bir kadına dokunmanın ne zaman kabul edilebilir olduğunu?"

Burnundan kan damlıyor ve başını sallıyor.

Bundan etkilenmiş gibi görünen Ana'ya dönüyorum, dudaklarında küçük bir sırıtış.

"İyi misin, Iskorka?"

Başını sallıyor. "Şimdi daha iyiyim, koca adam."

Dikkatimi tekrar bu bok parçasına veriyorum.

"Özür dile." Elimi bırakmadan hemen önce boynunu sıkıca kavradım ve sırtı bara çarptı.

"Gerçekten üzgünüm," diyor bana bakarak.

Gözlerimi deviriyorum. "Benden değil.

Anastasia'ya."

Ona döndüğünde yüzündeki renk solar. Kadın hiç eğlenmiş görünmüyor.

"Çok özür dilerim. Bir daha olmayacak."

O alay ediyor. "Evet. Doğru. Erkekler gibi sen yapamam Kendinize yardım edin. Lanet olsun. Domuzlar. Muhtemelen neden sen Çok çaresizsin. Akli başında hiçbir kız senin gibi bir adamı istemez."

Başımı sallıyorum ve ona gülümsüyorum, onayladığımı anlayacaktır, maske takılıyken gözlerimi okuyor.

"Artık gidebilir miyim?" diye soruyor boynundaki kırmızı lekeleri ovuşturarak.

"Hayır." Bıçağı avucuma silerek duraklıyorum.

"Şimdi sana dokunma ve rıza üzerine bir ders veriyorum." Karıma dokunan sağ elini kaptım ve çubuğun üzerine bastırdım.

"Bak şimdi, bir hatıran olacak. Bir yara izi. Hayatın boyunca peşini bırakmayacak ve sana sormadan dokunmaman gerektiğini hatırlatacak."

Bir yara izinin hatırasının acısını bilirim. Bu onun iki kez düşünmesini sağlayabilir.

Cevap veremeden onu elinin ortasından bıçaklıyorum, bıçağın ucu çubuğun tahtasına geçecek kadar sert.

Acı içinde çığlık atıyor.

Gözyaşları yüzünden akarken ona doğru eğildim.

"İki elini de kesmediğim için şanslısın."

Dikkatimi Ana'ya veriyorum ve o da parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor. Onu kendime doğru çekiyorum ve başımı onunkinin üstüne koyarak tatlı kokusunu içime çekiyorum.

"Sana söyledim, o elbiseyi giymemeliydim." Göğsüme karşı hıçkırdı.

Onu daha sıkı sıkıyorum. Bu dünyada karımın girip de kendini güvende hissedemeyeceği tek bir oda kalmamasını sağlayacağım.

Bu dünyayı o pislik gibi erkeklerden temizleyeceğim, sadece onun için değil, tüm kadınlar için.

"En azından onu öldürmedim. Öldürmek istedim." Kendini geriye itiyor ve bana bakıyor.

"Seninle gurur duyuyorum. Bence mesajını iletmeyi başardın."

Göğsüm kabarıyor ve elimin tersiyle hafifçe yanağına dokunuyorum.

"Seni seviyorum, güzel kız. Kimse karıma dokunamaz."

Parmak uçlarında yükseliyor ve kumaşın üzerinden dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

"Sana dokunan herkesi de bıçaklayabilecek miyim?" diye şakacı bir şekilde soruyor.

Zara kıkırdıyor. Onun muhtemelen Frankie için böyle bir şey yapmış bir kadın olduğunu varsayıyorum.

"Evet, bebeğim. Sana lanet bıçağı bile vereceğim."

"Bir dahaki sefere iğrenç ellerini omzuna koyduğunda Zoya ile başlayabilir miyim?"

Yorumuna gülmekten kendimi alamıyorum. Benim alıngan kızım.

Yapmamasına dikkat etmeliyim. Zoya gerçekten ikimizi de zorluyor. Boğulma olayından zar zor kurtuldu.

"İcabına bakacağım, söz veriyorum." Ona söyledim. "Güzel. Çünkü ondan bıktım usandım."

Eğildim ve ellerimi sırtına srtp kcna dayadım.

"İçinden akan dllerimi hââ hissedebiliyor musun?"
Kulağına fısıldıyorum, kızarmasının sıcaklığının ondan yayıldığını hissediyorum.

"Evet. Keşke külot giyseymdim."

Mükemmel amının açıkta olduğı gerçeğini hatırlayarak inliyorum.

"Sen benim karımsın. Yüzlerce ortağımla dolu bir odada DNA'mın damladığı kadınsın. Kalbimin sahibisin, güzel kız. Her zaman da sahip olacaksın. Endişelenmeni gerektirecek hiçbir şey yok."

Küçük bir gülümsemeyle başını sallıyor.

Zoya'nın kin dolu sözlerinden kaynaklanan bazı şüpheler olduğunu biliyorum.

Görünüşe göre ona kendimi kanıtlamaya devam etmem gerekecek, bunu hayatımın sonuna kadar yapacağım.

Benim için o.

BÖLÜM 44

ANASTASIA

Mikhail'in o adamın yüzünü bara vurduğunu görmenin beni bu kadar tahrik edeceğini BEKLEMİYORDUM.

Onu tekrar içimde hissetmek istiyorum. O kadar uzun zamandır kendini tutuyor, bana işkence ediyor ki, ben sadece yetişmek istiyorum.

"Hey, koca adam?" Parmaklarımın gömleğinin dikişi altında çalışmasına izin verdim. "Bana kütüphanenin nerede olduğunu göstermeyecek miydin?" Kirpiklerimi kırpıştırarak, umarım ipucunu anlamıştır.

Odayı tararken maskesinin altında çenesi sıkılıyor ve şakağındaki küçük kas patlıyor.

"Sorun nedir?" Neye baktığını görmeye çalışıyorum ama bakışları sürekli yer değiştiriyor.

"Birini ortaya çıkarmaya çalışmak için buradayız ama henüz kimse harekete geçmedi. Bu beni germeye başladı." Başparmağı sırtımda küçük bir daireyi okşuyor.

Başımı eğip ona bakıyorum. "Bekle, hiçbir şey olmadığı için mi bu kadar gerginsin? Sahnede o enstrümanları çalan insanlar bunu duyunca hayal kırıklığına uğrayacaklar." En yakınımızdaki çelloyu işaret ediyorum. "Belki de gerçekten yürüyüşe çıkmalıyız?" Parmak uçlarımda yükseliyorum, böylece

Daha yakın. "Sanırım hâlâ seni huzursuz eden bir şeyler var."

Gözleri nihayet bana dikildiğinde, ona ulaştığımı anlıyorum.

Bana daha sıkı sarılıyor, böylece pantolonundaki şişkinliği hissedebiliyorum. "Haklısın, hadi gidip etrafa bir göz atalım."

"Enzo, Ana'yı kütüphaneye götürüyorum." Mikhail biz geçerken anons ediyor.

Enzo barın arkasına sakladığı dizüstü bilgisayarından başını kaldırıyor. "Kulağa hoş geliyor, sadece ofisimden uzak durun. Özellikle meraklı hissediyorlarsa birini yakalamak için silahlı." Bakışlarını tekrar ekrana çevirmeden önce Mikhail'e göz kırpmıyor.

"Mikhail?" Kalabalığı yararak ilerlerken fısıldıyorum.

"Evet, aşkım?" Göğsü titriyor.

"Enzo bununla ne demek istedi?" Sonunda kalabalıktan serin salona adım atıyoruz.

Kütüphaneden epeyce uzakta soldaki bir kapıyı işaret ediyor.

Büyük kırmızı harflerle Sadece Çalışanlar yazan bir tabela var.

Sesi düşer. "Burası sahte bir ofis. Tüm bu olay Tatiana ve Ivan'ı dışarı çıkarmak için tasarlandı. Oraya girmek isteyecek kadar aptal biri kıyamet kopar."

Ağzım bir "O" harfine dönüştü.

Başparmağı çenemi kavlıyor. "O suratı yaptığında sikimi oraya sokmak istememi çok kolaylaştırıyorsun."

"Birkaç tane güzel... kalın-" Parmaklarımın kaslı karnından kemerine doğru inmesine izin verdim. "- diz çökmem için kullanabileceğimiz kitaplar?"

Beni süslü çift kapıdan geçiriyor ve arka duvar boyunca uzanan kalın ansiklopedilerden oluşan bir duvara ulaşana kadar tozlu kitapların koridorlarında gezdiriyor.

Deri ciltli ağır kitaplardan birini çekerek bir gümbürtüyle yere bırakıyor.

"Bu yeterince uzun mu?" Pantolonunun fermuarını açıp ölçüm için sikini serbest bırakarak soruyor.

"Belki bir tane daha." İyi bir açI yakalamak istiyorum, yatakta diz çöktüğüm zamanki gibi.

Bir tane daha kapıyor ve ilkinin üzerine düşecek şekilde hizalıyor.

Ancak yere indiğinde, patlama sesi tüm kütüphanede yankılanıyor ve yer ayaklarımızın altında dalgalanıyor.

"Mikhail!" Çığlık atıyorum, ona doğru düşünüyorum.

Duman ve toz kütleleri bacaların arasından yuvarlanarak bizi boğuyor. Maskesi olabilir ama hava burnumu yakıyor.

Yüzümü ceketine gömüp ipek mendilini yanağıma bastırıyor.

"Bunu tut, aşağıda kal." Bileğimi tutuyor ve koridorda bağırان sesler duymaya başladığımızda duvara sarılarak kitap sıralarının arasından geçiyor.

"Mikhail? Anastasia? İyi misin?" Enzo sisin içinden bağırıyor.

"Evet! Ne oldu?" Mikhail seslendi. Beni kendisiyle birlikte çıkışa doğru çekiyor.

Molozlar koridoru kirletiyor, ahşap ve beton parçaları ince mermerin üzerine saçılıyor.

Enzo bulutun içinden çıktığında yüzünü geniş bir sırıtış kaplıyor. "Şerefsizlerden birini yakaladım."

BÖLÜM 45

MIKHAIL

Uzak uçtan hızlı ayak sesleri yaklaşıyor.

Frankie adamlarına önderlik eder, ancak hepsi birkaç metre ötede durur.

"Her şey yolunda mı?" Endişeyle Enzo ve bana bakarak soruyor.

Enzo başını sallıyor, gülümsemesi yanaklarından hiç eksilmiyor. "Evet, tuzağım işe yaradı."

Frankie'nin yanaklarına renk gelir. "Patlamalardan nefret ediyorum."

"Aynı. Adamlarınız iyi mi?" Keller arkasından sorar.

"Sanırım öyle, patladığında bu uçta sadece biz vardık." Ana'yı yanımda sabit tutup etrafa bakıyorum.

Jax, Nikolai ve Alexei hafifçe eğlenmiş ama zarar görmemiş görünüyorlar.

"Bu gecelik bu kadar yeter." Frankie, Zara'nın kendisine katılması için kolunu uzatıyor ve avucunu yüzünde gezdiriyor. "Bombalara doydum." Orantısız bir sırtış atıyor ama rahatsız olduğunu anlayabiliyorum.

Geçmişle ilgili söylentileri duydum, onu suçladığımı söyleyemem.

"Biz iyiyiz, geldiğiniz için teşekkürler." Ona hızlıca el sallıyorum, sonra Enzo'ya dönüyorum. "kim var? Tatiana'nın adamlarından biri mi, yoksa Ivan'ın mı?" Ellerim onları tutmak için kaşınıyor.

Her iki grup da bize çok büyük sıkıntılar yaşattı.

Enzo omuz silkiyor. "Arka taraftan bir giriş var. Patlayıcılar patladığında kameram havaya uçtu. Sanırım Romeo patlayıcılar konusunda biraz heyecanlandı." Kaşlarını kaldırıyor ve asistanına doğru başını sallıyor.

"Özür dilerim. Kapının kapalı olduğundan emin olmak istedim." Romeo yüzünde bir sırıtışla ellerini kaldırıyor. Koyu renk saçlarına beyaz beton ve sıva lekeleri serpiştirilmiş.

Hepimiz kar fırtınasında kalmış gibi görünüyoruz.

"Jax, Ana'yı balo salonuna geri götürür müsün? Orada her kim varsa onunla biraz konuşacağız." Ana'yı omuzlarından tutuyorum ve maskemi alına bastırıyorum. "Gitmek için iyi misin?"

İri mavi gözleri mendilin üzerinde büyüyor ama başını sallayıp kardeşine doğru ilerliyor.

"Nikolai, Alexei, benimle gelin." Onları işaret ediyorum, sonra Enzo'yu takip etmek için dönüyorum.

Enzo yakındaki duvardaki bir panele vurur ve görünmez bir giriş belirir.

Sahte ofisin arkasına doğru uzanan dar tünelden geçiyoruz.

Yerde daha fazla kâğıt ve enkaz var, ancak bu kadar moloz yok.

Eskiden kapının olduğu yeri kazmakta olan adamı tanıyamıyorum.

Avuçlarını havaya kaldırarak hızla döndü. "İsteyerek yapmadım, tuvaleti arıyordum."

"Buna inanmakta zorlanıyorum, tabii gerçekten okuyamıyorsan." Enzo yavaşça kenara çekilerek biz üç adamın onu geçmesine izin verdi. "Koridorun sonundaki iki kapının üzerinde açık bir tuvalet resmi vardı ama siz buraya girmeyi tercih ettiniz."

Aleksey ve Nikolay zayıf adamın birer kolunu tutarlar.

"Kimsin sen?" Davetsiz misafirin önünde durarak homurdandım.

"Ben hiç kimse değilim. Lütfen, artık gitmek istiyorum." Koyu renk gözleri Nikolay ve Aleksey arasında gidip geliyor. "Ben hiçbir şey yapmadım, gerçekten."

"Adın ne senin?" Tekrar soruyorum, daha güçlü bir şekilde. "İşbirliği yaparsan muhtemelen gitmene izin veririm."

"Bekle, 'muhtemelen' derken ne demek istiyorsun?" diye soruyor, endişeyle dudaklarını yalayarak.

"Lanet soruma cevap vermediğin için 'muhtemelen' seni lime lime edeceğim," diye homurdanıyorum. Öne doğru uzanarak boğazını kavriyorum ve gözlerinin içine bakıyorum.

Korku, sert bir bakışla benimkini kilitleyene kadar azalıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm. Bundan kurtulursan şanslısın."

Seni kim gönderdi?" Çenemi Nikolay'a doğru uzatıyorum, başlama işaretini veriyorum. Niki Aleksey'in her biri kollarını dirseklerinden büküp çekerek zayıf adamı geriyor, ta ki bir patlama sesi duyana kadar omuz çıkığı.

Homurdanıyor ama çığlık atmıyor. Etkileyici.

"Kolunu kesmeden önce söyle bana." En sevdiğim bıçağım her zaman sırtımın alt kısmında durur, ama şimdi elimde beliriyor ve kolunda onunla alay ediyor. "Tatiana mıydı yoksa Ivan mı?"

Çenesi sıkılır ama gözleri kısılır. "Kiminle oynadığını gerçekten bilmiyorsun, değil mi?"

"Neden bana söylemiyorsun?"

"Onlardan daha büyük oyuncular var ve yalan söylediğimi düşünüyorsan aptalsın," diye alay ediyor. "Bir gün Kovalyov adını öğreneceksin."

Enzo'ya doğru bakıyorum. "Kimden bu?"

Enzo'nun ağzı buruşuyor. "Emin değilim ama bu ismi duymuştum. Sadece birkaç belgede adı geçti ve hepsi de arka kapı saçmalığı." Omuz silkiyor. "Bilmiyorum."

Nikolai ve Alexei arasında neredeyse sallanmakta olan adama dönüyorum. "Burada ne bulmayı umuyordun?"

Kısılmış gözleri odayı tarıyor. "Bizden alınan ve görmeye hakkınız olmayan bilgiler."

"Bu bok gibi belirsiz." Rolex'ime bakıyorum. Burada olmaktansa karımla dışarıda olmayı tercih ederim.

"Enzo, yeni arkadaşımıza sormak istediğin başka bir şey var mı?" Bıçağımın ucunu tanımadığım adamın göğsüne dokundurdum.

Enzo başını sallar. "Şimdi daha fazla araştırma yapmam gerekiyor. Ama bu pisliğin bana yeni bir şey söyleyeceğini sanmıyorum."

Başımı sallayarak onaylıyorum. "Niki, daha sert çek."

İnliyor. "Miki, güzel bir smokin giydim ve bundan hemen sonra Mila'yı Enzo'nun kulübüne götüreceğim. Bir kez olsun ortalığı dağıtmasan olmaz mı?"

Alexei omuz silkiyor. "Evet, eğer onu tekrar kanlı bir şekilde öpmeye çalışırsam Lara beni öldürür."

Derin bir nefes alıyorum ve bırakıyorum. "Tamam. İkkinizin de amcığı kırbaçlandı."

Enzo arkamdan kıkırdıyor. "İlk gün biriyle evlenen adam söylüyor bunu."

"Hiçbirinizle kazanamam." Bıçağımı kınına sokup öne çıkıyorum ve ellerimi Niki ile Alexei'nin arasındaki adamın başına doluyorum.

Sert bir sarsıntıyla başını döndürüp boynunu kırıyorum.

Yere yığılır, cansızdır.

Enzo elini sallıyor. "Bırakın onu, ekibi göndereceğim."

Gizli tünele doğru ilerliyor.

Ona ulaşmadan önce, yere çarpan cesedin gümbürtüsünü duyuyorum.

Aleksey Nikolay'a gülerek, "Çabuk, sidik birikintisine basma," der.

"Bazı günler bahçıvan olmayı tercih ettiğime yemin edebilirim," diye inliyor arkamdan Nikolai.

BÖLÜM 46

MIKHAIL

"Birkaçımız kulüpte toplanıyoruz. İrlandalı dostlarımız buradayken eğlenmek istiyor gibi görünüyorlar ve Declan ona bir tur attırmamı istiyor. İşlerin kontrolden çıkması ihtimaline karşı birkaç adamını da getirmek ister misin?" Enzo yanımdaki bara yaslandı.

Tatiana'nın adamlarından hiçbiri gelmedi, ama bu konuda Ivan'ınkiler de gelmedi.

Artık casusun icabına bakıldığına göre, Enzo'nun önümüzdeki günlerde yapması gereken çok fazla araştırma olacak.

Ama bu gece sadece bir parti ve anlığına da olsa normalleşmek güzel.

Declan'ın adamlarının bandonun yanında taşkınlık yapması dışında. "Sence zamanı geldi mi?" Enzo'ya sırtıyorum.

Enzo'ya sırtıyorum.

Ana'yı kulübüne. Bana bir oda ayırdığını biliyorum.

Enzo ağzının kenarını hafifçe kaldırarak dudaklarını büzüyor ve başını sallıyor. "Biraz keşif yaptık, bari biraz eğlenelim."

"Gerçekten gevşeyip o odalardan herhangi birini kullanıyor musun?" İçkimin pipetini maskemin altına itiyorum ve bitiriyorum.

Enzo başını sallayınca siyah saçlarından bir tutam çözölüp gözlerinin üzerine düşüyor. "Hayır, beni tatmin edebilecek hiçbir kadın hayatta kalmadı." Duraksıyor, ciddi bir şekilde kendi bardağına bakıyor.

Kadeh kaldırıp bana doğru eğilerek kadeh kaldırıyor. "Ruh eşini bulmanın şerefine." Tek bir kalanı yere atıyor ve tezgâhın üzerine koyuyor.

Enzo uzaklaşırken Ana, "Hiç böyle bir kulübe gitmemiştim," diye fısıldıyor.

Maskemin altından gülümseyerek kışının kabarıklığını okşuyorum. "Merak etme, iskorka, söz veriyorum hoşuna gidecek."

Onu çıkışa doğru yönlendirirken kardeşimin yanında duruyorum. "Nikolai, Jax ve Alexei'yi topla. Biz de Enzo'nun kulübü, Declan'ın ekibinin çok kabadayı olması ihtimaline karşı fazladan bir güç." Ne demek istediğimi anladığını umarak kaşlarımı kaldırıyorum.

"Ah, oradayım. Bizim için oda ayırtmış mı?" Nikolai Mila'yı tutup kendine doğru çeker, eli Mila'nın dar elbisesinin altında müstehcen bir şekilde gezinir.

"Evet. Bir kez olsun boş bir gece geçirmek güzel olacak." Ana'yı limuzinlere doğru götürürken, ona ne yapacağımı düşündükçe sikim pantolonumun içinde sertleşiyor.

"Vay canına." Ashes'e doğru ilerlerken hayret ediyor. "Burada çok fazla insan var." Bana biraz daha sıkı sarılıyor.

"Merak etme bebeğim. İçeri girdiğimizde kimseyi duymayacağız." Elini sıkıca kavıyorum ve bekleyen kalabalığın arasında ona rehberlik ediyorum.

Enzo'yu bu kadar başarılı gördüğüme sevindim. Belki bir gün kendisini gerçekten mutlu edecek birini bulur.

Ama bu gece onun üzerinde durmayacağım.

Gözlerim sadece güzel karıma odaklandı.

Koridora girdiğimizde, Enzo bize yol gösterirken bir bakıyorum, Ana'nın gözleri dört bir yana dalmış. Özel odada yaşayabileceğimiz eğlenceyi düşündükçe sikim seğiriyor.

Gerçi balodaki olaylardan sonra umarım kimse onun kıcına bakmaz.

Olayı durdurmak için buradayız, olay çıkarmak için değil. Umurumda olduğundan değil.

İçeri girdiğimizde, onu doğruca bara götürüyorum.

İrlandalılar uslu görünüyorlar, çok gürültü yapıyorlar ama sorun çıkarmıyorlar. Declan'ın benim bölgemde sorun çıkarması aptallık olur. Enzo ve kulüp genişletmeleri için davet edildiler.

Patlamadan sonra, çok güvende olamayız. Babam bizi mahvetmek için her yolu deneyecektir.

Dirseğini karşısındaki altın çubuğa dayayan Declan'a başımla selam veriyorum. Çarpıcı soluk mavi gözleri Ana'ya bakmıyor bile.

O da buradaki herhangi bir erkek gibi yapmaması gerektiğini biliyor. Ana için bir şampanya ve kendim için de bir kadeh votka sipariş etmeden önce ona başımla onay veriyorum.

"Bekle, bir votka alabilir miyim? Daha sert bir şey istiyorum." Onu önüme çekiyorum ve bara yaslıyorum.

"Şunu iki yap lütfen," diye bağıriyorum barmene.

Onları pürüzsüz tahtanın üzerinde kaydırıyor ve ben de birkaç dolar atıyorum.

İki kadehi de alıp birini Ana'ya uzatıyorum. "Na zdorov'ye, sağlığa." İçkimi onunkıyla tokuşturuyorum.

"Na zdorov'ye, sağlığa," diye cevap veriyor sessizce. Kahretsin, yumuşak Rus aksanı onu barın öbür ucuna fırlatıp ırzına geçme isteği uyandırıyor bende.

Kar maskemin alt kısmını kaldırarak sıvıyı hızla ağzıma atıyorum ve boğazımda yanmasına izin vererek bardağı yere çarpıyorum.

Ana küçük bir yudum alır ve öksürür.

"Ya hepsini yut ya da ağzıma tükür. İyi votkayı ziyan etmeyiz."

Burnunu yukarı çeviriyor ve iğneyi bana uzatıyor. "Kokusu midemi bulandırıyor. Yapamam."

Başımı eğiyorum, son birkaç gündür kendini iyi hissetmediğinden ilk kez şikâyet etmiyor. Sırıtişımın maskemin altında saklı olmasına sevindim.

İçkisini geri atıyorum. Eğer haklıysam, zaten alkole ihtiyacı yok.

"Buraya sık gelir misin?" diye soruyor kirpiklerini kırıştırarak. Ellerimi yanlarında gezdiriyorum.

"Bu tavlama cümlesini sık sık kullanır mısın, bebeğim?" Kulağına fısıldıyorum.

Başını sallıyor, avuçlarını göğsümde gezdiriyor. Kahretsin, sadece bu dokunuş bile beni ateşliyor.

"Ama soruna cevap vermek gerekirse, gitmiyorum. Sadece iş için ya da Enzo'yu görmek için. Başka türlü ilgilenmiyorum, sadece şimdi günah kadar ateşli karımı oynamak için buraya getiriyorsam." Göz kırıyorum ve kızarıyor.

"Aferin oğlum." Dudaklarını yalıyor ve ben de ona dik dik bakıyorum. "Sana yeterince iyi bir ders vermedim mi? bana bunu yap, hmm?"

Bana suratını asıyor ve parmaklarıyla buklelerimi okşuyor.

"Belki de değildir, sanırım. Belki de bu öğrencinin ekstra derslere ihtiyacı vardır?"

"Siktir, Ana," diye inledim.

Eğilip çenemi omzuna yaslıyorum ve çiçek parfümünü içime çekiyorum.

"Şimdi kendimi senin içine gömmeliyim."

Başını çevirip yanağıma bir öpücük konduruyor.

"Yolu gösterin, efendim."

BÖLÜM 47

ANASTASIA

Şarkı- Kimi İstiyorsun? Eski Alışkanlık
<https://lost.exhibitmusic.com/whodoyouwant>

Loş ışıklı, dumanlı kulüpte gezinirken MIKHAIL'in eli koruyucu bir şekilde sırtıma dayanıyor, bas sesleri yeri titretiyor. Büyüleyici. Bar bölümü zengin erkeklerin abartılı bir dinlenme yeri gibi görünüyor. Sanırım yaramaz taraf bu kapıların ardında devam ediyor.

"Odamız kilitli mi?" Koridorda ilerlerken soruyorum.

"Evet, bebeğim."

Sol tarafımda altın bir kapı var. Yaklaştığımızda duruyorum ve Miki'ye dönüyorum.

"ne var?" Elimi altın rengi metal sapın üzerine koyarak soruyorum.

Miki gözlerini tabelaya dikeyiyor ve ben de onun görüş açısını takip ediyorum.

Halka . İlginç.

İlgimi çekti. Böyle bir yere gelmeyi hiç düşünmemiştim.

"Yapabilir miyiz?" Kaşlarımı çatıyorum.

Omuzlarını silkiyor, omuzları bükülüyor ama elimi sıkıca tutmaya devam ediyor.

"Elbette. Yine de özel odamıza gitmeyi tercih ederim."

Miki kartını okuyucuya okutuyor ve ben de kapıyı iterek açıyorum. İnlemeler ve homurtular kulaklarımı doldururken tereddüt ediyorum. Omurgamı dikleştirerek içeri giriyorum ve Miki'nin elini sıkıyorum. Bir sürü çift var. Odayı taradığımda, çoğu galeri alanının önündeki koltuklarda iniyor.

Bakışlarım, sahnelenmiş bir zindanı andıran izleme alanına takılıyor. Ortada bir yatak, bir X işareti. Her yerde zincirler. Bir kadının çığlıkları odayı yırtıyor ve Miki'ye daha yakın olmak için geri çekiliyorum.

Bunun bana olduğundan emin değilim. Ben tek kişilik bir kızım. Başkasını izlemek neredeyse yanlış geliyor.

Çifte baktığımda, durun, iki adam var ve bir kadının kıcını görebiliyorum. Sayılır. Sırık gibi adam tarafından arkadan sikiliyor ve sonra sanırım siyah saçlı olanın aletini emiyor.

Başını koyu renk geriye doğru çekiyor ve sırık gibi olan dışarı çıkıyor. Yatağın kenarına çıplak bir şekilde oturuyor ve bana doğru bakıyor.

Benimkini değil. Kocamda gözü var. Lanet olası Zoya.

Ona bir parmağını kaldırıyor ve katılması için işaret ediyor. Arkamda sertleşiyor ve kollarını belime sımsıkı sararak beni kendine yaklaştırıyor. Gülsem mi kızsam mı bilemiyorum. İkisinden de. Bu kadından her kemiğimle nefret ediyorum.

Vücudum.

"Onun burada ne işi var?" diye tıslıyor.

Gitmem gerekiyor.

Miki'ye dönüyorum. Bana bakıyor, ona değil, şükürler olsun. Kendimi kaybedebilirdim.

"Ona katılmak ister misin, kocacığım?" Alaycı bir tavırla ellerimi siyah gömleğinden yukarı kaydırarak söylüyorum.

Başını sallıyor, şakağındaki damar patlıyor. Oh, çok kızgın.
"Onun orada Eyfel Kulesi gibi durmasını kıskanmasan iyi edersin," diye fısıldıyorum agresif bir şekilde.

"Hayır. Kızgının çünkü Galena kimin elinde? Onu annesinin ortaklar kulübümde takılması için saklamadım."

Zoya'ya kızgın.

"Belki de sana sahip olamayacağının yıkımını atlatmak için iyi bir iki sik sikmeye ihtiyacı vardı."

Elini tekrar benimkinin içine sokuyor ve beni kapıdan bara doğru sürüklüyor.

Enzo yakınlardaki bir masadaydı ve Miki durdu.

"Zoya'yı neden içeri aldın?"

Enzo omuz silkiyor.

"Lara'nın bebek bakıcılığı yaptığını söyledi. İyi bir sikiş ihtiyacı varmış. Onu geçmiş hayatından tanıyorum. Sorun olacağını düşünmemiştim." Benimle Miki'nin arasına baktı.

"Onu bir daha içeri almayın. Onu ve Galena'yı güvende tutmak için çok şey feda ettim."

"Sorun değil. Git biraz gevşe." Enzo viskisini geri devirdi.

Sessizce odamıza gidiyoruz, kıskançlığım kabarıırken her şey bulanıklaşıyor. İçeri girdiğimizde Miki kapıyı arkamdan çarparak kapatıyor, ses ani sessizlikte yankılanıyor.

Ona şüpheli bir bakış attım. Gerçekten kızın güvenliği yüzünden mi kızgın yoksa daha fazlası mı var?

"Benim için soyun bebeğim," diye emrediyor, maskesini çıkarıp kırmızı halının üzerine fırlatıyor.

Ağzımın içini çiğniyorum. Kurallarımızı hatırlıyor. Onun yakışıklı yüzünü görmeyi seviyorum.

"Peki. Ama bir sorum var," diyorum elbisemin askısını kolumdan aşağı kaydırarak.

"konuşulacak bir yer değil." Sırıttıyor. "Zor.

Dinle."

Kaşları çatılır. "İki dakika."

Gözlerimi deviriyorum. Tamam. Benim için ne hazırladığını görmek için can atıyorum.

"Sadece doğru cevap ver. Zoya'yı o adamlarla izlerken kışkandın mı?"

"Yok artık. Eve döndüğünde istediğini yapabilir ve Galena'ya yönelik bir tehdit yok."

Başımı sallıyorum. Anlıyorum. Ama içimden bir ses bastırmaya devam ediyor. Emin olmak zorundayım.

Elbisemin fermuarını açıyorum ve yere düşmesine izin veriyorum.

Gözleri vücudumda gezinirken ağzı bir karış açık kalıyor.

Beyaz, ışıltılı sütyenimi Lara ile dışarıdayken almıştım. Ona sürpriz yapmak için birkaç takımım var.

"Siktir, güzel kız." Pantolonunda büyüyen şişkinliği ovuşturuyor.

"O odadaki adamların bundan hoşlanacağını mı düşünüyorsun?" Ellerimi ışıltılı kumaşın üzerinde gezdiriyorum ve kalçalarımı baştan çıkarıcı bir şekilde sallıyorum.

Öne doğru adım atarken çenesi kasılıyor ve gözleri kararıyor. "Az önce ne dedin sen?" diye öfkeleni ve beni bir adım geri çekil.

"Yani, iyi gidiyor. O adamlar ona nasıl iyi vakit geçirteceklerini biliyor gibiydiler. İsteddiği gibi onlara katılmak istemediğine emin misin?" Çenemi yukarı kaldırdım.

Öfkem ona mı yoksa ona mı bilmiyorum.

"Yani, onu reddedeceğini düşünseydi neden sana katılmak istesin ? Onunla daha önce yattın mı?"

"Hayır. Asla. Asla da olmayacak. O adamları becermek ister misin?"

Eli dışarı fırlıyor ve boğazımı tutarak beni yastıklı duvara itiyor.

Yüzündeki öfke ağzımı kapatmama neden oldu. Onu çok mu zorladım?

Parmakları beni sıkıp nefes almaya zorlarken yutkunuyorum.

"Hayır," diye öksürüyorum.

Beni bırakıyor ve bedenim duvara yaslanıyor.

"Onları becermek istemiyorum. Sadece diyorum ki, belki bu eskiden hoşlandığın bir şeydir? Biraz paylaşım? Beni başka bir erkeğin sikmesini izlemek. Yani, ya da sen ve başka bir erkek? Zoya orada harika vakit geçiriyor gibi görünüyordu."

Ellerini yüzüne sürüyor. "Dur. Lanet olsun. Konuşmayı. Anastasia."

"Yani iki penis benim için gitmez mi?" Kendi kendime mırıldandım.

Beni belimden tutup odanın ortasındaki deri şaplak sehpasının üzerine fırlattığında bir çığlık attım.

"İstediğin bu mu lan?" diye kükrer.

Sert bir şey kıcıma çarptığında çığlık atıyorum.

Acı içime işlerken neredeyse yıldızları görüyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor ama aynı zamanda tahrik oluyorum. Ne oluyor be?

"Sadece seni istiyorum!" Ona bağıriyorum. "Sen varken neden başka bir adamın sikini içimde isteyeyim ki? Zoya için beni terk edeceğinden korkuyorum!"

Hıçkırmaya başlıyorum, sıcak gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor ve görüşümü bulanıklaştırıyor. Bu kıskançlığın nereden geldiğini bilmiyorum. Ayrıca kıcımın gerçekten acıması da yardımcı olmuyor.

Kendimi soğuk, sert banktan yukarı ittim ve çarpışmanın gücünü hissederek kendimi göğsüne attım.

"Sadece seni istiyorum." Gömleğinden bir yumruk kaptım ve tüm gücümle onu pelüş, ipeksi yatağa geri ittim. Üstüne çıktım ve ona sarıldım.

Bir elimle boğazını kavrayıp onu sıkıyor ve öpüyorum.

"Şimdi beni sikmeye ve sadece senin sikine ihtiyacım olduğunu kanıtlamaya ne dersin?" Dudağını ısıriyorum ve göğsünden bir hırıltı yükseliyor. Beni sırtüstü yatırıp kalçalarımı zorla açarken gözleri kararıyor.

Yüzünü tanıyamıyorum. Gözlerinde sevgi yok. Sadece öfke.

Kalbim çılgınca atıyor. Gsne bastırıyorum ve gözlerini benimkilere dikeyor.

Sert yüzü bir anlığına eriyor ve yerini sadece bir saniye süren daha yumuşak bir bakışa bırakıyor.

"Kırmızı," diye fısıldıyor.

Elini saçlarında gezdiriyor ve kesik kesik bir nefes veriyor.

"Lanet olsun. Red. Özür dilerim, kendime güvenmiyorum." Yataktan kalktı ve kapıya doğru fırladı. Hiç düşünmeden peşinden koşuyorum, kalbim kt küt atıyor ve kendimi onun önüne atıp kapıyı kapatıyorum.

"Hayır. Miki," diyorum sertçe.

Çenesi kenetlenirken başı ne eğilir. "ekil. Seni incitmek istemiyorum. Kendimle yaşayamazdım. Ve az önce sana yapmayı düşündüğüm şey yanıştı."

Kaşlarımı atıyorum, sözlerini anlıyorum ama olduğum yerde donup kalıyorum. "Hayır. Konuş benimle. Lütfen."

Başını eğiyor ve ellerimi gömleğinin içinden kocaman pazularına doğru gezdiriyorum.

", koca adam. Benim. Bana neler olduğunu anlat. Son odadan beri iyi değilsin. Eğer Zoya değilse, neydi?"

Ofluyor ve ben de onu boğmadan güvence vermek için yanağını okşuyorum.

"Onlara bakmanı izlemek hoşuma gitmedi. Daha fazlasını istediğin düşüncesine katlanamıyorum. Zoya'nın yaptığı gibi, iki erkek. Dışarıda koca bir cinsel dünya var. Bunu senin için açtım. Benim sunabileceklerimin dışını keşfetmek isteyeceğinden korkuyorum. Ve seni asla paylaşmayacağım, Ana. Asla. Sen benimsin. Sana veremeyeceğim bir şeyi istemen ya da başka bir erkeğin sana dokunması düşüncesi beni öldürür."

Titrek bir nefes alıyor, parmak eklemleri sıkılı yumruklarına karşı bembeyaz.

"Bunu yapamam. Onları ldrebilirim. Ama kafamda küçük bir şüphe var."

Yüzü kızarıyor, gözleri neredeyse öldürücü. Bir adım öne çıkıyorum ve elimi kalbinin üzerine koyuyorum.

Başka tarafa bakıyor, burun delikleri açılıyor.

"Kes şunu. Bu asla olmayacak. Beni duyuyor musun?"

Güzel yüzünü kendime doğru iterek gözlerimin içine bakmasını sağlıyorum.

"Sen yeterlisin, Mikhail Volkov. Sadece seni istiyorum ve sadece seni isteyeceğim. Bu gezegende seninle ve bana verdiklerinle kıyaslanabilecek başka bir erkek yok. Sen, koca adam. İhtiyacım olan tek şey sensin. Söz veriyorum."

Ellerini yanlarımda gezdiriyor ve öpmek için eğiliyor.

Onu durdurmak için parmağımı dudağına bastırıyorum. "Şimdi iyi miyiz? Oynayabilir miyiz? Kafan bana geri döndü mü?"

Parmağımı şakacı bir şekilde yalıyor ve nazıkçe ağzına götürüp dilini etrafında döndürmeden önce sırtıyor.

"Oh, bunu telafi edeceğim. Özür dilerim, güzel kız. Seni incitirsem kendimi asla affetmem. Durmak zorundaydım."

Parmağımı geri çekip dudaklarımla değiştiriyorum, kollarımı boynuna doluyorum ve kollarına atlıyorum.

Ona lanet bir ağaç gibi tırmanacağım.

"Seni asla bırakmayacağım," diye homurdanıyor ve dilini boynumun kenarında gezdiriyor.

"Güzel. Asla istemem. Bana takılıp kaldın. Şimdi, bunu telafi etme konusuna gelem. Beni o bankta düşünüyorum. Dilinle bana ne kadar üzgün olduğunu göster, sonra da daha önce bana ne kullandıysan onu kullan."

Eli kıcıma giriyor. Bizi banka doğru götürürken bacaklarımı onun etrafında sıkıyorum.

Beni soğuk derinin üzerine yatırdı, sıcak tenim deriye yapıştı. Bir bacağını iki yanıma koyarak kıcımlı yukarı kaldırıyor.

"Orgazm şeklinde bağışlanma. Tanrım, seni seviyorum bebeğim." Sıcak nefesi amıma çarpıyor ve titriyorum.

"Lütfen, Miki. Efendim." Kalçalarımı oynatıyorum, ağzını umutsuzca istiyorum.

BÖLÜM 48

MIKHAIL

Şarkı- Heavenly Bodies, Arankai

Hafif bir dokunuşla parmaklarımı kıcında ve sırtında gezdiriyorum.

"Önce senin için bir şeyim var."

Cebimden elmas zinciri ışığa tutuyorum ve onun önünde duruyorum.

"Bu çok çarpıcı." Gözleri parıldıyor, tıpkı mücevherler gibi.

Hades'e aldığı tasmaya uyması için mavi elmaslarla kaplattım. Ama bu yüz tane

kat daha fazla.

"Kendi tasman. Benimki," diyorum sırtarak.

"Oh, sapıkça." Göz kırıyor, saçlarını boynundan yukarı çekerek sabitlememe izin veriyor.

"Bazıları için öyle olabilir. Ben sadece bunu giydiğinde çok seksi görüneceğini düşündüm. Sanırım dom ve sub dinamiğimizin pek de alışıldık olmadığını söyleyebiliriz."

Kıkırdıyor.

"Google'da araştırdığım kadarıyla hayır, bunun için fazla şımarık ve gevezeyim. Ve aslında, bir gün seni bağlamak ve seninle yoluma devam etmekten çekinmezdim."

Bu beni içten içe inletiyor. Bu kadın için her şeyi yaparım ve beni nasıl isterse öyle keşfetmesine izin veririm.

"Bizim kendi kurallarımız var, bebeğim. Bir gün beni bağlamana izin versem kontrol hâlâ bende." Sarışın saç telini usulca yüzünden uzaklaştırıyorum.

"Ben senin küçük yaramaz itaatkarınım." Suratını astı ve ben de başparmağımla dudağını geri çektim.

"Öylesin. Şimdi affını kazanmaya dönsem iyi olacak. Sonra da o küstah ağzın için seni zincire vurup tokatlayacağım."

"Anlaştık." Bana geniş bir sırıtış attı. Tanrım, onu çok seviyorum.

Küreği alıp arkasında yerimi aldım ve dizlerimin üzerine çöküp amına tapmaya başladım. Kıcını ayırıp içine daldım ve ona ziyafet çektim.

Tam da sevdiği gibi. Onu kenara yeterince yaklaştırıyorum, raketle kıcına hafifçe vurarak onu buna .

İnlemeleri arttıkça ayağa kalkıyorum.

"Bu kış kime ait?" Ellerimi sırtında gezdiriyorum.

"Sen," diye kekeliyor.

"Aferin kızıma."

Şaplak.

"Gelmek için yeterince iyi davrandığınızı düşünüyor musunuz?"

Sırtındaki kırmızı yaraları kavrayarak iki parmağımı sıırılsıklam amına sokuyorum.

"Aman Tanrım," diye haykırıyor.

Ona tekrar vuruyorum, bu sefer daha sert.

"Ben olsam Tanrı'ya seslenmeye zahmet etmezdim, bebeğim. Şansını önce cehennemde denesen daha iyi olur." , kusursuz kıcında oluşan taze yaraya nazik bir öpücük konduruyorum.

"Çok iyi bir iş çıkarıyorsun, güzel kız. Seninle gurur duyuyorum."

Dilimle omurgasının kıvrımlarını keşfediyorum, dişlerimi boğazına geçirmeden önce parmaklarımı uzun buklelerine doluyorum.

"Gerçekten boşalmam gerekiyor efendim," diye haykırıyor başını geriye çektiğimde.

Güzel mavi gözleri benimkilere kilitlendi.

Bu tutku. Açlık. Aşk. Beni deli ediyor.

"Madem bu kadar iyisin, kararı sana bırakıyorum." Ben konuşurken parmaklarımı onun içine sokmaya devam ediyorum. "Dilim mi, parmaklarım mı yoksa sikim mi?"

Parmaklarım içinde kıvrılmışken sırtı kavisleniyor ve ben sırtıtmaya başlıyorum. Kendini toparlamaya çalışıyor.

"İçimde senin aletine ihtiyacım var,
Miki." "Mükemmel seçim,
bebeğim."

Parmaklarımı çekiyorum, titreyen bedenini kaldırıyorum ve ayağa kalkmasına yardım ediyorum.

"Haftalardır seni bağlamayı çok istiyordum."

Onu duvara monte edilmiş X haçının yanına getirerek kelepçelere bağlı zincirleri aşağı çekiyorum.

"Haça dönük dur ve eğil."

Bana bakarken dudaklarında muzip bir sırıtış dans ediyor.

"Önünde diz çöküp dua etmem gerekmiyor mu?"

Parmaklarım çenesinin kıvrımlarında gezinirken eğilip dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum.

"Elbette, sikim için dizlerinin üzerine çökmek istiyorsan, devam et. Ama bunun için yalvarıyor olacaksın, dua etmiyor."

Güçlü bir şaplaqla dudaklarımız çarpıştı, çarpışmanın etkisiyle içimde bir sarsıntı oldu.

"Belki de boğularak ölmek için dua ederim." Göz kırıyor. Belini sıkıca kavrayarak, eğilene kadar onu aşağı itiyorum.

Bileklerini zincirlere bağlı kelepçelerle sabitledikten sonra bir dakika duraklıyorum, ben beklerken onun beklentisinin artmasına izin veriyorum.

git deri kırbacı getir.

Kuyrukları nazikçe sırtında gezdiriyorum, bacaklarını benim için nasıl açtığına hayran kalıyorum, parlayan amını görmeme izin veriyorum. Sikmem için hazır.

Bileğimi savurup ona vurduğumda kırbaç keskin bir şekilde çatırdıyor. Boğazından umutsuz bir çığlık kopuyor, adımı haykırıyor ve ben daha fazla dayanamıyorum.

Onun içinde olmak istiyorum.

Aletimi pantolonumdan çıkarıyorum ve kalçalarını sıkıca kavrayıp olabildiğince derine itiyorum.

"Siktir, iskorka. Çok iyi."

Bir elim onu yerinde tutmak için sıkıca poposundayken, diğer elimle omzunu kavriyorum, bu da biraz daha sert vurabileceğim anlamına geliyor.

Ona kuvvetle vuruyorum, geri çekilmiyorum ve ara sıra kışına şaplak atıyorum.

Doruğa yaklaşırken kulaklarım çınlayacak kadar sertleşiyorum. "Miki!" Çığlıkları odayı yırtıyor.

"Şimdi!" İçimde başka bir kelime yok.

İçine dökülürken adını homurdanıyorum. İçimi şiddetle parçalıyor.

Orgazmını izin verdim, yavaşça içine girdim, duvarlarının sikimin üzerinde sıkılaştığını hissettim.

"Çok iyi bir kızsın, değil mi?" Sırtını okşayarak onu övüyorum. "Benden kaçış yok, iskorka. Sonsuza dek benimsin." Geri çekilirken ona söyledim.

Kelepçelerin bir , bitkin bedenini dikkatlice yatağa yatırdım. Terden ıslanmış koyu bukleleri serin pamuklu çarşaflara yayılıyor. Sessizlik ağır, sadece kendi kalbimin hafif gümbürtüsüyle bozuluyor.

Şeytanın kendisine gönderilmiş lanet bir melek gibi. "Hoşuna gitti mi?"

Orgazm sonrası gülümsemesine bakılırsa cevabı biliyorum.

"Hmmm, çok güzeldi. Gitmeden önce biraz kestirmem gerekebilir.

tekrar."

"Seni temizleyeyim ve kıcına biraz merhem süreyim, sonra tekrar gitmeden önce biraz dinlenebiliriz."

Ön tarafına dönüyor ve poposunu havada oynatıyor. İzlere bakıp irkildim.

"Biraz ağrıyacaksın bebeğim. Ama kırmızı sana çok yakışmış." Ona göz kırpıyorum.

Gerçekten öyle.

Anastasia'nın benim izlerimle kaplı olması görülmeye değer bir manzara.

BÖLÜM 49

ANASTASIA

Bir esnemeyle uykumdan uyanırken battaniyeyi boynumdan çekip alıyorum. Yüzümde bir gülümseme beliriyor. Beni yatırmış olmalı. Uykuya dalarken alnıma bir öpücük kondurduğunu hayal meyal hatırlıyorum. Şu anda her zaman çok yorgunum. Belki jet lag'dir diye düşündüm ama bunun bu kadar uzun sürmesine imkân yok.

Muhtemelen Miki'nin beni gecenin her saati ayakta tutması ve simit gibi bükmesi yüzünden. Battaniyeyi tekmeleyip gerinerek ayağa kalkıyorum ve yatağın karşısındaki ayaklı aynada kendime bakıyorum. Bukleleri kabartmak için parmaklarımı saçlarımda gezdiriyor, biraz parlatici sürüyorum. Tayt giymeyi düşünüyorum ama eminim koca adam beni gömleğiyle görmekten hoşlanacaktır, elbise gibi olsa bile.

Merdivenlerden başım dönüyor, neredeyse adımlarımda bir sıçrayışla, kollarımı kocama dolamayı düşünüyorum. Bunu söylemek hâlâ garip geliyor ama doğru hissettiriyor. O benim.

Sesini duyduğumda o gülümseme yüzümden siliniyor. Burnum kırılıyor ve yumruklarım sıkılıyor. O yüksek

Güldüğünde çıkardığı çukur sesi, lastik gıcırtısı kadar sinir bozucu. Kanım kaynıyor. O neden burada? Yine mi?

Burada üçüncü teker olduğunu ve hoş karşılanmadığını görmüyor mu? Bunu daha açık ifade edemezdim. Sahte bir gülümseme takınarak, sinirlendiğimi görmesine izin veremem. Kaltağı nezaketle öldüreceğim... şimdilik. Bana sırtıttığında onu boğarak öldürmeyi hayal ettim. Onu bir havuzda boğmak yeterli değildi. Lara'nın beni çekmesi utanç verici.

Mutfağın köşesini döndüğümde Mikhail kocaman kollarını göğsünde kavuşturmuş tezgâha yaslanmıştı. Bakışlarımı mutfak adasına çevirdiğimde kanım kaynıyor.

Orada oturmuş, kahve fincanımdan içiyor, dudaklarını yalıyor ve kocama sahte bir şekilde gülüyor. Gözleri odanın öbür ucunda kısa bir süre benimkilerle buluşuyor ama beni tanımıyor. Ayağa kalkarken dikkati tekrar Mikhail'in üzerinde. Tabii ki göğüsleri dar beyaz bluzundan düşmek üzere.

Yaltaklanma.

Miki'nin gömleğinin eteğini çekiştiriyorum ve boğazımı temizliyorum, tam da o aşağılık kadının ağzından o delici kıkırdama çıkarken. Mikhail'in koyu renk gözleri gözlerimin içine bakıyor ve yanaklarıma bir kızarıklık yayılıyor. Tek bir bakışıyla olduğum yerde eriyorum.

Gözleri maskenin altında kırışıyor. Bana gülümsüyor ve kalbim hızla çarpıyor.

"Iskorka." Göz temasını hiç kesmeden eliyle beni kendisine doğru yönlendiriyor.

Bakışlarının başımın yan tarafını yaktığını hissedebiliyorum ve elimde olmadan sırtıyorum. Ona bakma zahmetine bile girmiyorum. Miki'nin önüne geçip kollarımı beline doluyorum. O da hemen kucaklaşmaya karşılık veriyor.

Saçlarımı kulağımdan uzaklaştırıp bana doğru eğilirken dudağımı ısıriyorum. Aşağı. Maskesinin kumaşı tenime sürtünüyordu.

"Kahretsin, güzel kız, gömleğimin içindesin. Senden ne kadar tahrik olduğumu gizlemek için olduğun yerde kalman gerekiyor," diye fısıldıyor kulağıma.

Beni daha yakına çekerken yüzümü ona dönüyorum, sert siki karnıma bastırıyor ve onun için çaresizim. Onu o kadar çok istiyorum ki, beni tezgahın üzerinde becerememesi beni çileden çıkarıyor. Çünkü o burada. Yeter artık. Kocamı istediğim zaman ve istediğim yerde becermek istiyorum, lanet yatak odamıza hapsolmak değil.

"Bana ne yapacağını söyle." Vücudumu onunkine sürüyorum.

"Seni şu adanın üzerine atar, gömleğini yukarı kaldırır, külotunu kenara çeker ve önce seni dilimle becerirdim."

Parmakları belime girerken kalçalarımı birbirine bastırıyorum. Onu dizlerinin üzerinde hayal ederken vücudum karıncalanıyor.

Ben. Hay sikeyim. Bir iniltiyi bastırdım.

"Belki de evimizde bu kadar çok misafirimiz olmasaydı, şu anda dizlerimin üzerine çöküp senin için bu büyük sorunu çözebilirdim." Sesimde ne kadar kızgın ve azgın olduğumu gizleyemiyorum.

"Bir dakika içinde gidiyor," diyor, bu sefer daha yüksek sesle. Oh, mükemmel.

"Öyle ?" Zoya küstahça cevap veriyor.

"Lanet olası kaltak," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. Mikhail'in kollarında dönmeye çalışıyorum ama o beni olduğum yerde tutuyor.

"Evet. Zoya. Konuşmamız bitti. Karımla vakit geçirmek istiyorum." Sesindeki sertlik beni tahrik ediyor. Ve "karım" deyişi beni onun için katlanmaya hazır hale getiriyor.

"Galena ve ben sinema odanızda film izlerken siz de onunla vakit geçirebilirsiniz. Orayı çok sevdiğini biliyorsun."

Bu işler böyle yürümez. Kural şu ki, onlar müştemilatta yaşıyorlar. Biz Mikhail'in evinde yaşıyoruz. Bırak mutfağımızda durmayı, bu evde olduğu için bile şanslı.

"Bugün olmaz." Onun kesti.

"Miki, istersen bize her zaman katılabilirsin. Belki yetişkinler konuşurken Anastasia biraz daha kestirir."

Başımı sallıyorum ve göğsünden uzaklaşıyorum. Onu öldürmek istiyorum. Arkamı dönmeden önce, Mikhail'in karanlık gözlerine bir anlığına bakıyorum. Bana her şeyi anlatıyorlar. Ruhunun anahtarı onlar. Onu bu şekilde okuyabiliyorum. Gözleri hem uyarılar hem de sessiz aşk bildirileri veriyor.

Acaba onu susturmak için kafasını mermer tezgaha ne kadar sert vurmam gerekirdi?

Gözleri merdivenlere kayıyor ve başını sallayarak bana geri dönüyor. Öfkemi kontrol altına almaya çalışırken burun deliklerim alevleniyor. Kaşlarını kaldırıp bana bakıyor, "eğer sana söyleneni yapmazsan, bir şaplak yemek üzeresin" der gibi.

Karşı koyamıyorum. Sessiz uyarısını dinleyeceğim ama önce bir adım öne çıkıp parmak uçlarımda yükseliyorum, yakasından tutup onu kendime doğru çekiyorum. Dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum. Maskenin kumaşından onları hissedebiliyorum. Onu daha da aşağı çekiyorum ve ağzımı kulağına değdiriyorum.

"Bunu düzelt ve sonra gel ve onu gerçekten öldürmeden önce içimdeki öfkeyi sik."

Göğsünden alçak bir hırıltı yükseliyor. Ona sataştığım için başım belaya girecek. Ama ben çok ciddiylim. Onunla ve bok karıştırmalarıyla işim bitti.

"Sen benim kocamsın. Her gece senin sikini sıcak tutan benim amım. Bunu unutma, koca adam."

Yüzünün yara izlerinin olduğu tarafını okşuyorum ve o da iç çekerek gözlerini kapatıyor. Durumdan rahatsız olduğu için mi, benim patlamamdan tahrik olduğu için mi yoksa gerçekten dokunuşumla yumuşadığı için mi emin değilim. Ona kızgın değilim, sorun o. Bırakayım da bununla o uğraşsın.

Zoya'ya bile bakmadan döndüm ve başım dik bir şekilde merdivenlerden yukarı çıkarak yatak odamıza girdim. Kapıyı arkamdan kapatıp banyoya gidiyorum.

BÖLÜM 50

MIKHAIL

Şarkı- Ex Habit, çiğnemen lazım.

<https://ffm.to/overmyd3adboddy>.

"Bir daha sakın karımla bu şekilde konuşma," diye dişlerimin arasından her kelimeyi gıcırdatarak söyledim.

Sikeyim. Ana beni tahrik etti ama Zoya karımı aşağılayınca bu hemen öfkeye dönüştü.

Küçük kız kardeşimi hayatım pahasına koruyacak olsam da ona olan saygım yok oldu.

Ama sevdiğim kadını ilk sıraya koymalıyım.

Gözlerinde yanan öfkeyi, gözlerinde parıldayan canı bakışı gördüm. Bu beni çok tahrik etti. Ama onun bu yola girmesine izin veremem. Ben onu korurum. Ellerim onun için kirlenecek.

Ve o haklı, burası bizim evimiz. Mümkün olan her fırsatta karımın tadını çıkarmak istiyorum. Onun bu evde benim tişörtlerimle dolaşmasını ve döllerimin kalçalarına damlamasını istiyorum. Sikeyim.

"Ben kötü bir şey söylemedim. Ona, kendisi için fazla iyi bir adamı sevdiği belli olan, tavır sorunu olan şımarık bir sürtük demedim."

Yumruklarımı sıkarak kendimi olduğum yerde sabit tutuyorum.

"Çık dışarı, Zoya. Son uyarı, sana olan iyiliğim bir yere kadar."

Gözlerini deviriyor ve ayağa kalkıyor, avuçlarını tezgâha dayıyor ve göğüslerini öne doğru itiyor. Bu oyunlarına bir son vermeli.

"O sadece kâğıt üzerinde senin karın, kalbinde değil. Mikhail'i sevemezsin."

"Dışarı. Şimdi." Sesimi o kadar yükseltiyorum ki bir solukla geri sıcıyor.

Avlu kapısına doğru ilerliyor ve kapıyı kaydırarak açıyor.

"Daha iyisini yapabilirsin, Mikhail. Seni tanıyorum."

Tanımıyor. Kimse beni Ana gibi tanıyamaz. Ve bu ifade ne kadar yanlış. Ana benim için fazla iyi.

"Bu dünyada karımdan daha iyi kimse yok. Hiç kimse. Bunun sona ermesi gerekiyor."

Zoya'nın gözleri cam gibi oldu ve hemen yerini öfkeye bıraktı. Harika. Ona ayıracak zamanım yok, üst kattaki küçük çılgın prensesimle uğraşmam gerekiyor. Belki de Ana'nın onu havuzda öldürmesine izin vermek bu sorunları çözebilirdi.

Zoya ağzını açıyor ve ben başımı sallıyorum. İç çekerek kapıyı kapattı ve ben de onun yolda yürümesini izledim. Gidip kilidi çeviriyorum, sonra iki adım atarak merdivenlerden çıkıyorum ve yatak odamızın kapısını iterek açıyorum. İzlerimde duruyorum, Anna'nın muhteşem figürüne bakarken, üstünün eteklerini yukarı çekiyor ve o kırmızı dantel külotun içindeki şımarık kıcını ortaya çıkarıyor.

"Gömleğini çıkarma," diye emrediyorum. Hemen durdu ve ben de sııttım. "Aferin kızıma."

Odaya giriyorum ve botumla kapıyı tekmeliyorum. Seksi bir sırtışla bana doğru dönüyor.

Şu dudaklar.

Sikimin etrafını sarmalarını istiyorum.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, ona ulaşır ulaşmaz elim fırlıyor ve onu boğazından yakalayıp

onu aynaya geri döndürüyorum. Avucuma karşı yutkunduğunu hissediyorum ve tutuşumu biraz serbest bırakıyorum.

Ona söyleyeceğini söylemesine izin vereceğim ve sonra öfkesini dindireceğim ve sonra da karşılık verdiği için onu cezalandıracağım.

"Hadi, güzel kız. Dök içini."

"Maskeni çıkar. Kuralları biliyorsun. Konuşmak ve sevişmek. Maske yok."

Eli yanağıma değdiğinde, bileğini yakalayıp onu döndürüyorum, yüzünü aynaya bastırıyorum ve bir elimle her iki bileğini arkasından tutarak kıcının sikime baskı yapmasına izin veriyorum.

Boğazını çözdükten sonra boşa kalan elimle bandananın arkasını çözüp yere atıyorum. Yansımama bakmak istemiyorum, bu yüzden siyah gömleği dikkatlice kıcından sıyrıyorum ve avucumu yumuşak teninde gezdirip parmaklarımı içine sokarak onu kavıyorum. Odaklanmaya devam edeceğim.

"Şimdi pozisyonunu aldın, bana kafandan neler geçtiğini anlat."

"O kadını evimizde istemiyorum."

Tereddüt etmedim. "Tamamdır."

doğru itiyorum, aletimi kıcına daha sert bastırıyorum.

Kaşlarını çattı.

"Kelimeler," diyorum ona, umarım çok fazla değildir çünkü sikim patlamak üzere.

"Neden bu kadar kolay oldu?"

Ona şaplak attım ve küçük bir çığlık attı.

"Önce sen gelirsin. Sen benim karımsın. Bunu açıkça belirttim. Kimse seninle bu şekilde konuşamaz. Onunla değil. Hiç kimse. senin evin. Seni seviyorum."

Parmaklarımı taze kırmızı tenine gömüyorum ve kalçalarımı ona sürüyorum.

"Ve benim masum, lekesiz karımın cinayetten hapse girmesine izin veremeyiz, değil mi?"

Elimi gömleğinin altından omurgasına doğru gezdirdim. Ne olursa olsun bunun olmasına asla izin vermezdim.

"Benimle bir daha böyle konuşursa. Onu vuracağım."

"Hmm, bu doğru mu, Iskorka?"

İyi ki Zoya'nın söylediklerinin geri kalanını duymamıştı. Kadının gözlerinin arasına bir kurşun saplanmış olabilirdi. Galena'nın kalbini böyle kırmak istemiyorum. Onu güvende ve mutlu tutmalıyım.

Tabancamı kılıfından çıkarıp, sessizce mermi yatağını geri kaydırıyorum ve mermileri çıkarıp cebime atıyorum.

Silahı sırtında gezdirdikten sonra boğazında gezdirip çenesini yukarı kaldırdığımda titriyor.

"Bir silahı nasıl nişan alacağını biliyor musun?" Aynada gözlerini izleyerek soruyorum.

Benim güzel kızım aynı anda hem tahrik oluyor hem de korkuyor ve bu beni cehennem gibi sertleştiriyor.

"Hiç tuttun mu?"

Başını sallıyor, ben de külotunu yana çekip parmağımı içeri kaydırıyorum.

"Damlıyor. İlginç." Aynada ona hınzırca sırıtıyorum, silahı çenesinin üzerinden geçirip dudaklarına bastırıyorum.

"Namluyu yala, iskorka. İyi bir kız ol ve sana söyleneni yap."

Dili dışarı çıkıyor ve yan tarafını yalıyor. Aman Tanrım.

"Benim için kıpırdamadan duracak mısın?" Silahla yanağını okşuyorum ve parmaklarımı amının derinliklerinde gezdiriyorum.

"Yapacağım." Sesi titriyor.

"Renk?"

Cevap vermeden önce duraksıyor. "Sarı. Ama sana güveniyorum."

Arkasında dizlerimin üzerine çöküp külotunu kalçalarından aşağı indiriyorum. Silahla kalçasının iç kısmına dokunuyorum ve külotunu benim için daha geniş açıyor. Onu düzgünce yiyebilmem için yeterli.

Ben ziyafet çekerken kıcını yüzüme bastırıyor, onu yalıyor ve dilimle beceriyor, bir yandan da okşuyor.

Tabancamla bacağının iç kısmını bir aşağı bir yukarı.

Ve benim için ıslanıyor.

Silahın namlusunu yukarı kaldırarak amının girişinde duruyorum. Dolu olmadığını biliyorum ama onun bunu bilmesi gerekmiyor.

"Bana güveniyor musun?" Onu tekrar yalayıp soruyorum. "Evet."

Yellenmesine yetecek kadar içeri itiyorum, parmağımla klitorisinin etrafında döndüğümde bunu bir inilti takip ediyor. İlk çıkıntıya kadar içeri kaydırıyorum ve geri çekip yerine dilimi koyuyorum.

"Silah kullanmayı bilmiyor olabilirsin ama bir silahı nasıl becereceğini iyi biliyorsun, güzel kız."

Ayağa kalkarken kışına bir tokat atıyorum ve bakması için onu döndürüyorum. İri gözleri parlıyordu ve dudaklarında yaramaz bir sırıtış vardı.

"Şimdi, sikime ne dersin? Ağgözlü bir kız gibi seni düzgünce doldurayım mı?"

Kızımı hamile görmeyi çok isterim.

Elim boğazına dolanırken çılgınca başını sallıyor. Belinden tutup kaldırıyorum ve aynaya çarpıyorum.

"Silahı elimden çek," diyorum ve başını eğip beni inceliyor.

"Onu tutabilirsin. Sana güveniyorum."

Silahı avucumdan alıyor ve ben sikimi pantolonumdan kurtarmaya ve içine sokmaya çalışırken silahı aramızda tutuyor. Kollarını boynuma dolayarak beni kendine çekiyor, ben boğazını sıkarak içine girerken silahı sırtıma dayıyor.

Ağzı açık kalıyor, o küçük nefesli inilti her itişte beni ateşliyor.

"Bu daha mı iyi, güzel kız? Sikimin etrafında gerinmeyi tercih ediyorsun, değil mi?"

Başını sallıyor, gözleri dalgalanarak kapanıyor.

"İçime boşaldığını hissetmek istiyorum, koca adam. Buna ihtiyacım var."

Göğsümden ilkel bir hırıltı yükseliyor ve dudaklarımı onunkilerin üzerine çarparak onu ele geçiriyorum. Ben onun içine daha derin daldıkça tırnakları boynumu tırmalıyor.

"İçine bir bebek sokmamı mı istiyorsun, güzel kız?" Homurdanıyorum.

"Siktir, Miki," diye haykırıyor.

"Seninle her şeyi istiyorum," diyor parmakları boğazıma gömülürken.

"İyi kız. Üremek için benimsin. Siktir, mükemmelsin."

Onu sıkıca yerinde tutarak, yakın olduğunu hissedebiliyorum. Son birkaç hamleyle, olabildiğince sert bir şekilde, boğazındaki noktalara bastırarak onu çılgına çeviriyorum, kendini kaybediyor ve sikimin üzerinde parçalanıyor. Serbest bırakırken ona katılıyorum, onu her damlamla dolduruyorum.

Benimkini.

Alt dudağını ısırp emiyorum ve parmaklarımı boynunda gevşetiyorum.

"İyi misin, bebeğim?" Dudaklarına karşı fısıldıyorum.

"Ben çok iyiyim. Çok doluyum." Seksi bir sırıtışla alay ediyor. "Tam da olman gerektiği gibi."

BÖLÜM 51

ANASTASIA

Şarkı- Hymn To Virgil, Hozier

Odada volta atarken, parmağım tekrar tekrar arama düğmesine basıyor, her basışım artan endişemi hatırlatıyor. Mikhail'in sesli mesajına bağlandığında, kulaklarımda yankılanan bir çığlık atıyorum. Durup yatağın üzerinde duran hamilelik testine bakarken kalbim göğsümde çarpıyor. Pozitif olana.

Mila dün bana getirdi ama almaya çok korktum. Bir şeylerin ters gittiğini biliyorum. Haplarım yüzünden adet görmüyorum ama Rusya'daki kaçırılma olayından sonra ara verdim.

Bu hormonlar, hassas göğüsler, mide bulantısı. Okulda cinsel eğitim dersi almıştım. Emin olmak için test yaptırmak istememe yetti.

Ve lanet olsun, haklıydım. Şimdi çok kızgınım.

Onu evde bulamayınca Zoya'nın nerede olduğunu kontrol edeyim dedim. Sürpriz, sürpriz, o da orada değildi.

Bana ondan kurtulacağını söyledi. Bütün eşyaları hala orada. Belli ki onu yine manipüle ediyor.

Sesli mesaja geçiyor. Hay sikeyim. Onu.

"Mikhail. Beni geri aramak için beş dakikan var, yoksa bavulumu toplayıp gidiyorum. Ciddiyim. Sana ihtiyacım var."

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum. Taş kesildim. Onu terk etmek istemiyorum. Onu seviyorum. Birlikte bir aile kuruyoruz. Neden aramalarım cevap vermiyor? Hangi cehennemde o?

Telefon elimde titriyor, kalbimi hızlandıran tanıdık bir vızıltı. İlk çalışta cevap veriyorum ve hoparlörden onun derin Rus aksanını duyduğumda öfkem erimeye başlıyor.

"Ana, bebeğim. İyi misin?"

Arka planda kıkırdayan bir kadının kahkaha sesi bir tetikleyici görevi görüyor ve öfkem patlayarak intikamla geri dönüyor.

", Miki?" Dişlerimi sıkarak söylüyorum.

"Zoya'yı G. için alışverişe götürmem gerekiyordu. Uzun sürmez."

Görüşüm

bulanıklaşıyor.

Onu.

Zoya'nın neye ihtiyacı varsa, onu alıyor. Ona güvenmiyorum. Ve ondan hiç hoşlanmıyorum. Adamıma nasıl baktığını görüyorum. Pençelerini geçirmeye ve küçük kız kardeşiyle ilgilenme zayıflığına vurmaya çalışmasını.

Ya bunca zamandır gerçekten istediği kişi oysa? Benim olmamam gerekiyordu. Birbirlerini ben buralarda yokken tanıyorlardı. Belki de bu sadece oynadıkları boktan bir oyundur?

"Ana? İyi misin? Konuş benimle."

Gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlanıyor. Öteki kadın olarak yaşamak kaderim mi? Aile evimiz olacak yerde bile mi? Gerçekten istediği ben miyim diye merak ediyorum. Her zaman o kaltağın emir vermesini.

Nefes alıyorum.

Hayır. Hayattan ve aşktan daha fazlasını istiyorum.
Daha fazlasını hak ediyorum. "Sadece eve gel.
Konuşmamız gerek."

Cevap veremeden aramayı kesiyorum ve yatağın kenarına oturup küçük beyaz çubuğu kucağıma yerleştiriyorum.

"Belki de sadece sen ve ben olacağız bebeğim," diye fısıldıyorum düz karnıma.

Bu nasıl mümkün olabilir ki?

Gözyaşlarımın düşmesine izin verdim. Bu adamı seviyorum. Gerçekten ve derinden. Ama kalbinin tamamına sahip olup olmadığımı bilmeden yaşayamam. En küçük parçası Zoya'ya ait olsa bile, bu yeterli değil.

Hiçbir kadın bir erkeğin kalbi için bir başkasıyla rekabet halinde olduğunu hissetmemelidir. Bunun bana olmasına izin vermeyeceğim. Çekip gitmek beni öldürecek olsa bile. Önce kendimi düşüneceğim ve gerisini sonra halledeceğim.

Ön kapı büyük bir gürültüyle kapanırken kahvemin buharını üflüyorum, ısı yüzümü ısıtıyor.

"Iskorka." Sesi konağın içinde yankılanıyor.

"Burada," diye sessizce cevap veriyorum.

Dönüp kıcıımı tezgâha yaslıyorum ve kupayı iki elimle yüzümün önünde tutuyorum.

Karşımda durup beni inceliyor. Ona kaşlarımı kaldırıyorum. Ben Anastasia'yım. Kötü bir kaltağım. Ya istediğimi elde edeceğim ya da başımı dik tutup yürüyüp gideceğim.

"Ağlıyor muydun?" Yaklaşırken kaşları çatıldı.

Daha fazla yaklaşmasını engellemek için elimi kaldırıyorum ve o da başını yana eğiyor.

"Nerede o?" Gözlerimi ön kapıya doğru kaydırarak soruyorum.

"Kim? Zoya mı? Ona doğruca evine gitmesini söyledim."

Tabii ki. Belki de adamın ona attığı yeni sikilmiş bakışını saklamak içindir?

"Bu ne hakkında, bebeğim?"

Bebek. Bu kelime tam göğsüme çarptı. Onunkini büyütüyorum. Tüm bu çılgınlığın içinde yeni bir hayat.

Kahvemi dikkatlice tezgâhın üzerine bırakıyorum ve omurgamı dikleştirerek ona bakıyorum. Ondan korkmuyorum ya da ona meydan okumuyorum.

"Onu seviyor musun, Miki?"

Gözlerini kısarak bana bakıyor, yüzünde şüpheli bir ifade var ve başını sallıyor, bu hareket ince ama kesin bir reddediş. Yine de bu yeterli değil.

"Hmm." Ona inandığımdan emin değilim.

"Ne oluyor lan?" diye mırıldanıyor ve bana doğru bir adım atıyor.

"Olduğun yerde kal ve lanet soruma kelimelerle cevap ver. O kaltağa karşı romantik bir şeyler hissediyor musun?"

Öfke göğsümde birikmeye başlıyor, beni tüketmekle tehdit eden sıkı, boğucu bir his. Küçümseyici yorumları, bakışları. Öyle bir kıskançlık yayıyor ki. Kendimi küçük hissetmem için Miki'ye yaltaklanıyor. Sürekli araya girmeler. Ona olan ilgisini hatırlatması.

"Burada neler döndüğünü açıklamayı istiyorum Ana."

Bir kahkaha atıyorum ve kendimi tezgahın üzerinden iterek aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Bakışları aşağıya iniyor, gözlerindeki karanlık neredeyse onu tüketiyor, ama içinde yatan kehribar lekelerine bir göz atıyorum. Oradaki küçük ışık parçacıkları.

Parmaklarım göğsünün kıvrımlarında geziniyor ve ona gerçekte hissettiklerimin aksine tatlı ve sıcak görünen bir gülümseme sunuyorum. Bazen bir erkeğin gerçeği söylemesi için onu korkutmanız gerektiğini söylerler. Mikhail de farklı değil. Bu sert dış görünüşün altında, derinden seven bir adam var. Harika bir baba, bir koruyucu olabilecek bir adam. Benim için mükemmel bir koca.

"Sana bir kez daha soracağım, Mikhail. Bilmek istiyorum, kocam başka bir kadına aşık mı? Onun sana karşı hissettiklerinin ufacık bir parçasını bile hissediyor musun?"

Elinin tersiyle yüzümün yan tarafını okşuyor, ben de elini çekiyorum.

"Bana karşı ne hissediyor? Ana, bu da çıktı? Ben seninim, bebeğim."

Yumruklarımı göğsüne doğru sıkıyorum, tırnaklarım etime batıyor.

Yeterince iyi değil.

"O sana aşık. Sen de onu seviyor musun? Bu basit bir soru. Çünkü eğer seviyorsan, burada olamam. Kendi kocamın ilgisi için onunla rekabet etmiyorum. Değeri biliyorum. Ya benimlesin ya da ben yokum. Ona sahip olana kadar seni eğlendirecek biri miydin? Eğer benimle oynadıysan... Yemin ederim seni mahvederim, Miki."

Gözlerinin etrafındaki kırılganlıkları görüyorum. Maskesinin altında sırtıyor.

Göğsünü itiyorum ve o da iki bileğimi tutuyor, içinden küçük bir hırıltı çıkıyor.

"Beni kırmak mı? Lütfen, nasıl olduğunu anlat. Sonra da bu küçük taşkınlığın için sana bir kırma dersi vereceğim."

Orospu çocuğu. Kalbim hızla çarpıyor, sağır edici bir kükreme kulaklarımı dolduruyor, çünkü onun tutuşu sıkılaşıyor ve herhangi bir kaçış şansını engelliyor. Güzel. Dudaklarımda küçük, sadist bir gülümsemenin belirmesine izin veriyorum. Onun sırtışını tokatlamak istiyorum. Doğrudan onun karanlık, kırpışmayan gözlerine bakıyorum, sözlerim ölçülü ve soğuk.

"Seni nasıl kıracağımı bilmek ister misin? Bir adam bulacağım, beni sertçe, yatağında, değerli Corvette'inde, bisikletinde becermesine izin vereceğim. Evindeki her yüzeyde. İş yerindeki masanda bile. Ve sonra ne yapacağımı biliyorsun... Onu avlayacağım, saçlarından tutup buraya sürükleyeceğim ve boğazını keseceğim. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen iyi bir önlem için onu döl lekeli yatağında bırakacağım. Ve sonra ikimiz de olmayacağız. Çünkü ben gitmiş olacağım, hayatından bir süreliğine çıkmış olacağım.

Uzak bir anı ve sonsuza dek seni koşulsuz sevecek, şeytanlarına rağmen sana sahip olduğu her şeyi verecek tek kadının, tek bir soruya cevap veremediğin için elinden kayıp gitmesine nasıl izin verdiğin konusunda hayıflanabilirsin. Lanet olsun. Soru."

Bitirdiğimde neredeyse nefesim kesilmişti. Tanrım, çok iyi geldi. Muhtemelen hepsi doğru, bu adam için deli oluyorum. Ona daha önce onun için, bizim için savaşacağımı söyledim ve savaşıyorum. Ve şimdi bebeğimiz için daha da çok.

Bileklerimi bırakıyor ve içimi bir batma hissi kaplıyor. Ya haklı olduğum için cevap vermiyorsa? Beni üzmem istemiyordur. Ben ne yapacağım?

"Bunu gerçekten düşünmüşsün gibi görünüyor, güzelim." Başının arkasına uzanarak bir şeyler söylüyor. Kar maskesini el yordamıyla bulup çıkarırken elleri titriyor ve yere fırlatıyor, kumaş yere düşerken kırışıyor.

Gözlerimi ona sabitledim. Yara izlerini gördüm. Onları seviyorum çünkü onlar onun bir parçası. Ama bakmamam gerektiğini biliyorum. Bu onun en büyük güvensizliği ve zaman alacak.

"Benimle tatlı tatlı konuşma. Ama evet. Yaptım. Erkeklerin oyununa gelmem, Mikhail. Senin bile. O yüzden bana gerçeği söyle... Onu seviyor musun?"

Kalbimin her agresif atışını kaburgalarımnda hissedebiliyorum.

"Tanrım, iyi ki seni deli gibi seviyorum," diye mırıldanıyor, öne doğru koşuyor, kolu belime dolanıyor ve ağzı benimkinden sadece bir nefes uzakta.

"Hayır. Lanet olsun. Way. Ana. Seni ve sadece seni seviyorum. Ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum, o sadece konuştuğumuz gibi kurtulmaya çalıştığım bir rahatsızlık. Kız kardeşimi koruyorum, o kadar. Ama aşk... Ana, kalbimin tamamı senin. Söz veriyorum."

Gözlerinin içine bakıyorum ama gözünü kırpmıyor, cadı kıcımın ne yaptığını biliyor.

Ona inanıyorum.

"isteyebilirsin, Miki."

Kaşları çatılır, yüzünde panik belirir. "Kötü bir şey değil, koca adam. Sadece, umm, bir şok?"

Ellerini yanaklarımda gezdiriyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

"Hayatımdaki en önemli insandan daha az bir şey hissettiysen özür dilerim bebeğim. Bunun bir daha olmasına asla izin vermeyeceğim."

Tepkisel patlamamdan dolayı kendimi biraz aptal gibi hissederek başımı sallıyorum.

Kendisi bana hiçbir zaman böyle hissettirmedi. Beni ne kadar önemseydiğini ve sevdiğini her zaman gösterir.

Bu o. Beni gıcık ediyor, güvensizliğimi iğneliyor, onunla flört ediyor.

Ve benim küçük sürprizim de yardımcı olmuyor. Her yerdeyim.

"Evet, sana haberleri verdiğimde, patlamamı anlayabilirsin. Yine de özür için minnettarım Miki. Ben de seni seviyorum." Dudağımın iç kısmını çiğnedim.

"Benimle gel." Tutması için elimi uzattım.

BÖLÜM 52

MIKHAIL

Şarkı- Alkaline, Sleep Token

Dediğini yapıyorum ve yatağın kenarına oturuyorum.

Gergin olduğunda çok tatlı oluyor.

"Ne oldu bebeğim?" O önümde ayaklarının üzerinde kıpırdanırken ellerimi kucağıma koyarak soruyorum.

Sonra alyansıyla oynar.

"Hani sürekli içime bir bebek koymak istediğini söyleyip duruyorsun ya?"

"Evet..."

Yüzümde beliren gülümsemeyi durdurmaya çalışıyorum.

Heyecandan kalbim göğsümde güm güm atıyor. Sadece kelimeleri yüksek sesle söylemesine ihtiyacım var.

"Çabalarında başarılı oldun koca adam."

Çekmeceye doğru ilerliyor ve beyaz bir çubuk çıkarıp ellerime tutuşturuyor.

İki kırmızı çizgiye bakıyorum.

Bebeğimiz. Geleceğimiz. Bu her şeyi değiştirir, daha iyisi için.

"Ben de seni zaten sevdiğimden daha fazla sevemeyeceğimi düşünüyordum. Gel buraya." Kollarımı açtım ve o da kendini kollarıma attı.

Yüzünü boynuma gömüyor ve ben de onun ince bacaklarını kucağıma çekiyorum.

"Teşekkür ederim, iskorka," diye fısıldıyorum başının tepesine.

Sıcak gözyaşları boynumdan aşağı yuvarlanıyor ve yüzünü kendime çekiyorum.

"Bu yeni hayatımızın başlangıcı, bebeğim." Elimi karnına koyuyorum ve o da gülümsüyor.

"Sence iyi bir anne olabilecek miyim?" Alt dudağı titriyor ve dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

"Sadece iyi değil. En iyisi, bebeğim. O kalbin, sahip olduğun o güç, bir odaya girdiğinde o odayı nasıl ateşlediğin. İnanılmaz olacaksın ve seni izlemek için sabırsızlanıyorum."

O gerçekten özel biri. Onu gördüğüm ilk andan beri bunu biliyordum.

"Çok mutluyum, güzel kız. Şu anda gezegendeki en mutlu adamım." Gözyaşlarını siliyorum ve gülümserken beyaz dişleri görünüyor.

"Gerçekten mutluyum, Miki. Sadece biraz korkuyorum."

"Yolun her adımında yanında olacağım."

Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum, aşkımı sessizce ilan ediyorum. Bu benim bir kez olsun iyilik yapma şansım. Ana bana aslında bir kalbim olduğunu kanıtladı.

Ve şimdi ona ve çocuğumuza ithaf edildi.

Onları güvende tutmak için dünyayı yakacağım.

BÖLÜM 53

ANASTASIA

Mikhail beni arabaya doğru yönlendirirken, şehrin sesleri etrafımda dönerken DÜŞÜNCELERİM KARIŞIK VE KARMAKARIŞIK.

"Ana?"

Gözlerimi birkaç kez kırptıştırıyorum, bulanık görüş durduğumuzu ve onun çoktan yolcu kapısını yumuşak bir tıkırtıyla açtığını ortaya çıkaracak şekilde netleşiyor.

"Üzgünüm, kendi dünyamda yaşıyorum." Başımı sallıyorum ve yanından geçip gidiyorum.

Eli belime dolanıyor ve beni kendine doğru çekiyor. Başımı arkaya eğiyorum, gözlerinin karanlık derinliklerinde kayboluyorum.

"Bana mümkün olan en iyi hediye verdin. Bana bir gelecek, bize de bir aile verdin. Teşekkür ederim."

Çok heyecanlıyım. Sabırsızlanıyorum.

Her şey hayal ettiğimden daha erken gerçekleşiyor ve nefes almak neredeyse çok zor.

Nasıl oldu da dört aylıktan fazla hamile kaldım?

Sonum Zoya gibi mi olacak? Güvende olmak için kapana mı?

Bir sürü soru. Yine de Mikhail'e baktığımda yüzü yumuşuyor, gözlerinin etrafındaki çizgiler hafifliyor ve oraya kazınmış endişe eriyip gidiyor, beni sakinleştiriyor.

Bizi yakaladı.

Ben ve küçük oğlumuz.

"Seni seviyorum, koca adam." Karnımı ovuyorum ve bakışları ellerimi takip ediyor. "Ben de seni seviyorum küçük adam," diye fısıldıyorum.

"İkinizi de çok seviyorum."

Maskesini kaldırıyor, odun dumanı kokusu ve başka bir şey, kesinlikle ona ait bir şey, dudakları dudaklarıma yapışmadan önce duyularımı dolduruyor.

"Ben açım." Ona küçük bir sırtış attım.

"Ne için, güzel kız?" Yüzümü okşuyor.

"Sikin, belli ki. Açlıktan ölüyorum, Mikhail. Aslında bayılabiliyim." Elimin tersini dramatik bir şekilde alnıma götürdüm.

Derin kıkırdaması beni kontrolsüzce kıkırdatıyor ve beynimdeki kaosu yatıştırıyor.

"Arabaya bin Anastasia," diyor alçak sesle ve ben kalçalarımı sıkıyorum.

Tıpkı düğün günümüz gibi.

"Beni kaçmaya zorlama. Artık kovalanmak için fazla hamileyim."

Sırtıma şakacı bir dokunuş yapıyor. "Sana ne istersen vereceğim bebeğim. Bunu başaracağız."

Parmağımla burnunun ucuna bastırıyorum.

"Seni koca yumuşak. Bu çocuk çok şımarık olacak."

Başını sallıyor, yüzü gölgelerden oluşan bir maskeye dönüşüyor, gözleri söylenmemiş bir öfkeyle kararıyor.

"Oğlumuz sevgi dolu bir çocukluk geçirecek, Ana. Söz veriyorum. Çocuğumun benim yaşadığım işkenceleri yaşamasına asla izin vermem. Eğer babama benzemeye başlarsam, gözlerimin arasına bir kurşun sıkın."

Parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı yumuşak yanağına hafifçe değdiriyorum.

"Bunu halledeceğiz, koca adam. Sen baban gibi değilsin ve asla da olmayacaksın." Elimi sert göğsünün üzerine koyuyorum. "Kalbin çok büyük."

Elinden kurtulup koltuğa kayıyorum. Kapıyı ve direksiyona geçti.

Her zaman olduğu gibi, geniş eli kalçamı kavlıyor ve ben de benimkini üstüne koyup tenini okşuyorum.

Hala ne kadar hamile olduğumu anlayamıyorum. Hiç mantıklı değil.

"Miki..."

"Evet, Iskorka?"

"Nasıl olur da dört aylık olurum? Anlamıyorum. Hap %99 etkili değil mi? Bir gün bile kaçırmadım mı? Kafam çok karışık."

Birbirine dolanmış parmaklarımıza bakıyorum ve o cevap vermiyor. "İyi anlamda. Mutluyum, Miki. Tanrım, seninle birlikte olmak için sabırsızlanıyorum.

seninle bir aile. Gerçekten. Ama biraz kafam karıştı. Sanırım reçetemi almadan önce Rusya'ya geri dönmüş olabilirsin?"

Yan profiline bakıyorum. Çenesi geriliyor ve kaşlarımı çatıyorum. "Alo? Dünyadan koca adama mı? Beni dinliyor musun?"

Boğazını temizliyor.

"Garip davranıyorsun. Çıkar ağzındaki baklayı." Elini tutup kendi kucağına geri itiyorum.

"Ben, şey."

Gergin mi?

"Mikhail Volkov. Kes şunu. Kafası karışmış küçük beynimi strese sokuyorsun."

Burnunun köprüsünü sıkıştırarak keskin bir nefes verir.

"Hapını değiştirdim. Gerçek bir şey almıyormuşsun."

Sözlerini duyduğumda ağzım açık kaldı. Sonra bir kahkaha krizine giriyorum, ellerimi kalçalarımın vuruyorum ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

"Evet, değil mi? Beni daha iyi hissettirmeye çalışmayı bırak. Bu çok saçma. Kim yapar bunu?" Başımı sallıyorum, nefesimi geri almaya çalışıyorum.

"Ben. Seni hamile bırakmak için yanıp tutuşan bir adam. Seni doğurmak için doldurmayı seven bir adam. Onu terk etmeni asla istemeyen biri."

Bu beni tamamen susturdu.

Boğazımda yükselen safraya karşı koydum, acı bir tat dilimi kapladı.

"Sen ne sikimsin?" Tıslıyorum.

"Pişman değilim." Ben yumruklarımı sıkarken o gözlerini yoldan ayırmıyor.

"Durdur şu lanet arabayı." Ellerimi gösterge paneline vuruyorum. "Hayır," diye sakince cevap veriyor.

"Eğer arabayı durdurmazsan, kendimi dışarı atarım," diye ediyorum. "Atlayacaksın amına koyayım," diye homurdanıyor.

O karnımı usulca okşarken ben ofluyorum. Bebek.

"Tamam. Sen kazandın. Ama seninle konuşmayacağım."

Dönüp kollarımı göğsümde kavuşturarak pencereye bakıyorum, soğuk cam tenimi ürpertiyor.

"Özür dilemiyorum," diye mırıldanıyor.

Yüzümü ona çeviriyorum, yanaklarım yanıyor. Öfke ve arzusun .

, evet. Ama sevimli. "Bir dahaki sefere, önce bana sor."

Yakışıklı yüzü sıcak gülümsemeye dönüşüyor ve içimde kaynayan öfkeyi dağıtıyor.

"Bir dahaki sefere mi?"

Başımı sallarken yüzümde bir gülümseme beliriyor.

"Büyük bir aile istiyorum. Sen başlattın, o yüzden bana daha fazla bebek vermelisin."

"Anlaştık."

Eve dönüş yolunu sessizlik içinde bitiriyoruz, eli küçük yumrumu koruyucu bir şekilde okşuyor. O kadar küçüktü ki, sadece şişkinlik sanmıştım.

Garaj yoluna girdiğimizde arabadan inmeme yardım ediyor ve parmaklarımı onunkilerle birleştirerek beni eve götürüyor.

Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz beni duvara yapıştırıyor ve dudakları dudaklarıma yapışıyor.

Sıcak ve günahkâr.

Beni kollarının arasına alarak bacaklarımı sıkıca sarıyor ve kollarımı boynuna doluyorum.

Yanağına kondurduğu öpücüklerle bizi uzun koridorda yönlendiriyor, her adımda sessizlik yankılanıyor.

"Siktir, I yapamam bekle için olmak içeride sen." O öpücükler arasında mırıldanıyor.

"Doldur beni, koca adam."

Merdivenlere geldiğinde, onu durdurmak için sırtını sıvazlıyorum.

"Bekle. Ultrason resimlerini buzdolabına, Hades'in koyduğum sevimli resminin yanına koyabilir miyiz?"

Hafifçe kıkırdıyor ve yanağımdan öpüyor. "Evet, güzel kız."

Mmm, kahve kokusu alıyorum. Yuvarlanıyorum ve tahmin ettiğim gibi Mikhail'in yanımdaki boş yerini buluyorum. Yataktan kalkıp esneyerek geriniyorum ve her zamanki sabah rutinimi yapıyorum, sonra Miki'nin üstlerinden birini alıp giyiyorum.

"Günaydın yakışıklı," diye sesleniyorum merdivenlerden koşarak inerken. "Buradayım bebeğim," diye bağılıyor mutfaktan.

Yüzümde kocaman bir sırıtışla ona doğru koşuyorum ve sarılmak için bedenimi onunkine yaslıyorum.

Göğsüne yaslanıp saçlarımı okşuyor ve başımın tepesine bir öpücük konduruyor.

"Senin yanında ya da sen içimdeyken uyanmayı tercih ederim," diye mırıldanıyorum ona karşı, sikinin kot pantolonunun içinden büyüdüğünü hissediyorum.

"Ben de öyle. Ama bir misafirimiz var," diye kulağıma fısıldıyor ve ben inliyorum.

Tam olarak kimi kastettiğini biliyorum ve içimde kaynayan öfke kalbimin çarpmasına neden oluyor.

"Get. Kurtul. Kurtul. Kurtul." Diyorum ve ondan uzaklaşırken en iyi sahte gülümsememi takınıyorum.

Ona dönüyorum, yine dar siyah elbisesi ve meme patlamasıyla buraya aitmiş gibi lanet olası bar taburesinde oturuyor.

Miki'nin bir eşek olduğunun farkında değil mi? Tamamen yanlış ağaca havlıyor.

Ve o benim.

"Günaydın," diyorum ona ve kaşlarını çatıyor. Onu nezaketle öldür.

Ya da boğazına bir bıçak saplamak benim tercihim olurdu.

Ona güvenmiyorum. Ondan hoşlanmıyorum. Ve onun pis elleri bebeğimin babasından uzak durmalı.

Miki buzdolabını açar ve gözleri kocaman olur. Ha. Bir kahkaha attım.

"Bu da ne?" Adam kapıyı kapatırken kadın kapıyı işaret .

"Sakın bana Alexei ve Lara'nın onun çılgın genleriyle dünyayı kirleteceklerini söylemeyin."

Ciddi mi lan bu?

"Alexei ya da Lara'nın hiçbir sorunu yok. Hatta umarım bir gün çocukları olur. Çok tatlı olurlar." Bir elim kalçamda Miki'nin önüne geçiyorum.

"Mikhail?"

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor sıkıntıyla nefesinin altında.

"Bu bizim bebeğimiz Zoya." Miki anons etti ve koruyucu elini belime koyarak beni kendi tarafına doğru çekti.

Ağzı açık kalırken kahkahalarımı tutmakta zorlanıyorum.

Tahmin ettiğim kadar iyi karşılıyor. Siyah kalbinin kırıldığını duyabiliyorum.

Utanç verici.

"Nasıl? Ne?" Söyleyecek söz bulamıyor. Kahvesinden bir yudum alırken elleri titriyor.

"Sana biyoloji dersi vermemi ister misin? Ya da kulüpteki şu iki adama sorabilirsin?" Dedim. Miki bıyık altından gülüyor.

"Ama onu beş dakikadır tanıyorsun, Miki. Bu çok saçma. Artık onunla ömür boyu beraber olacağının farkında mısın? Nasıl bu kadar pervasız olabiliyorsun?"

Göğsünden bir hırıltı yükseliyor. Öne doğru bir adım atıyor ve avucunu tezgâha vuruyor.

"Anastasia benim karım. Son nefesimi verene kadar yanımda olmasını istiyorum. Oğlumuzdan başlayarak ondan bir sürü çocuk istiyorum. Ben yardımımı çekmeden önce, aklına takılan düşünceleri aklından çıkarırsan iyi edersin. Ailem her şeyden önce gelir Zoya. Bunu unutma."

Bar taburesinden kayar ve sahte gözyaşları yanağından aşağı süzülür.

Gözlerimi deviriyorum.

"Ama ben senin ailenin bir parçasıyım." Sesi kırıldı.

"Hayır, Zoya. Galena benim ailemin bir parçası. Bu hakkını kaybettin. Şimdi evimden defol." Mikhail öfkeyle ona sırtını döndü.

O usta bir manipölatör. Miki'nin kalbinde Galena'ya karşı o küçük yumuşak noktayı buldu ve onu kullanıyor.

Çok uzun sürmeyecek. Zavallı Galena bile annesinden korkuyor. Bunu hissedebiliyorum. Annesi ona dokunduğunda gerildiğini gördüm. Onun yanında neredeyse tek kelime etmiyor. Zavallı çocuk. Miki'nin neden çabaladığını anlayabiliyorum, onu suçlamıyorum.

Bu onu daha çok sevmemi sağlıyor.

İnanılmaz bir baba olacak.

Mikhail sert bir yüz ifadesiyle Zoya'nın arka kapıdan koşarak çıkışını izliyor.

Kapı arkasından çarparken, "Bu ondan kurtulmamı sağladı," diyorum. "Sabrımı sınıyor. Enzo'nun acele etmesi gerekiyor.

alternatif yaşam düzenlemeleri." Miki maskesini çıkarır ve yüzünü ovuşturur.

"Hep miydi?" Başını sallıyor.

"Bu kadar kötü değil. Yıllar boyunca onunla çok az konuştum ya da gördüm. Ona eve gelmemesini söylediğimden beri, her seferinde Galena'yı bahane olarak kullanıyor. Bugün de Galena'nın hasta olduğunu ve ilaca ihtiyacı olduğunu söyledi. Ona inanmıyorum."

"Enzo'yla konuşmaya ne dersin? Onu bizden uzaklaştırın. Bu hepimiz için daha sağlıklı olur. Bebeği düşünmek zorundayız. Ona güvenmiyorum, Miki. Onu gerçekten tanıyor musun? Bana zarar vermeye çalışmayacağını söyleyebilir misin? Ondan kötü bir elektrik alıyorum."

Elini belimin iki yanına koyuyor ve üstümün altından karnımı okşuyor.

"Senin peşinden gelmeye cesaret edemez. Ama evet. Bu işi hızlandırması için onu zorlayacağım. Tekmeleyerek ve çığlık atarak gitmek zorunda kalması umurumda değil. Bu kadarı yeter. Mümkün olduğunca rahat olmalısın. Bana bırak, birkaç gün içinde bir şeyler ayarlayabilirim."

İçimi bir rahatlama kapladı.

"İstersen onu kendim çıkarabilirim."

Bana sırtıyor ve parmağının ucunu burnumda gezdiriyor.

"Tanrım, olmana bayılıyorum, iskorka."

BÖLÜM 54

MIKHAIL

"GEL BURAYA." Ana'nın oturması için kalçamı sıvazlıyorum.

Koyu renk bir bukleyi kulağının arkasına itiyor, sıcak çay bardağını alıyor ve sıkı kışını bacağımın üzerine kaydırıyor.

Hades masanın altında yerde yatıyor, pencereden sızan ılık güneş ışığında hafifçe horluyor.

"Bugün benimle ofise gelmek ister misin? Sonrasında bir konsere gidebiliriz." Kahvemi yudumlarken elim büyüyen karnına düşüyor.

Hamile olduğunu bildiğim için bir yanım onu gözümün önünden ayırmak istemiyor. Onu sarıp sarmalamak ve her yere taşımak için sırtıma bağlamak istiyorum.

"Zoya'ya kim bakıyor o zaman? Bütün zamanını istemiyor mu?" Ana'nın burnu kırışıyor ve kucacağında kıpırdanıyor.

Omuz silkiyorum ve onu daha sıkı çekiyorum. "Niki ya da Lara da onunla ilgilenebilir. Lara en iyi seçim olur, Zoya görünüşe göre Alexei'ye katlanamıyor."

Ana güler. "Buna inanıyorum. Onun odada olduğunu bile kabul etmiyor." Küçük elleri yanaklarımı kavırıyor, başparmağını yaralarımın üzerinde gezdiriyor. "Sen çok iyisin. Benim büyük yumuşaklığım, iyi adam olmaya çalışıyorsun."

Avucunu dudaklarıma götürerek homurdandım. "Ben değilim."

Bana geniş bir gülümseme veriyor. "Yalancı." Kucağıma sertçe düşüyor, neredeyse sol taşağıımı eziyordu.

"Benim küçük iskorkam, sana ne kadar korkunç olabileceğimi göstereceğim." Onu ters çeviriyorum, böylece dizime uzanıyor.

Kıkırdadığı için ona lanet olsun. Onunla birlikte benim de sırtmamı sağlıyor.

"Mikhail!" Zoya'nın çığlığı odaya dalmadan önceki anımızı paramparça ediyor.

"Tabii ki." Ana kendini yukarı itiyor ve yüz hatlarını karartan bir öfkeyle saçlarını düzeltiyor.

Derin bir nefes alıyorum ve yünümü çekiştiriyorum. Başka hiçbir şey olmasa bile, Zoya'nın içeri girip durmasına ne kadar kızdığımı gizleyecekti.

"Ne halt istiyorsunuz? Ve kapıların şifresini nasıl öğrendin?" Ana'nın irkilmesine neden olacak kadar yüksek sesle bağıriyorum.

Zoya panikle gözleri parlayarak içeri koşar. "O gitti! Onu götürdü!"

"Kim? Galena mı? Senden gizlice kaçmadığına emin misin?" Bu ilk kez olmuyor. Küçük kardeşim Zoya'yla kalmaktan nefret ediyor gibi görünüyor.

Onu suçladığımı söyleyemem.

"Onu aldı. Saklanmıyor, her yere baktım. Onun yaptığını biliyorum. Enzo'yu çağır da kameraları kontrol etsin!" Zoya elbisesini boynundan sıkıca kavriyor ve masanın yanındaki sandalyeye yığılıyor.

"Nasıl oluyor da birdenbire seni bulup duruyor?" Ana soruyor, sonra bana dönüyor ve burnunu kırıstırıyor.

"Bilmiyorum. Beni istiyor, Galena'yı istiyor. Ben ne yapacağım?" Zoya yüzünü kapatarak hıçkırıyor.

Telefonumu çıkarıp Enzo'yu aradım.

O daha bir şey söylemeden, "Zoya'nın evinin görüntülerini aç," diye homurdandım.

"Şimdi ne halt etti?" diye iç geçirir.

Ama arka planda klavyesinin tıkırdadığını duyabiliyorum.
"Galena'nın kaçırıldığını söylüyor. Bilmem gerek.
Bunu kim yaptı?" Zoya'ya sertçe baktım.

"Tabii ki kaçırıldı! Orada oturup hiçbir teselli sunmadığına inanamıyorum." Alt dudağını ısıyor ve kirpiklerinin arasından bana bakıyor.

İlgi çekmek için yaptığı şakalar giderek artıyor. Bazı günler onu korumak için verdiğim sözden nefret ediyorum.

"Kahretsin." Enzo arka plandaki gürültüyü keser. "Evet, doğruyu söylüyor. Anastasia'yı kaçıran aynı serserilerden biri. Ivan olmalı."

"Lanet olsun." Alnımı Ana'nın omzuna koyuyorum. "Bak bakalım onları bir kavşakta yakalayabilecek misin?"

"Öyle bir şey olmayacak." Duraksıyor. "Bu altı saat öncesinden."

Zoya'yı izlerken çenem titriyor.

Ağzını büzüyor ve Ana onu göremeden bana bir öpücük konduruyor.

Altı saattir ne halt ediyordu?

"Onu geri götürmeliyiz." Zoya ayağa kalktı ve yanıma geldi. "Lütfen? Beni Rusya'ya götür, Ivan'la konuşacağım. Galena onun yanında güvende değil."

"Senin yanında da güvende değil." Ana suratını astı ve sonra göğsüme bedenini Zoya'yla benim arama soktu. "Kendin gidip onu geri getirmelisin," diye Zoya'ya çıktı.

"Biliyorsun, Ivan önce beni aldı. Beni bulamadığı için seni aldı." Zoya bileğini çeviriyor ve Ana'yı sanki bir baş belasıymış gibi kovuyor.

"İğrenç." Ana öğürür gibi bir yüz ifadesi takınır.

Sanki sikimde boğuluyormuş gibi. Onu bunu yaparken görmek kasıklarımın kan hücum etmesine neden oluyor.

"O pis yaşlı adamı alabilirsin. O bir sürüngen." Ana kucağımdan itti

"Sadece kızgınsın çünkü her zaman ikinci seçenek olacaksın. İsteseydim ben de senin erkeğine sahip olabilirdim." Zoya elini omzuma koydu, ama ben elimi kaldıramadan

Protesto ederek topuğunun üzerinde döner ve kapıya doğru ilerler. "Lütfen, Mikhail. Yardımına ihtiyacım var. Bebeğimi geri istiyorum," diyor ayrılmadan önce.

Ana kendi karnını avuçluyor ve ellerini orada filizlenmekte olan hayatın üzerinde gezdiriyor. "Onun için üzülüyorum, gerçekten. Ama neden sen olmak zorundasın?"

Onu kendime çekmek için ayağa kalkıyorum. "Ben de bundan nefret ediyorum. Enzo'nun ne dediğini öğreneyim ve bir ekip kurup kuramayacağıma bakayım. Yine de gitmem gerekme ihtimali var. Galena benim sorumluluğumda, bu organizasyonun lideri olarak her zaman benim olacak." Maskemi indirerek başının tepesini öpüyorum.

"Git hazırlan. Yine de benimle ofise gelebilirsin, sadece bu iş çözülene kadar konser için söz verebileceğimi sanmıyorum."

BÖLÜM 55

ANASTASIA

ONDAN NEFRET EDİYORUM.

Onu alıp götürüyor ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Kalman gerek. Senin ve bebeğimizin iyiliği için. İkinizin de tehlikede olmasını istemiyorum." Mikhail çantasına bir gömlek daha atar.

"Bu saçmalık! Bunu yapması için diğer adamlarından birini bul! Birini! Kim olursa!" Katlanmış tişörtü alıp ona geri fırlatıyorum. "Gitmek zorunda değilsin. Yetkili sensin, kölelerinden birini onunla gönder. Bu onun kendi hatası." Kendimi yatağa bıraktım, karnım tavana doğru yükseliyordu.

"Galena hâlâ benim kız kardeşim. Onu güvende tutacağıma yemin ettim," diye homurdanıyor ve aynı eşyayı tekrar çantasına koyuyor. "Sorumluluklarımı çok ciddiye alıyorum, eğer anlamadıysan." Eğilip dudaklarını karnımın alt kısmına bastırıyor, sonra tabancasını çıkarmak için bacaklarımı komodinden uzaklaştırıyor.

"Gitmeni istemiyorum." Belki biraz gözyaşı eklersem onu durdurabilirim?

"Surat asmak sana sadece bir şaplak kazandırır. Sen gittiğimi anlamadan dönmüş olacağım." Avucunu uzatıyor. "Gel."

gitmeden önce sana bir şey göstermek istiyorum." Gözlerimi deviriyorum ama beni yukarı çekmesine izin veriyorum.

Zaten muhtemelen onun yardımına ihtiyacım olacağını kabul etmek istemiyorum. Bu büyüyen bebek yumrusu ile sırtımda bir kaplumbağa gibiyim.

Beni aşağı indiriyor, sonra Hades'i yanına çağırıyor.

Tırnakların sert zeminde çıkardığı tıkırtılar, dev köpeğin tembel yürüyüşüne eşlik ediyor.

Mikhail bir dolaba uzanır ve büyük bir pelüş hayvan çıkararak yere atar.

Hades burnunu çeviriyor ama Mikhail'e odaklanmaya devam ediyor, bana yaklaşıyor ve başını eğiyor.

Kırpılmış kulaklarından birinin arkasını kaşıyorum.

Kocam ne yapıyor?

"Bu önemli bir ders. Hades tek bir komutla saldırmak üzere eğitilmiştir. Ivan'bekliyordum ama şimdi senin korunduğunu bilmek istiyorum." Kollarımdan tuttu ve beni arkasına koydu.

"Beni yakından izle." Elini kaldırır ve doldurulmuş oyuncağı işaret eder. "Hades, mayday, mayday, !"

Hades hırlayarak öne atılır ve tüylü hayvanın üzerine atılır.

Saniyeler içinde, dolgu ve kumaş tutamlarından başka bir şey kalmaz.

"İptal!" Mikhail alkışlarken homurdanıyor, sonra bana dönüyor. "Ne yaptığımı gördün mü?"

Hades kıcının üzerine düşer, nefes nefese kalmıştır ve beyaz parçaları hâlâ koyu renkli ağzına yapışmaktadır.

O zavallı küçük su aygırının hiç şansı yoktu.

"Unutma, işaret ettiğin şeye saldırması için üç kez geçmesi gerekecek. Seni korumak için ölecek, tıpkı benim yapacağım gibi. Ama hedef böyle görünene kadar durmayacak." Yayılan karmaşayı işaret ediyor. "Bu yüzden onu akıllıca kullanın."

"Belki de kalman için bavuluna bunu yapmasını sağlarım?"

Ben homurdanıyorum, kendimi bırakıyorum Mikhail'in yaslanıyorum

Geniş göğüslü.

Kıkırdaması kulağımda titreşiyor. "Yakında döneceğim. Burada, onun yanında olduğunu bilmek beni daha iyi hissettirecek." Başımın üstünü öpüyor.

"Bu arada, sen binlerce mil uzakta, onunla olacaksın." Bu düşünce bende çığlık atma isteğı uyandırıyor.

"Dur. Hayatımda sadece bir deli kadınla başa çıkabilirim. Galena'yla birlikte döndüğümüzde onları New York'a göndereceğim. Frankie benim için ona göz kulak olmayı kabul etti bile." Mikhail bileğini oynatarak Rolex'ine baktı.

"Üzgünüm, Iskorka. Gitmek zorundayım." Sıcak elleri yanaklarımı kavıyor ve dudaklarını dudaklarıma çarpıyor. Çantasını alıp kapıdan çıkmadan önce "İkinizi de seviyorum," diye fısıldıyor.

Hades kocaman başını öne eğer ve su kabına doğru ilerler.

Dilini oynattığında sevimli, şapşal bir sırıtışla sarmalanmış saf bir dehşet saçıyor.

Benim tarafımda olduğu için mutluyum.

BÖLÜM 56

MIKHAIL

"Drago'ya güvenebilir miyiz bilmiyorum. Geçen sefer bir şeyler ters gitti. Babam burada olduğumu biliyordu." Bana bir shot daha getirmesi için garsona işaret ediyorum.

"İncelenmiş çok fazla seçenek yok." Enzo iç geçiriyor. "Aksi takdirde, en iyi seçeneğin geçen sefer yaptığın gibi girip çıkmak. Ivan'ın işleri ikinci kez senin için kolaylaştıracağını sanmıyorum."

Zoya'nın barmenle sohbet etmek için barın üzerine eğilmesini izliyorum. Dudakları adamın kulağına o kadar yakın ki ne söylediğini göremiyorum.

"Son bir kez daha güvenli eve gitmemiz için bizi zorluyor. Sanırım Galena döndüğünde ona yardımcı olabilecek birkaç şey almak istiyor. Birkaç saat içinde yeni evde olacağız." Tekrar kapıya bakıyorum.

Drago yakında burada olur.

Burası bölgedeki en büyük gece kulüplerinden biri. Umarım, herhangi bir sorun yaşanmayacak kadar halka açıktır.

İçeri girdiğinde onu fark etmemek imkânsız. Neredeyse benim kadar büyük, belki daha da büyük, sanki buranın sahibiymiş gibi odanın içinde dolaşıyor.

"Tekrar hoş geldin Mikhail. Seni son gördüğümünden bu yana çok şeyin değiştiğini duydum." Oturmadan önce tokalaşmak için elini uzatıyor. "Yeni eşin ve yolda olan çocuğun için tebrikler. Artık sıradan bir aile babası mısın?" Dövmelerinin ayaklarına kadar uzandığını göstermek için bileğini dizinin üzerinden geçirerek göz kırpmıyor.

"İyi bilgilendirilmişsin, dostum." Nereden bildiği beni geriyor. "Belki detaylara olan dikkatin yardımcı olabilir. Kız kardeşimi kurtarmak için Ivan'ın yerleşkesine geri dönmem gerekiyor."

Drago'nun mavi gözleri genişler. "Lara mı? Çok yetenekli görünüyor. Alexei-'den haber alamadım."

"Hayır, benim küçüğüm, Galena." Bize yaklaşan Zoya'ya başımla selam veriyorum.

Drago'nun bacağı düşer ve ayakkabısı bir gümbürtüyle yere çarpar. "Tatiana! Ben-" Başını eğdi. "Özür dilerim, seni başkasıyla karıştırdım."

İlginç.

Drago'nun rahat gülümsemesi hatasını örterken avucunu tutuyor ve parmaklarının arkasını ağzına götürüyor. "Benim için bir zevk."

"Teşekkür ederim. Kızımı geri almama yardım etmek için mi buradasınız?" Zoya dizini kalçama değdirecek kadar yakınımaya oturdu.

Drago gülümsemeden önce gözlerini kısarak bana bakıyor. "Elimden geleni yapacağım. Ivan zorlu bir düşman ama sizi temin ederim, yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Babamın adı her anıldığında, yüzümdeki gizli yara kaşınıyor.

"Bunun için sana borçlanacağım." Görmediğini biliyorum ama çenem sıkıştı.

Bizim işimizde borçlanmak asla yapmak istediğim bir şey değil.

Drago sırtlıyor ve daha yakına eğiliyor. "Kulağa hoş geliyor." "Bunun için bir içki gerek." Kolumu garsona doğru kaldırıyorum.

"Bize bir tur getir." Parmağımı havaya kaldırarak masanın etrafında dönüyorum.

Bardaklar görüldüğünde, benimkini Drago'ya tutuyorum.
"Yeni arkadaşlara içelim." Yanan likörü yutuyorum.

Ayağa kalkarken Zoya'nın içeceğine dokunulmadığını fark ettim. "Susamadın mı?" Onu çıkışa doğru yönlendiriyorum.

"Pek alkol alacak havada değilim." Gözlerini siliyor.
"Kızımı çok özlüyorum."

"Merak etme, onu geri getireceğiz." Güvenli eve giden yol kısaydı.

Bu da iyi bir şey, çünkü burbonun etkisi beklediğimden daha güçlü hissediyorum.

Sanırım evlilik hayatı beni biraz hafifletiyor. "Burada bekle." Zoya kanepeyi işaret ediyor. "Benim sadece Galena'nın odasından birkaç şey alacağım, sonra gidebiliriz."

Kahretsin, bu koltuk çok rahat. Kalın minderlere gömülüyorum.

Gözlerim çok ağır, süreliğine kapatacağım.

BÖLÜM 57

ANASTASIA

Hades'in yakınlarda yerde horlaması dışında ev boş ve sessiz. Onun varlığı rahatlatıcı, özellikle de şimdi bana yaklaşabilecek herhangi bir tehdidin icabına bakabileceğini bildiğim için.

Miki olmadan kayboldum ve dehşete düştüm. Bir şeyler bana doğru gelmiyor. İçgüdülerim bir şeylerin yanlış olduğunu haykırıyor.

Zoya, Miki'yle arama girmek için pek çok yol denedi. Hamilelik onu mı sürükledi? Gözlerinden anlıyorum, dengede değil.

Düşüncelerim döndükçe Lara'yı aramayı daha çok tartışıyorum. O anlayabilir.

Telefonum çaldığında çayımı yudumlarken irkiliyorum.

"Ana, ben Enzo. Zoya'nın evinden gelen görüntülerde bir tuhaflık var. Saha gezisi yapmak ister misin? Birkaç saatliğine o tarafa gelemeyeceğim."

"Tabii. Gidip bakabilirim. Nereye gidiyorum?" Hades'in beni takip etmesi için bacağıma vuruyorum.

Mikhail gittiğinde beni kızdırmış olabilir ama artık köpeğim olmadan hiçbir yere gitmiyorum.

"Koridorda bir kamera ve ofis alanında bir kamera daha var. Galena kaçırıldığında ikisi de herhangi bir hareket kaydetmemiş ama nedenini anlayamıyorum." Sesi anahtarlarının tıkırtısından uzak geliyor.

Duvardan yedek anahtar setini aldım ve küçük evi açmak için kullandım.

Neden şikâyet ettiğini bilmiyorum, burası hâlâ annemle yıllarca yaşadığım küçük daireden on kat daha büyük.

"Tamam, nereye gidiyorum?" Oturma odasından geçip mutfağa yakın tek salonu buluyorum.

"Evet, seni beslemede yakaladım. Sağa dön ve sonuna doğru yukarı bak. Duvardaki kamerayı görmelisin."

Onun talimatlarını izleyerek köşeyi dönüyorum ve tavana yakın bir şey görüyorum.

"Bekle!" diye bağılıyor. "Nereye gittin sen?"

"Bana söylediğin gibi koridordayım. Orada sıkışmış bir şey var. Bir kağıt parçası gibi." Merceğin üzerine bantlanmış olduğunu görebiliyorum.

"Siktir." Nefes verışı hoparlörden fısıldıyor. "Bu manzaraya girer girmez ortadan kayboldun. Tamam, ofisi de kontrol edin lütfen."

"Hadi Hades." Kapalı bir kapıdan geçiyorum ama gerçekten yanlış bir şey görmüyorum. "Neye bakmam gerekiyor?" Enzo'ya soruyorum.

"Masanın üzerinde bir kamera daha var. Duman alarminin içine gizlenmiş. Bana bir resmini gönderebilir misiniz?"

Bunda gerçekten yanlış bir şey göremiyorum ama fotoğrafı gönderiyorum.

"Kahretsin," diye inliyor. "Değiştirmişler."

"Kim?" Zoya'nın bunu yaptığına inanmakta zorlanıyorum.

"Galena çekilirken bir açı vardı. Adama gülümsüyor gibi görünüyordu. Ben çekmedim.

İlk başta bir şey düşünmedim. Bakalım başka bir şey bulabilecek misin?" Hattı kapatıyor.

Neler oluyor?

Masanın üzerindeki kâğıtları karıştırırken, arkada paketlenmiş küçük bir mektup yığını buluyorum.

Hepsi Zoya'ya gönderilmiş ve sıkıca katlanmış gibi kırıksıklık izleri var.

İlkini neredeyse düşürüyordum. Tek odaklanabildiğim şey imza.

Ivan.

Telaşla Enzo'yu tekrar aradım.

"Ne buldun?" diye soruyor sakince.

"Onunla birlikte çalışıyor!" Çığlık atıyorum.

Yığını karıştırırken, Rusya'dan ayrılmadan önceki eski birini buluyorum.

-Hizmetçim yan odaya taşınıp sizi bulduğu için çok mutluyum. Kızımla yeniden bir araya gelmek umduğum her şeydi.

Sergy'nin kızını buldum. Onu alarak Mikhail'i Rusya'ya geri çekebileceğimizi biliyorum.

O gittiğinde, sana istediğin her şeyi verebileceğim-

Ellerim titriyor, çok kızgınım.

"Bana ne bulduğunu söyle." Sesi, dönüp duran düşüncelerimi yarıp geçiyor.

"Onu Rusya'da buldu. Aylardır konuşuyorlarmış." Kelimelerim birbirine karıştı.

Mikhail'i almak için mi beni kaçırdılar? Zoya bu yüzden mi onu buraya getirdi, yakınlaşmak için mi?

Ne haltlar dönüyor?

Temizlikçi. Eminim elbisemi diken o şirret yaşlı kadındı. Ondan nefret ettiğimi biliyordum.

"Onu kurtarmak zorundayız." Ağzımdan kaçırdım. "Eğer kurtarmazsak asla geri gelmeyecek." Kalbimdeki acı neredeyse beni düşürüyordu.

Onu kaybedemem. O artık benim tüm dünyam.

"Ben çocukları toplayayım. Siz eve dönün, ben Jax'i her ihtimale karşı takılması için gönderirim." Enzo'nun sesi öfkeyle yazıyormuş gibi geliyor.

"Hayır, siktir et. Ben gidiyorum. O benim erkeğim. O kaltağın ona zarar vermesine izin vermeyeceğim." Hades topuklarımda, ana eve doğru yürüyorum. "Jax'in benimle gelmesini tercih ederim. Beni güvende tutacağını ve gerekirse o deli kadını yere sermeme yardım edebileceğini biliyorum."

Onu ve karısını tanıdığımdan beri kardeşimi çok seviyorum.

Bunlar benim ailem. Zoya'nın her şeyi mahvetmesine izin vermeyeceğim.

Enzo iç çekti. "Tamam. Jeti hazırlayıp birlikleri toplayacağım."

"Güzel. Yirmi dakika içinde hazır olurum." Doğruca üst kata çıktım ve toplanmaya başladım.

Hamile olabilirim ama kırılmadım.

Kocamı kurtarmak için seve seve savaşırım. Ve Zoya'dan ne kadar nefret etsem de, onun düşüşünü görmek bir zevk olacak.

BÖLÜM 58

MIKHAIL

Şarkı- Benim İçin Ölü, Küllerden Yeniye.

Lanet olsun, başım ağrıyor.

Ama ovmaya kolum hareket etmiyor. Bu da ne böyle?

Sersemlemiş bir halde gözlerimi açtığımda kendimi kanepenin arkasındaki metal parmaklıklara bağlı buluyorum.

Bağırsaklarım
yuvarlanıyor.

Orospu
çocuğu.

"Ah!" Zoya arka odadan çıktı. "Uyanmışsın. Merhaba yakışıklı." Yünümün bir parmağından sarkmasına izin verdi. "Yüzünü görmeyi özlemişim. Karım dediğin o nankör veled göstermek için benden uzak tutman hiç adil değil."

"O benim karım," diye homurdandım. "Bırak beni, söz veriyorum seni öldürmeyeceğim." Kelepçeleri çekiştiriyorum ama bileklerime saplanıyorlar.

"Hmm, hayır, yapacağımı sanmıyorum. Sen kendine gelene kadar olmaz. Görüyorsun, eğer gitmene izin veririm, bu Ivan'ın sırasının geldiği anlamına gelir." Dizime otururken gülümsüyor. "Ve ben senin öldüğünü görmeye hazır değilim. Henüz."

Yavaşça, kucağıma oturana kadar kendini alçaltıyor. Avuç içleri göğsüme yaslanıyor ve bana doğru eğiliyor. "İstersen seni çok uzun bir süre burada tutabilirim?" O kırmızı dudaklar benimkilerle buluşmak için büzüşerek yaklaşıyor.

Başımı sallayıp burnunu alnımla birleştiriyorum ve yankılanan bir çatırtı çıkarıyorum.

"Ah!" diye bağırır ve geriye sıçrar, burun deliklerinden çenesine doğru kan fışkırır. "Seni canavar!"

"Babamın kim olduğunu unuttun mu?" Alay ediyorum. "O çürük elma ağaçtan uzağa düşmemiş. Bırak gideyim, yemin ederim en kötüsü bu olur."

Zayıflıkları test etmek için sessizce esneyerek bağlara gerilim ekliyorum.

Sanırım çıkabilirim, sadece biraz daha zaman kazanmam gerek. "Bunun gerçekten işe yarayacağını düşündüğünü söyleme bana? Ben

dizlerimin üstüne çöküp sana yalvaracağımı mı sanıyorsun? İstesem de istemesem de ben lanet olası bir Volkov'um. Ve Ana benim çocuğumu taşıyor, imparatorluğumun varisi." Ayaklarının dibindeki yere tükürdüm. "Sen benim için bir hiçsin Zoya. Ve ne kadar değersiz olduğunu defalarca kanıtladın."

Normalde güzel olan yüz hatları öfkeyle soluyor ve elleriyle kanayan yüzünü kapatarak odadan kaçıyor.

Bu berbat olacak. Zoya'nın bana zarar vereceğinden hiç şüphem yok.

Ama beni kontrol edebileceğini düşünmesine izin veremem. Onu çok uzun zamandır tanıyorum ve son birkaç ayda onun hakkında hiç istemediğim kadar çok şey öğrendim.

Ben sadece Galena için buradayım.

Beklemediğim şey, burun deliklerine iki tomar kağıt mendil sokmuş ve sutyen ve külottan başka bir şey giymemiş olarak yeniden ortaya çıkmasıydı.

"Şaka yapıyor olmalısın." Çenem tiksintiyle sıkıştı.

"Eğer her şey bebekle ilgiliyse, varisi ben almalıyım. Bunu hak ediyorum. Ne de olsa baba için iyi olan, oğul için de iyidir." Yaklaştı ve pantolonuma uzandı.

Üzerine şiddetle kusabilirim.

Bunun yerine, bacağımı baldırlarının arkasından yakalayacak kadar sert bir şekilde savurdum ve onu yere yuvarladım.

"Böyle bir şey olmayacak." Gerinerek, sağ kolumun bağlar üzerinde zemin kazandığını neredeyse hissedebiliyorum.

"Şimdi bunun bedelini ödeyeceksin." Zoya kendini yukarı çekti ve uzun ipek bir bornozu vücuduna doladı. "Ivan o kadar iyi olmayacak."

"Bunu bana Ivan yaptı, Zoya! O geceyi hatırlamıyor musun? Neden onunla çalıştın ki? Sana çok kötü davrandı!" Öfkeyle bağırarak istiyorum.

O gece onun yüzünden çok fazla insan kaybettim. Yaptığım onca şeyden sonra babamın kollarına koşması.

Ezme.

"Genç ve aptaldım. Şimdi bana gerçekten nasıl değer verdiğini görüyorum. Bana bir prensesmişim gibi davrandı." Masadan telefonunu aldı ve öfkeyle bir şeyler yazdı. "Yakında burada olacak ve sana bunu ödetecek."

"Nasıl? Elimde kalan tek şey hayatım! Dokunduğu her şeyi yok etti. Bunu bir düşün!" Ana'yı incitmesine izin vermektense ölmeyi tercih ederim.

O benim dünyam. Önemli olan tek şey o ve bebeğimiz.

Eğer her şey benimle ilgiliyse, belki de benim zamanım gelmiştir.

Ailemi güvende tutacaksa son nefesimi seve seve veririm.

En azından artık aşkın nasıl bir his olduğunu bilerek ölebilirim. Kısa da olsa, bana sadece hayatta kalmayı bırakıp yaşamaya başlamam için bir sebep verdi.

Eğer bu gerçekten sonsa, güzel kızımın gülümsemesini hayal ederek bu dünyadan göçebilirim.

Vegas'a döndüğüne ve güvende olduğuna sevindim.

"Beni ve kızımı yarım on yıl boyunca kilit altında tutmak çözüm müydü? Perişan haldeydim! En azından Ivan beni dışarı çıkarıp gezdirdi. O biraz kaba olabilir ama ben dünyayı görebiliyordum ve dünyanın sahip olduğu en iyi şeylere sahip olabiliyordum.

teklif ediyorum." Saldırdı ve bacağıma tekme attı. "Beni bir kulübede zar zor hayatta tuttun. Böyle yaşanmaz."

"Tanrım, Zoya. Nasıl yetiştirildiğini biliyorum. Baban sana sıkı çalışmanın değerini öğretti. Sen prenses değilsin. Daha fazlasına hakkın varmış gibi davranmayı bırak." Ona gönderdiğim her kuruş için pişman olmaya başlıyorum.

"Babamın adını bu işin dışında tut. Hapisten , bana yaptıklarından dolayı senin peşine düşecek." Parmağı yüzüme birkaç santim yaklaştı.

"Zoya, o Gulag'da öldü." Gözlerimi kısarak onu izliyorum. Bundan daha önce söz etmemiştim ama mutlaka biliyor olmalıydı?

Parmakları yumruk haline geliyor. "Yalan söylüyorsun," diye tıslıyor.

Ona Alexei olduğunu söylemeden önce ölüm döşeğine yatacağım. "Bir gerçeği biliyorum. O gitti."

Yüz ifadesinden öfke sızıyor ama sonra dudakları büzülüyor. "Hayır, bunu sadece beni incitmek için söylüyorsun. Umarım Ivan bunun için sana haftalarca işkence eder." Koyu renk saçlarını omzunun üzerinden atıyor ve ayağa kalkıyor.

Kapı çalınca ikimiz de irkildik.

"Erken geldi!" Topuklarının üzerinde döner ve aceleyle o.

"Zoya, Yani hoş için bkz. sen Tekrar. Bu o benim ortak." Drago'nun derin sesi oturma odasına taşınır. "Drago! Buraya gel!" Sesleniyorum.

"Hayır, gerçekten ihtiyacın var-" Adam onu itip geçerken Zoya itiraz ediyor.

"Mikhail, siz ikiniz ne tür bir sapıklık peşindesiniz?" Sırıttıyor, sonra göz kırptıyor.

Kalın güneş gözlüklü sarışın bir kadın onu takip ediyor. Topukları fayans zeminde tıkırdıyor, sonra durup bana uzun uzun bakıyor. "Sen Mikhail misin? Daha büyük olmanı beklerdim." Gözlüğünü kahverengi gözlerindeki gülümsemeyi görmemi sağlayacak kadar indiriyor.

Sonra Drago'ya döner. "Haklısın, tanıdık geliyor."

"Sana söylemiştim." Drago bana kendini beğenmiş bir bakış atıyor ve kelepçeleri görünce kaşlarını kaldırıyor.

"Bunlardan kurtulmak ister misin?"

"Dün yeterince hızlı olurdu." Onları takırdatacak kadar sert çekiştiriyorum.

"Onu bırak. Sen de kimsin?" Zoya kollarını kavuşturdu ve kaşlarını çatarak sarışın kadına baktı.

Ben de merak ediyorum.

"Ortağımı bağışlayın," diye mırıldanıyor gizemli kadın.

"Benim adım Tatiana."

BÖLÜM 59

ANASTASIA

UZUN UÇUŞ mide bulantıma iyi gelmiyor. İlk üç aylık dönemden sonra bunların çoğunun geçtiğini sanıyordum.

Görünüşe göre Rusya'ya sarsıntılı inişler onu tekrar devreye sokuyor. "Bunu yapmak istediğine emin misin?"

Nikolai beni durdurdu.

ayağa kalkmaktan.

"Evet. Hiç şüphem yok. O kaltağın yandığını görmek istiyorum." Çenemi tuttum ve kendimi koltuktan dışarı ittim.

Jax ve Alexei onu takip ediyor, Hades de uçaktan inerken yanıma geliyor.

Onlar dünyayı fethedebilirmişim gibi hissediyorum.

Şimdi sadece Mikhail'i geri istiyorum.

"Enzo bana güvenli evin koordinatlarını verdi. İçeri girdiklerini görmüş ama tüm iç kameralar devre dışı bırakılmış." Nikolai duraklar. "Ana, bilmeni isterim ki Mikhail'in iyi olmama ihtimali var."

Başımı salladım. "İşle birlikte geliyor, değil mi? Anlıyorum." Kendimi hiçbir zaman organize suçun bir parçası olmanın güvenli bir pozisyon olduğu konusunda kandırmadım.

Bu iş kolunda olunabilecek en iyi yer, kontrolü elinde tutan kişi olmaktır.

Alexei çantalarımızı tutarken Nikolai omzuma vuruyor.

Jax büyük SUV'un direksiyonuna atlıyor, dil çubuğunu dişlerine vuruyor. "Nereye, Niki?" Dikiz aynasına bakıyor ve gözlerimle buluşuyor.

Onu, ağzının etrafındaki çizgileri sıkılaştıran sinirleri görebilecek kadar iyi tanıyorum.

Hiçbirimiz bundan geri dönemeyebiliriz.

"Kontrol edeyim. Enzo bize koordinatları gönderdi, GPS'e takacağım." Nikolai gösterge paneline eğilir ve numaraları tuşlar.

Alexei yanımda, "Bırak ben kullanayım, buraları daha iyi biliyorum," diye sızlanıyor.

"Hayır." Nikolai başını bile kaldırmadan klip çekti.

"Geçen sefer buraya geldiğimde iyiydim." Alexei kollarını kavuşturup pencereye yaslanıyor.

Jax sürücü koltuğundan güler. "Dostum, en son buraya geldiğinde aylarca gulag'da kalmıştın. Bunun büyük bir güven oyu olduğunu sanmıyorum."

"düşürüldüm! Tatiana kurnaz bir kaltak. Acaba onu bir daha görebilecek miyiz?" Alexei bana döndü. "Beni kandırdı. Onunla asla anlaşma yapma, o Rumper- denen adam gibi. Her zaman iyi bir şey yapmaz."

"Rumpelstiltskin?" Çocuk hikayesini biliyorum. Gerçek hayatta böyle biriyle karşılaşmayı hayal bile edemiyorum.

"Evet." Gümüş dişini görebileceğim kadar geniş sırtıyor. "Ruhuna sahip olacak."

"Gerçekten o kadar kötü mü?" Ivan'dan daha kötü birini hayal edemiyorum.

Üç adam da ciddiyetle başını sallıyor. Harika.

"Şöyle anlatayım. Babam karımı ve beni esir almıştı. Tatiana mutlu kıcıyla içeri girdi ve canı öyle istediği için bizi dışarı çıkardı." Nikolai pencereden dışarı bakıyor. "Cehennem gibiydi."

Ivan'dan ve onun zulmünden bahsetmek tüylerimi diken diken ediyor.

Neyin içine giriyoruz?

"Biz burada." Jax koyar ve kamyon içinde park yakın Banliyöde sıradan bir ev. Diğer mahalleler gibi görünüyor.

"Hangisi?" Alexei koltukların arasından karbon kopya binaların sırasına bakıyor.

"Ortadaki daha koyu renkli tuğla." Nikolai işaret ediyor. Önce ben atlıyorum.

"Hey, bekle. Oraya öylece giremezsin." Jax bana yetişmek için koşuyor.

Hades ona yan gözle bakar ama yaklaşmasına izin vermek için hareket eder.

"Neden olmasın? Ne ki? Eğer içeride ona zarar veriyorsa, içeri girmeliyim." Bana çok mantıklı geldi.

"Sana ondan hoşlandığımı söylemiştim. O da benim gibi düşünüyor." Alexei, Hades'in yanında yürürken gülüyor.

Nikolai arkasından, "Hepiniz öldürüleceksiniz," diye homurdanıyor.

Ama tabancasının sürgüsünü çalıştırdığını duydum. O da hazır.

"Tekmeleyeyim mi?" Alexei yanımda ayak parmaklarının üzerinde zıplıyor.

"Kilidi vurabilirim." Nikolai nişan almak için hareket eder.

"Vay be. Neden önce ben denemiyorum?" Önüne geçiyorum ve kol kolayca dönüyor.

Alexei kapıyı iterek açıyor, sonra tek duyabildiğim onun bağırması oluyor. "Ne oluyor lan?"

BÖLÜM 60

MIKHAIL

"TATIANA? Bu kadar... kısa olmanı beklemiyordum." Gülümsemeye çalışıyorum ama tek yapmak istediğim Zoya'yı ikiye bölmek.

"Oh, komik adam." Drago'ya döner. "Bana onun komedyen olduğunu söylememiştin," diyor alaycı bir tavırla.

Sarı saçlarını çekiştirerek peruğu kafasından çıkarıyor, siyah saçlarını ortaya çıkarıyor ve gözlüklerini katlıyor.

"Bu küçük durumdan nasıl kurtulmayı planladığını bilmek istiyorum-" Elini belli belirsiz kelepçeli kollarıma doğru sallıyor. "-predicament."

"İyi olacağım." Onun taktiklerini çok iyi biliyorum. Ondan yardım istersem, kim bilir sonunda ona nasıl borçlu kalırım?

Zoya yaklaşıyor, yüzü solgun.

"Natalia?" diye fısıldar, Tatiana'ya doğru uzanır.

"Kim?" Tatiana alay ederek ondan uzaklaşır.

Kapı uçarak açılır ve herkes ona doğru döner. Alexei?

Ne oluyor lan?

Hades yaklaşıyor ve midem bulanıyor. Hayır, Ana da değil.

"Senin evde kalman gerekiyordu." Gözlerinin benden zar zor giyinen Zoya'ya kayışını izliyorum ve öfke kararıyor

onun özellikleri.

"Bu kaltak işi zorlaştırdı. Bunca zamandır Ivan'la birlikte çalıştığına dair kanıt buldum." Ana avucunu Hades'in omzuna yaslar.

Nikolai ve Jax girişi dolduruyor.

"Niki, Ivan yolda," diye homurdanıyorum ve çenemle dışarı çıkmasını işaret ediyorum.

Nikolai başını sallar, sonra Jax'in dirseğini tutar ve onu dışarı sürükler.

"Ben de onlarla gideceğim." Drago kardeşimi takip ederek yanımdan geçti.

"Tatiana, her zaman bir zevk." Alexei bana yaklaşmak için ondan uzaklaşıyor. "Çıkmak istiyor musun?" Cevabımı beklemiyor, öne doğru eğilerek cebinden bir kelepçe anahtarı çıkarıyor ve bileğimin kilidini açmaya başlıyor.

"Her zaman bunlardan birini mi taşırsın?" Yüzünde yavaş bir sırıtma oluşurken ona göz kırpıyorum. "Biliyor musun, nedenini gerçekten bilmek istemiyorum."

"Kız kardeşin çok alıngan." Diğer tarafa geçerken kıkırdıyor.

"Bu aileyle işim bitti!" Zoya çığlık atıyor ve masadaki bir çekmeceye doğru dalıyor.

Hiçbirimiz kıpırdayamadan, kısa bir tabanca sallıyor.

Ama sonra Ana'ya doğrulttu.

Hepimiz donmuş, onu izliyoruz.

"Mikhail, Ivan'ı geçebilir ve birlikte yönetebilirdik. Belki bu lanet velet yolumuza çıkmasaydı." Namluyu Ana'nın şişkin karnının üzerinde sallıyor.

"Zoya, hayır!" Hâlâ tek kolumla kilitliyken haykırıyorum. "Seni kendim öldüreceğim!"

"Sen sadece kıskanç bir kaltaksın." Ana meydan okurcasına çenesini kaldırır.

Bu onu daha çok sevmemi sağlıyor. Tehlike karşısında ölçülemeyecek kadar cesur.

"İlk ben geldim." Zoya tükürdü. "Bunu hep hatırla."

"Silahını indir." Tatiana talep ediyor. Sesinin tonundan emirlerine uyulmasına alışık olduğu anlaşıyor.

Hades Ana'nın yanından homurdanır ama kımıldamaz.

"Seni neden dinleyeyim ki? Sen de talepte bulunacak durumda değilsin." Zoya silahı ona doğru salladı, sonra da Ana'ya doğrulttu.

"Hamile bir kızı mı vuracaksın? Ne için? Asılsız bir zafer arayışı için mi?" Tatiana avuçlarını kaldırır. "Belki bir anlaşma yapabiliriz?"

"Hayır! Bu benim hakkım! Bunu hak ediyorum!" Zoya silahını odanın içinde çılgınca sallarken ağzı titriyordu.

"O benden daha deli," diye fısıldıyor Alexei diğer manşete doğru el yordamıyla ilerlerken.

"Alexei, onu buradan çıkarmalısın!" Kolumu sallayarak anahtarı almak için elimi uzatıyorum.

Avucuma bırakıyor ama kanepenin minderine düşüyor.

Sikeyim.

Alexei çırpınarak Ana'ya doğru koşar.

Zoya ona bakıyor ve sonra tetiğe basıyor.

Gözlerim karımın yüzünde donup kalmış korku ve şok ifadesine kilitlendiğinde dünya ağır çekime girmiş gibi oluyor.

"Hayır!" Tatiana Ana'ya doğru atlar.

Ana ve Tatiana yere yuvarlanırlar. Alexei Zoya'yı altına sıkıştırır, silahı onun elinden alır ve Drago'ya doğru iter.

"Ana!" Kulaklarım hâlâ patlamanın etkisiyle çınlarken bağıriyorum.

Ama onu göremiyorum. Elim anahtarı bulmak için minderlere dalıyor ama ulaşabileceğim bir yerde değil.

"Natalia!" Zoya çığlık atıyor ve kendini Aleksey'den uzaklaştırırken tiz bir iniltiyle diğer tüm sesleri bastırıyor.

Vücudumdaki tüm öfke ve güçle, cıvatalar duvardan çekilene kadar kelepçeyi zorluyorum, kendimi kurtarmak için gevşettiğimde zeminden sekiyor.

Sonra Ana'nın ona öğrettiğim kelimeleri söylediğini duyduğumda küçük bir ses öfkemi kırıyor.

"Mayday. Mayday. Mayday." Ben ona doğru koşarken yere yığılıyor.

Hades duvardan sıçradı ve Zoya'nın omzunu ezici çenesiyle kavradı, başını salladı, Zoya'nın yeni acı çığlıkları odayı doldururken dişleri etini parçaladı.

Onu yere yatırıp fayansa yapıştırıyor, çenesini gıcırdatarak deri ve kas parçalarını savuruyor ve yakınındaki herkese kan püskürtüyor.

Fark etmedim bile, solgun karımın yanında dizlerimin üzerine çöktüm.

"Ana, lütfen, iyi misin?" Başparmağım yanağını okşuyor, sonra da kolumu başının arkasına dolayarak onu, Zoya'yı darmadağın eden köpekten koruyorum.

En azından çığlıklar kesildi.

Tek duyabildiğim, boğazını bedeninden ayırırken çıkardığı hırıltı ve yırtılma sesi.

"İptal et," diyorum usulca, sadece Ana'nın kapalı gözlerine bakarak.

Hades kamburunun üzerine düşer ve dudaklarındaki kanları yalar.

"Mikhail? Tatiana vuruldu. Ne yapmamı istiyorsun?" Alexei gömleğinin bir köşesini omzuna bastırır.

"Drago'yu getirin. Ana'yı kurtardı. Bunun için istediği her şeyi hak ediyor." Ana'yı kucağıma çekip yavaşça göğsümde sallıyorum.

", Iskorka, ." Herhangi bir yara göremiyorum. Tek umudum onun ve bebeğin iyi olması.

Alexei, Tatiana'yı kucağına alır ve kapıdan dışarı fırlar.

Drago ayrıldığında motorun çılgınca devrini duyabiliyorum. Sanırım Tatiana'yı doktora götürüyor.

Belki Ana'yı da oraya götürmeliydim?

Hades sızlanarak kolunu koklar ve kanlı burnuyla koluna vurur.

"Biliyorum dostum. Umarım iyidir." Avucum karnının üzerinde duruyor.

Bebeğimin hareket ettiğini hissedebiliyorum. Sadece uyanmasını istiyorum. Dışarıdaki silah sesleri kalbimi ama hareket etmiyorum. Artık önceliğim Ana.

Kardeşim ve diğerleri her şeyi halledebilir. Ta ki evin kapısından yavaş bir alkış sesi gelene kadar.

"Aferin evlat." Ivan sırtarak beni izliyor. "Beni onu öldürme zahmetinden kurtardın." Kendini çerçeveden uzaklaştırıyor ve kolunu verandaya doğru uzatıyor.

Galena yaklaşıyor, parmağını minik eliyle kavırıyor.

"Herkesi nasıl geçtin?" Ana'nın üzerine eğilerek homurdanıyorum.

"Oh, şu anda, hmm, meşguller." Gri sakalını sıvazlıyor, sonra Galena'yı dizine çekerken Zoya'nın bedeninin yanına çömeliyor. "Annen çok kötü bir kızdı," diyor.

Keşke Hades'i de onun üzerine gönderebilseydim ama bu süreçte Galena'nın zarar görmeyeceğinden emin değilim.

Galena yüzünü adamın omzuna gömüyor ve hıçkırıklarla sırtı titriyor.

"Ağlamayı kes," diye tersledi. "O gitti."

Ah, işte burada. Sevgi dolu baba.

Ondan nefret ediyorum.

"Ne istiyorsun, Ivan?" Homurdanıyorum.

"Her zaman istediğim gibi. Kızım ve karım. Artık senin melezin Zoya'yı öldürdüğüne göre, onun yerine seninkini alacağım." Ayağa kalktı ve Ana'ya bakarak sırtıttı.

"Hiç sanmıyorum." Hades'i onun peşinden gönderecek kelimeler dilimin ucuna geliyor.

Keşke Galena'yı canlı kalkan olarak kullanmasaydı.

Dışarıdan tek tük silah sesleri geliyor.

Siktir, umarım Niki ve çocuklar iyidir. Piç babam zaten çok fazla acıya neden oldu, onun elleriyle daha fazla kayba dayanmamam.

"Bunu duyuyor musunuz? Bu adamlarınızın teker teker düşme sesi." Ivan eğilip çenemi kavıyor ama ben kolunu tokatlayarak uzaklaştırıyorum. "Senin yaraların benimkiler kadar iyi iyileşmemiş. O küçük kaltak bana yaptıklarının bedelini ödemeli." Dudağının üzerinde bir büzüşmenin olduğu kendi yanağını işaret ediyor.

"Kalbine nişan almaması çok kötü ama hedef çok küçük." Kucağımda kaydığını hissediyorum.

Gözlerini açmadan önce dudaklarından küçük bir inilti kaçıyor.

Başının arkasını ovuşturuyor ve bana bakıyor. "Mikhail?"

İçimde bir rahatlama hissettim. "Yaralandın mı?" Babamı görmezden geliyorum.

Her ne planlıyorsa, onun bilincini kaybetmesinin verdiği acıyla kıyaslanamaz bile.

"Hayır, galiba az önce nefesim kesildi." Etrafına bakındı ve birkaç metre ötede yatan Zoya'nın dağınıklığını görünce irkildi.

Ama Ivan'ı görünce donup kalır. "Galena, bebeğim? İyi misin?" Ana sesleniyor. "Annem gitti," diye hıçkırır.

Ana derin bir nefes alır. "Benden saklandığın zaman oynadığımız oyunu hatırlıyor musun?"

"Evet." Galena'nın sesi tereddütlü.

Ana gözlerimin içine bakıyor ve göz kırpmıyor. "Şu tek şeyi yap," diye sesleniyor Galena'ya.

"Neyin peşindesin?" Galena onun kollarında kıvrılarak odasına doğru koşarken Ivan yaklaşır.

"Mayday!" Ana çığlık atar, ancak bir sonraki çığlık onu takip edemeden, Ivan evden dışarı koşarak uzaklaşır.

"Git, Mikhail. Bitir şu işi." Ana kolumu kendini uzaklaştırdı. Birden fırladım ve babamı dışarıya kadar kovaladım.

BÖLÜM 61

ANASTASIA

TÜM VÜCUDUM AĞRIYOR.

Ne oldu öyle? Tek hatırlayabildiğim vurulduğum, düştüğüm ve dünya kararmadan önce tetikleyici kelimeleri söyledim.

Mikhail ortadan kaybolduktan sonra kendimi sersemlemiş gibi hissetmem bir an daha sürüyor.

Mikhail başarısız olursa ne yaparım? Ivan'la asla geri dönmek istemiyorum. Artık bebeğime bakmak zorundayım.

Hayır, düşünemem. Hiçbir şey . Mikhail bunu kazanmak zorunda.

Bir silah sesi daha evin içinde yankılanıyor.

Hasta olabilirim. Bu o muydu?

Benim için geri gelecek.

Kıpırdamadan duruyorum, nefesimi toplamaya çalışıyorum.

Siktir et. Kalkıp Galena'yı güvene almalıyım.

"Hadi Hades. Hayır, lütfen bana dokunma." Omzunun arkasını itiyorum, böylece normalde yaptığı gibi bana yaslanmıyor.

Kürkünden ve ağzından sarkan kanlı parçalar neredeyse kusmak istemem için yeterli.

Başka bir atış kulaklarımı çınlattı.

Lütfen o olma.

Kendimi yan yatırarak dizlerimi altına almayı başarıyorum ve yavaşça yukarı itiyorum.

Bebeğimi şimdiden çok seviyorum ama bu yüzden koordinasyonumu kaybettim. Ayakta durmaya çalışırken bile nefes nefese kalıyorum.

Nihayet ayağa kalktığımda, Hades'in yarattığı karmaşanın net bir resmini görebiliyorum.

"Kahretsin, dostum. Benim tarafımda olmana gerçekten sevindim."

Galena'yı bulmalıyım ki Mikhail beni almaya gelir gelmez gitmeye hazır olalım.

Yaralanmış olabileceğini düşünerek göğsümde bir sızı yayılıyor ama dışarı bakmaya cesaret edemiyorum.

Onu görmesem bile, kafamda hala iyi.

Koridordan sürünerek geçip ana buldum.

Daha fazla mektup mu? Ne oluyor lan? Zoya onunla ne kadar konuştu?

"Galena?" Kafamı ikinci yatak odasına uzattım. "Tatlım, burada mısınız?" Dolabı çekip açıyorum ve içine bakıyorum ama orada değil.

Kahretsin. Eminim yatağın altındadır.

Diz çökersem tekrar ayağa kalkmak için çok zamanım olacak.

"Eğer aşağıdaysan, sen kazandın bebeğim. Artık dışarı çıkabilirsin." Tek yapabildiğim yorganın ayağını kaldırmak ve sürünerek çıkmasını ummak.

"Gitti mi?" Titrek sesi yatağın altına gömülmüş.

"Evet, ama bizim de gitmemiz gerekiyor. Mikhail dönene kadar birlikte arka tarafta saklanacağız, tamam mı?" Ona yalan söylüyor olmaktan nefret ediyorum.

Suçluluk duygusuyla, onun arkadaşlığının rahatlığına Hades'e ihtiyacım olduğu kadar çok ihtiyacım var.

"Tamam." Ayakkabılarının uçlarının çerçevenin altından dışarı çıktığını görene kadar kendini sallıyor.

Ayağa kalktığında, sarılmak için onu kendime çekmeden önce alt dudağı titriyor.

Eğilebildiğim kadar eğilerek kıvrıcık saçlarını gözlerinden uzaklaştırıyorum ve ona en güzel gülümsememi sunuyorum. "Çok cesursun Galena. Senin gibi bir arkadaşım olduğu için çok şanslıyım. Gidelim mi?" Elimi uzatıp tutmasını bekliyorum.

Dudağını ısıyor ve dudak büküyor, sonra başını sallıyor. Minik parmaklarını benimkilere geçirerek parmak ucunda odadan çıkıyor ve evin arka tarafına doğru ilerliyoruz.

"Burada güvende olacağımızı düşünüyorum, benimle ve Hades'le beklemek ister misin?" Keşke bir silahım olsaydı ama hiç iz görmedim.

Göğsüne hâlâ kan bulaşmış olan Hades'e tereddütle bakıyor, sonra yanıma dönüp yüzünü kalçama gömüyor.

"Sorun yok, tatlım. O beni koruyor."

"Annem senden hoşlanmadı," diyor gömleğimin içine. "Babamla bu konuda çok konuştuğunu duydum."

"Biliyorum." Zoya hakkında olumsuz bir şey söylemek ne kadar cazip gelse de, bunu söyleyeceğim kişinin Galena olmadığını biliyorum.

Bir daha ateş edildiğinde midem bulanıyor.

Lütfen, Mikhail, güvende ol.

BÖLÜM 62

MIKHAIL

Şarkı- Empire (Let Them Sing) Bring Me The Horizon.

Evden çıkar çıkmaz donakaldım.

Nikolai, Jax ve Alexei dizlerinin üzerine çökmüş, arkalarında iki adam kafalarına silah dayamıştır.

Sikeyim.

"Görünüşe göre hâlâ birkaç numaram var. Yaşlı bir adam için hiç fena değil." Ivan kıkırdıyor ve kollarını iki yana açarak bana doğru dönüyor.

"Eğer küçük grubunuzu ortadan kaldırırsam, Vegas'ın sahibi olurum ve o küçük tatlı kaltak benim olur. Torunumu senin olman gereken varis olarak yetiştirebilirim." Beni işaret yüzü alacalanıyor. "Hain bir rezil olacağınıza!" Elleri Nikolai, Alexei ve Jax'in üzerinde geziniyor. "Şu anda daha tatlı olabilecek tek şey, o nankör velet kızımın da burada olmasıydı."

Alexei'nin ellerinin başının arkasında yumruk haline geldiğini görebiliyorum.

Arkasındaki adam tabancasının namlusunu Alexei'nin kulağının yanına indiriyor ve yaklaşımadan önce toprağa ateş ediyor.

"Aklından bile geçirme, tatlı çocuk."

Ben de hayal kırıklığı içinde kalçalarımı sıkıyorum. Hiçbir şey yapamıyorum.

"Bütün bunları kendi başına sen açtın. Eğer böyle bir canavar olmasaydın, insanlar senden kaçmak istemezdi," diye dişlerimi sıkıyorum.

Bu zor bir durum ve bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum.

Ivan yavaşça dönüyor, ailemin ve arkadaşlarımın arkasına bakıyor.

"Bu işi olması gerektiği gibi yürüttüm. Sen zayıfsın, Mikhail. Asla sorumlu olmamalıydın. Onlara bir bak. Onları koruman, onlara rehberlik etmen için seni seçtiler ve bu onları nerede bıraktı? Köpekler gibi pisliğin içinde diz çöktüler. Senin yüzünden ölecekler."

Dönüp Jax'i işaret ediyor. "Önce onu vur. Orospu karımın beni terk etmesi babasının suçu."

"Hayır!" Silah sesi otoparkta yankılanmadan önce kelime güçlkle kaçır.

Jax düştü, bir yığın halinde yığıldı. Korku beni sardı.

Bana güvendi.

Arkasındaki adam bir adım uzaklaşıyor, sonra tekrar ayağa kalkıyor ve sarhoş bir şekilde sallanıyor.

Ne oluyor be?

Ivan'a doğru döner, kan çenesini kaplayana ve silahını toprağa düşürene kadar ağzını sessizce açıp kapatır.

Sonra önce dizlerinin üzerine çöküyor, sonra da yüz üstü yere kapaklanıyor. Gözleri geniş ve kırışmıyor.

"Ne oluyor lan?" Ivan dönerek ağaçlara bakıyor.

Diğer muhafız silahını çılgınca ormana doğrultup ölen takım arkadaşına bakıyor. "Ivan, gitmemiz gerek."

"Hayır!" Ivan bağıyor. "Bu iş şimdi bitecek!"

Bir sonraki atış yapıldığında, ağaçların arasından namlunun parıltısını yakalıyorum.

İkinci muhafız sallanıyor, sonra yere yığılıyor.

"Alexei, Jax'i yakala!" Yere düşen adamın elinden silahı almak için ileri doğru koşarak bağıyorum.

Dönüp babama doğrultuyorum.

Nikolai ortaya çıkıyor, kollarını tutup arkasına sıkıştırıyor.

Sven ve Ben, omuzlarında yüksek güçlü keskin nişancı tüfekleriyle ormanın sık örtüsünden çıkarken Ivan dudak büker.

"Tabii ki Kasap'ın adamları." Ivan tükürür. "Onu yakaladınız mı?" Nikolai'ye soruyorum.

Ben koşarken başını . Jax'in iyi olduğundan emin olmalıyım.

"Alexei?" Yanına çömeliyorum. "Anlat bana."

Alexei gömleğini çıkarmış ve sıkıca Jax'in omzuna yaslamış. "İyi olmalı. Sağ kroşesi bir süreliğine berbat olabilir." Gümüş dişini göstererek sırtıyor. "Hadi ama Jax. Maeve'den daha sert bir darbe aldığını görmüştüm."

Jax inliyor ve yan dönüyor. "Dostum, bu bok acıtıyor."

"Hepimiz vurulduk, Jax." İkizlere meydan okurcasına bakan Ivan'a dönüp bakıyorum. "Alexei, onu içeri götürüp Ana'nın güvende olduğundan emin olabilir misin?"

"Elbette, Miki." Alexei bana göz kırpmıyor, sonra Jax'i ayağa kaldırıyor.

Onlar kapıya doğru yönelirken ben de tüm dikkatimi Ivan'a veriyorum.

Alexei yeniden ortaya çıkıyor ve ona bana katılmasını işaret ediyorum.

Silahı bırakıp, düşen muhafızın yanındaki büyük Bowie bıçaklarından birini alıyorum.

"Diğer kolunu tut." Alexei'ye işaret ediyorum.

"Bunun son olduğunu mu düşünüyorsun? Tatiana'nın gitmesine izin vererek sıçtın batırdın. O benden çok daha kötü." Ivan, Nikolai ve Alexei'nin arasında debelenir ama onlar onu sıkıca tutar.

"Onunla daha önce de uğraştım." Bıçağın ucunu çenesinin altında tutuyorum. "Bu dünyadan temizlemekten mutluluk duyacağım şey senin çürümüş ruhun."

Kolumu bırakarak, ucunu karnının derinliklerine batırdım. "Seni lanet olası." Ivan ağır ağır nefes veriyor. "Asla kazanamayacaksın."

İçgüdüsel bir testere hareketiyle elimi yukarı kaldırıyor, her hamlede karnını yarıyorum.

"Yanılıyorsun baba. Bu benim, kazanıyorum." Bir hamle daha yapıyorum ve silahımı göğüs kafesine saplanana kadar eğip kara kalbini deliyorum.

Nikolay ve Aleksey'in arasına yığılıp kalırken yüzündeki öfke kaybolur.

Yere yığılmasına izin verdiler.

"İyi iş çıkardın." Ben gülümser ve bir çift puro çıkarır.

"İyi atıştı. Teşekkür ederim." Onu omzundan alkışlıyorum, sonra da Sven'in sıkması için kanlı elimi uzatıyorum. "Tam zamanında geldiniz."

"Drago'ya teşekkürler. Bizi beklemeye aldı ve onlar gittikten sonra beklememizi söyledi." Sven saçlarını geriye iter ve Ben'den sigaralardan birini alır.

Müthiş ikizler birbirlerine beşlik çakıp ormana doğru geri dönerler.

Ana'ya dönmem gerektiğini biliyorum.

Ama tek yapabildiğim babamın cansız bedenine bakmak.

Nikolai de aynısını yapıyor.

Tüm o kargaşa. Çok fazla kayıp ve acı.

Onun yüzünden.

Nikolai'ninyüz kararır, ve o çeker geri bir

Ivan'ın kaburgalarına sert bir tekme attı.

Sonra bir tane daha.

Kaburgalar kırılana kadar botunu sallamaya devam ediyor.

"Senden çok nefret ediyorum!" Ölü adama bağırır.

Babamız tarafından çığlıklara boğulan, benim soğukkanlı kardeş heykelim.

"Buraya gel." Kolunu ekiştiriyorum ve beni sert bir şekilde kucaklıyor. "Başardık. Ondan kurtulduk. Ve şimdi ondan daha iyi adamlar olarak onun yanıldığını kanıtlayacağız."

Nikolai başını sallayarak çenesini geri çekiyor. "ok doğru," diye homurdanıyor. "Git Ana'yı getir. Buradan defolup gitmemiz gerek."

BÖLÜM 63

ANASTASIA

"ANA! JAX İÇİN YARDIMA İHTİYACIM VAR!" Alexei oturma odasından haykırır.

Galena'yı da yanıma alarak aceleyle koridora çıktık ve Alexei'nin kanlar içindeki Jax'i kanepeye bıraktığını gördük.

"Bunu burada tut. Mikhail'in Ivan'la işi biter bitmez döneceğim." Sırıttırıyor.

"Bekle, Mikhail iyi mi?" Elimi kaldırdım.

Bilmem gerekiyor.

"Evet, Ivan'ı yakaladı. Şimdi eğlence zamanı." Hızla uzaklaşırken kıkırdıyor.

Ivan'ı yakaladı.

Kurşunları duyduğumda çok korktum.

"Jax? Beni duyabiliyor musun?" Avuçlarımı Alexei'nin işaret ettiği yere bastırıyorum.

Jax çok solgun, bu beni korkutuyor.

"Hmm?" Bir kara gözünü kırıp yüzünü buruşturuyor.

"Evet, kardeşim, buradayım." Dudağının köşesi yukarı kalkıyor. "Orospu gibi acıyor."

Soğuk eli benimkini kaplıyor.

"Jax?" Gözyaşlarımın akmak üzere olduğunu hissedebiliyorum. "Sana sahip olduğum için şanslıyım." Dudağımı ısırمام titremesini engellemiyor.

Bu kaos dolu hayattan nefret ediyorum. Sadece sevdiğim herkesin güvende ve sağlıklı olmasını istiyorum.

"Bana sonsuza dek sahipsin." Gözlerini açmaya çalıştığında kafasının içine doğru yuvarlanıyor. "Sadece çok yorgunum. Hades'in burada olmasına sevindim."

Eli gevşiyor ama nefes alış veriş i düzgün.

"Hadi ağabey, benimle kal." Bırakmaması için sessizce yalvarırken alnım bileğime düşüyor.

"Jax mi?" Galena onunla Zoya'nın hâlâ köşede yerde yatan cesedi arasında bakış attı.

"Evet, tatlım. Olacak." Gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum. Kendi sözlerime inanmasam bile onun için güçlü olmalıyım.

Dışarıdan bir kükreme geliyor ve bunun sadece kocamdan biliyorum.

. Yaralandı mı?

Bir an içinde verandada ağır ayak sesleri yankılanıyor ve Mikhail doğrudan bana doğru adım atarak odaya giriyor.

Beni kendine çekip sımsıkı sarıldı. "Ana, çok endişelendim."

"Ben iyiyim, ama lütfen, Jax..." Boğazımdan bir hıçkırık koptuğu için sözümü bitiremiyorum.

Bilinci yerinde olmayan kardeşime bakıyor. "Onun için elimden gelen her şeyi yapacağım." Dışarıda kaybolmadan önce dudakları alnıma dokunuyor.

Alexei onu takip eder. "Sofia'nın ona bağırmasına yetecek kadar uzun yaşamasını sağlayacağım."

Mikhail uzanır ve Galena'yı kendine doğru çeker. "Hadi eve gidelim."

64. BÖLÜM

MIKHAIL

GALENA Niki'yle birlikte eve dönerken, Ana'nın elini sıkıca tutuyorum ve Hades'le birlikte onu eve götürüyorum.

O köpeğe borçluyum. Onu kendisi için büyük bir yumuşaklık haline getirmiş olsa bile, tam olarak yapması gerekeni yaptı.

Ailemizi kurtardı. Eğer onun evcil bir hayvan olmasını ve lanet yatağımızda uyumasını istiyorsa, o köpek ne isterse alabilir.

Kapı kapanırken yüzümü ona dönüyorum, tek kelime etmeden kollarımı ona doluyorum, o da aynısını yapıyor ve öylece duruyoruz.

Birbirimize tutunarak zamanın sessizce geçmesine izin verdik. Onu neredeyse kaybediyordum.

Tatiana olmasaydı tüm hayatımı kaybedebilirdim. "Çok üzgünüm Ana," diye fısıldıyorum başının tepesine.

"Özür mü? Bu senin hatan değildi. Onun suçuydu."

Boğazımdaki yumruyu yuttum. O canavarın evime, ailemin yanına girmesine izin verdim. Onun hayatını kurtarmak için benim hayatımı riske attım.

Galena'yı düşündüğüm için pişman değilim.

Yine de Zoya dünyayı yok etmekten saniyeler uzaktaydı.

"Sen iyi misin?" Ana'ya soruyorum, Zoya'yı öldüren Hades olsa da emri Ana vermişti. Bunun onun vicdanını sızlatmasını istemiyorum.

Başını geriye doğru eğip bana bakıyor, gözleri sulanıyor. "Kendimi kötü hissetmediğim için mi berbat durumdayım? Ondan nefret ederdim. Ondan seni benden aldı ve bebeğimizi öldürebilirdi. Öldüğüne memnunum. Ve eğer Hades olmasaydı, bunu kendim yapardım."

Saçlarını yüzünden uzaklaştırarak ona gülümsüyorum. Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

"Seninle gurur duyuyorum, Iskorka. Beni ve küçük oğlumuzu kurtardın. Teşekkür ederim."

Ellerimi omuzlarında ve yanlarında gezdirerek kıcını kavriyorum ve onu sıkıca kendime bastırıyorum.

"Ama şu andan itibaren tehlikeden uzak duracaksın. Seni kaybedemem Ana."

Dudaklarını büzüyor, derin düşüncelere dalmış.

"Sen de daha dikkatli olmalısın, Miki. Sensiz bir hayat yaşamayacağım."

"Anlaştık. Şimdi, bir duş nasıl olur?" Kulağına fısıldıyorum, bana karşı titrediğini hissediyorum.

"Sen beni temizlersen ben de seni temizlerim?" Kirpiklerini kırıştırıyor. "Her. Lanet olası. İnç."

Onu kollarıma alıp merdivenleri hızla çıkarken bir çığlık atıyor, banyo kapısını tekmeleyerek açıyorum, onu yere bırakıyorum ve şelale duşu açıyorum.

"Soyun." Ona söylüyorum ama yüzümü ona döndüğümde üst tarafı çoktan çıplaktı. Alt dudağımı dişlerimin arasında yuvarlayarak, taytını ve siyah külotunu çıkarırken vücuduna hayranlıkla bakıyorum.

"Çok güzel." Ona bir öpücük konduruyorum ve kendi kıyafetlerimi çıkarıp fayansların üzerine fırlatıyorum.

Elini tutup onu duşa götürüyorum, sıcak sprey üzerimize vuruyor, onu duvara bastırıyorum, elimi fayanslara vuruyorum ve onu öperken diğer elimi boğazına doluyorum.

Ağızımda ve çenesi boyunca daha fazla öpücük bırakıp boynuna doğru ilerliyorum.

Devam ediyorum, göğüslerinin arasında bir iz bırakıyorum ve büyüyen göbeğine uzun bir öpücük konduruyorum.

Bir dizimin üzerine çöktüğümde baldırını tutup kalçama yaslıyorum, sonra başımı amına daldırıp parmaklarımla onu açıyorum.

"Seni seviyorum amına koyayım."

Başımı kaldırdığımda sırtarak parmaklarını buklelerimin arasından geçiriyor ve başımı amına doğru itiyor.

"Daha fazla, Miki. Efendim. Lütfen." Her kelime nefes nefese bir inilti. Sırtı kavisleniyor ve kalçaları yüzüme doğru sallanıyor.

İki parmağımı sırlıklam amının içine soktuğumda bana karşı kükrüyor.

"Seni seviyorum," diye nefes alıyor.

Klitorisini emerken başımı geri çekiyorum, elimle içine sokmaya devam ediyorum.

"Gözlerini benden ayırma bebeğim."

Açlıkla dolup taşıyorlar ve ruhumu delip geçiyorlar. "Evlen benimle, tekrar, iskorka. Bu sefer gerçek bir törenle."

Parmaklarımı kıvırıyorum, onun tatlı noktasına vuruyorum ve çığlık atıyor.

"Eğer dilime boşalırsan, bunu 'evet' olarak kabul edeceğim."

Açlıktan ölüyormuşum gibi onunla ziyafet çekiyorum, vücudu etrafımda titreyene kadar onu ıslatıyorum.

"Evet de, güzel kız. Benim için gel."

Adımı haykırıyor, saçlarımı öyle sert çekiyor ki kafa derim yanıyor ve orgazmını yüzümün her yerinde yaşıyor. Bitirir bitirmez ayağa kalkıyorum, bacaklarını etrafıma sarabilmesi için onu kaldırıyorum.

"Evet, Miki. Seninle tekrar evleneceğim."

Beni boynumdan tutup kendine çekiyor ve hayatımı öpüyor.

"Güzel. Başka seçeneğin yoktu. Karım. Her zaman"

BÖLÜM 65

ANASTASIA

İki Hafta Sonra...

"HAZIR MISIN, KARDEŞİM?" Jax sorar.

Siyah gül buketini daha sıkı kavriyorum, kadifemsi yaprakları tenimde serinliyor, o da kolunu benimkine doluyor.

"Hazırdan da öte."

"Taraf değiştirmek ister misin? Omzun iyi mi?" Ona bakarak soruyorum.

Babamıza benziyor.

Ailemden hiçbirinin burada olmadığını fark ettiğimde kalbim sıkışıyor, göğsümde ağır bir yük hissediyorum.

"Yaşayacağım. Bu surat da ne?"

Kaşlarımı çatıyorum ve o da kıkırdıyor, dilini dişlerine vuruyor.

"Üzgün olduğumda de aynısını takıyorum.

Düşündüğümüzden daha çok benziyoruz."

Bana gülümsüyor ve ne kadar şanslı olduğumu fark ediyorum.

Kardeşimi buldum. Bizi seven büyük bir ailemiz var.

İkimiz de bu dünyada kaybolmuş olabiliriz, ancak en inanılmaz insanlar tarafından bulunduk.

"Şu anda hayatından oldukça memnun görünüyorsun?"

Yumuşakça soruyorum.

Mikhail bana Jax'in geçmişini anlattı ve kalbim onun için kırıldı. Sofia'nın onu karanlıktan çıkarmasına sevindim.

"Arka planda hep o hüzün olacak, işleyen o hüzün. Ama ben mutluyum. Ailem beni kaostan uzak tutuyor ve şimdi de sen. Mükemmel sayılır, değil mi?"

Tek bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzölüyor ve başparmağıyla nazikçe sildiği serin bir iz bırakıyor.

"Bu mükemmel. Ve çocuklarımızın birlikte büyümesini izleyebiliyoruz."

"Şşşt. O küçük adamın kendisiyle aynı yaşta bir kuzeni olabilir."

Ağızım açık kalıyor ve heyecandan çığlık atarak kollarımı ona doluyorum.

"Tebrikler, kardeşim. Bu , harika olacak. Çocuklarımızın dilediğimiz gibi bir çocukluk izlemek."

Geri çekiliyorum ve kolumu onunkine yeniden bağlıyorum. "Kaos dolu güzel bir hayata, kardeşim."

"Kaosa." Ben de ona gülümsüyorum. "Hadi beni tekrar evlendirelim."

Girişe doğru ilerlerken takım elbisesinin ceketini çekiştirerek başını sallıyor.

"Miki'nin aşık olacağı günü göreeğimi hiç düşünmemiştim." Bir kahkaha patlaması dudaklarımdan kaçıyor.

"Onun da yaptığını sanmıyorum. Onu büyüleriyle kandırdım."

"Onu kıcımdan kurtarmak için bir büyü yapabilir misin? Çok yoruldum."

Gözlerimi dramatik bir şekilde devirip kolundan çekiştirerek onu ana odaya doğru çekiyorum, kol elimin altında serinliyor.

"Ne yapabileeğime bakacağım."

Ağır ahşap kapılar gıcırdayarak açılıp loş gotik kilise ortaya çıktığında, bir duygu dalgası beni boğmakla tehdit ediyor.

Siyah ve beyaz g ller her yüzeye tırmanıyor, dikenli saptarı i  içe geçerek dramatik bir görüntü oluşturuyor.

Sadece ilk    sıra insanlarla dolu. Yakın aile ve arkadaşlar, g vendi imiz ve sevdiğimiz kişiler.

O insanları dikkate aldı ımdan değil. Gözlerim kocama kilitlendi. Maskeli bile olsa, gördüğüm en çekici adam.

Kırışıklardan ve kara gözlerinin benimle konuşma şeklinden anlayabiliyorum. Gülümsüyor.

Odaya girerken ona sessiz, şakacı bir jestle bir öpücük konduruyorum.

O zaten benim kocam olabilir, ama bu gerçek bir anlaşma. İkimizin de hak ettiği bir d   n, aşk için bir d   n, rahatlık için değil.

O kadar ay önce bile birbirimizi seviyorduk.

Bu hep olması gereken bir şeydi. Bizim için yıldızlarda yazılmıştı.

BÖLÜM 66

MIKHAIL

Şarkı- Sleptoken Eulicid

Kırık versiyonumu geride bırakmanın zamanı geldi.

Karım daha iyisini hak
ediyor. Ailem daha
fazlasını hak ediyor.

Ana bana saklanmama gerek kalmaması için güç verdi.

İhtiyacım olan her şey bu odada.

Beni ben olduğum için seven insanlar, yaralarım da
dahil. Geçmişim ve geleceğim bir arada.

Artık bu maskeye ihtiyacım yok. Hayatımın o kısmı bitti.

Karnıma ağırlar girse de Ana'ya gerçek benliğimi
açıkladığım günü hatırlıyorum. Ne ürkütü ne de . Beni kabul
etti, her bir kırık .

Ailemin de bunu yapacağını biliyorum.

Jax, Sofia ve çocuklarının yanına dönerken onun omzunu
sıkıyor. Ben de hemen dikkatimi büyüleyici karıma veriyorum.

Vücuda oturan kumaştan bir şaheser olan elbise,
kıvrımlarını ve küçük yumruğunu sergiliyor ve kalbimi
hızlandırıyor. Zarif ama seksi. Bukleleri yüzünün etrafına
düşüyor, ve o dudaklar. Koyu kırmızı, favorim.

ondan alıp onu kucağıma çektiğimde koyu güllerin kokusu havayı dolduruyor.

"Nefes kesici görünüyorsun, Iskorka. Her yönden kesinlikle mükemmel."

Yanağına yumuşak bir öpücük kondurduğumda kızardı. "O siyah takımın içinde çok yakışıklı görünüyorsun, Miki."

Şakacı bir göz kırpma ve son bir bakışla geri çekiliyorum.

Nikolai'ye başımı sallayıp buketi uzatıyorum. Homurdanarak ayağa kalkıyor, buketleri benden alıyor ve Galena'ya veriyor; Galena tekrar yerine otururken yüzünde geniş bir gülümseme beliriyor. Şu anda onun için en iyi yerin burası olduğunu biliyorum. Nikolai ve Mila onun güvende olduğundan ve sevildiğinden emin olacaklar ve Elena da ona eşlik edecek.

Parmaklarımı Ana'nın parmaklarının arasından geçirirken, diğer elimle kar maskemin düğümünü yakalamak için uzanırken, teninin yumuşaklığını benimkine karşı hissediyorum. Gözleri irileşiyor, sonra gülümserken köşeleri kırışıyor, başıyla sessizce onaylıyor.

"Seni yakaladım, Miki. Vakit geldi."

Derin bir nefes alarak, çözüp yüzümden uzaklaştırırken kulaklarıma hücum eden kanı duyabiliyorum. Neden dehşet içinde soluklar beklediğimi bilmiyorum. Ama gelmiyorlar.

Hiçbir şey yok. Sanki sıra dışı bir şey gibi sessizlik.

"Bu odadaki herkes seni seviyor, Miki. Yara izlerini görmüyoruz, sadece seni görüyoruz."

Hay sikeyim. Bu göğsüme bir mızrak gibi saplandı.

"Seni seviyorum, güzel kız." Başparmağını kendi parmağımla çeviriyorum, her şeyden çok rahatlatmak için. Ona yanımda ihtiyacım var.

Buradaki küçük arkadaş ve aile topluluğuna cesurca bakarken, gözlerim Lara'nın cam gibi mavi gözlerine kilitleniyor. Çıtlatıyor ama bana kocaman bir gülümseme veriyor. Bunun onun için çok şey ifade edeceğini biliyorum. Bana her zaman yüzümü görmeyi özlediğini söyler.

Nikolai bana başını salladı. Birbirimiz için çok fazla kelime kullanmıyor olabiliriz ama aramızda bir sevgi var.

Enzo, Jax, Ben, Sven ve Drago hiç etkilenmediler. Bir de Alexei var, gümüş dişiyle şekerçi dükkanına girmiş bir çocuk gibi sırtıyor.

Bana bir başparmak işareti yapıyor ve Lara dirseğiyle onun yan tarafını dürtüyor.

"Ne? İyi iş mi çıkardı?" Alexei Lara'ya sızlanır.

Eşğimiz Alexei olmasaydı hepimiz kaybolurduk. Flamingolarını getirmedişine şaşırdım, Sheila ve Bruce ve bebek olana ne diyorlarsa artık.

Titrek bir nefesle, Ana'nın güven verici tutuşu elimi sıkılaştırırken havanın soğukluğunu hissediyorum.

Frankie üçüncü sıradan boğazını temizliyor ve göz göze geliyoruz. Onayını gösteren sessiz bir jest. Onunla yıllar boyunca burada olması için yeterince şey yaşadık. Ona ve adamlarına güveniyorum.

Kendimi ifşa etmek o kadar da kötü değildi.

Sonunda geçmişimden kurtuldum. Artık babam öldü ve sonunda ellerimde onun kanı var.

Iskorka'mla yoluma devam edebilirim.

Ölüm bizi ayırana kadar. Saklanacak yer yok. Kaçmak için sebep yok.

Günlerimin geri kalanını şeytanlarımla dans eden ve zincirlerimi kıran kadını severek geçireceğim.

Bakan hepimizi selamlıyor ve ben de duyuyorum ama karıma hayranlıkla bakmakla meşgulüm.

"Mikhail, yüzüğün yanında mı?" diye soruyor yaşlı adam, boş parmağıma bakarak.

Başımı sallıyorum.

"Miki, ne?" Ana fısıldar.

Bunun yerine, bıçağımın tanıdık rahatlayarak cebime uzanıyorum ve tatmin edici bir klik sesiyle açıyorum.

"Yüzükler kaybolabilir. Ben sonsuza dek kalacak bir şey istiyorum."

Ana'nın yumuşak ellerini tutuyorum, teninin sıcaklığını hissediyorum ve soğuk, pürüzsüz bıçağı ellerine yerleştiriyorum.

"Aklını mı kaçırdın sen?" Bana hızla göz kırpmıyor.

Lara ve Nikolai'ye bakmaya cesaret edemiyorum.

"Yaralarımın nefret ediyorum. Nefretimi körüklüyorlar. Beni soğuk yapıyorlar. Hayatta kalmak için olmam gereken kişi. Ama bu yara izi. Bu, bana bu dünyadaki her şeyin kötü olmadığını hatırlatacak. Sahip olduğum her işaretin bir ceza olmadığını. Bu sana olan bağlılığımı temsil ediyor. Buna her gün parmağında bakıp gülümseyeceğim. Onu saklamayacağım, tüm dünyaya göstereceğim çünkü o benim ömür boyu senin olduğumu temsil ediyor."

Önce bıçağa sonra da gözlerimin içine bakarken gözleri doluyor. Bu konuda ne kadar ciddi olduğumu okuyabildiğini biliyorum.

"Aww, Miki. Çok tatlısın. Ne yapmamı istiyorsun?"

Takım elbisemin ceketini sıvazlarken avuçlarımdaki ter nemli hissediyorum.

"Baş harfin, lütfen, bebeğim."

Başını sallıyor, önünde düz bir şekilde tuttuğum elime bakıyor.

"Ya gerçekten boktan yaparsam? Bunu daha önce hiç yapmadım?"

Omuz silkiyorum, kolunu okşarken parmaklarım hafifçe tenine değiyor.

"Nasıl görüldüğü umurumda değil. Beni senin olarak işaretlemenle ilgili. Tek istediğim bu, Iskorka. Bana sahip çık."

Eli hafifçe titriyor, bıçak yüzük parmağımın tehlikeli bir şekilde yakınında parlıyor ve sonra metalik kan kokusu havayı dolduruyor.

Güvence için bana bakıyor. "Yeşil, bebeğim," diye fısıldıyorum.

Gerçekten hissetmiyorum, temiz bir kesim. Çabucak hallediyor. Bakan yanımızda boğazını temizliyor. Cebimden bandajı çıkaran Ana yarayı sarmama yardım ediyor ve bunu yaparken kendi kendine gülüyor.

"Siz başka bir şeysiniz Bay Volkov," diye mırıldanıyor.

"Tamamen seninim, güzel kız. İşareti bile aldım kanıtla." Ona göz kırpmıyorum ve kızarıyor.

Kahretsin, onu daha sonra elime almak için sabırsızlanıyorum.

Gerisi bir bulanıklık içinde geçiyor. Bunun kısa ve basit olmasını istedik. Uzun yeminler yok. Bu başkaları için değil. Daha sonra evde birbirimize okumak üzere yeminler yazdık.

"Şimdi öpebilirsin-"

Bitirmesine izin vermedim. Onu kavıyorum, tüm sevgimi öpücüğün içine akıtırken elim boğazını sarıyor.

"Seni seviyorum karıcığım."

Dudaklarına son bir öpücük kondurdum.

Başparmağını nazikçe kaydırarak ağızımdaki ruj lekesini çıkarıyor, dokunuşu bir an sürüyor.

"Seni seviyorum koca adam. Tahmin edebileceğinden çok daha fazla."

Narin elini benimkine koydu ve ben de bizi kiliseden dışarı çıkardım. Alevler içinde kalmadığım için şanslıyım.

Hepimiz bir şekilde bundan kurtulduk. Belki de o kadar kötü değildir.

Yandaki oda rahat, yıpranmış koltuklar ve eski kitapların hafif kokusu var. Alexei arka bahçesinde bizim için bir düğün resepsiyonu ayarlamış. Sadece abartılı nakliyenin gelmesini beklememiz gerekiyor.

Kapıdan içeri dalan Lara hemen Ana'yı kucaklıyor ve gözlerinde endişe ve kararlılık karışımı bir ifadeyle beni bulmadan önce kulağına bir şeyler mırıldanıyor.

"Seninle gurur duyuyorum, ağabey. Yara izleri senin gücünü ve fedakârlıkların sayesinde hâlâ hayatta olduğumuzu hatırlatıyor. Bunu ve seni ne kadar çok sevdiğimizi daima hatırla."

Kız kardeşimi sıkıca kendime doğru çekiyorum, gözyaşlarının ıslaklığı göğsümde ağır bir yük oluşturuyor.

Çok şey atlattı ve son zamanlarda onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Alexei sayesinde.

"Volkov'ları kimse parçalayamaz kardeşim," diye fısıldıyorum ona.

Saçları ışığa vuran sarışın bir sunucu, sol girişten odaya süzülerek giriyor ve elinde bir tepsi dolusu

soğuk şampanya flütleri. Herkes oraya koşuyor, ayaklarının yere vuruş sesleri koltuklarda zıplayan çocukların kıkırdamalarına karışıyor. Kolumu Ana'nın omzuna dolamak için bir an duruyorum.

Şık bardaklardan birini alıp teşekkür etmeye başlıyorum ama garson şapkasını indirerek uzaklaşıyor. Bir anlığına göz göze gelmem için yeterince uzun bir süre başını kaldırıyor. Bir hayaletle, kılık değiştirme ustası bir kadınla yüz yüze geliyorum.

Tatiana.

Enzo'nun dikkatini çekmek için dönüyorum ama arkamı döndüğümde ortadan kayboluyor.

"Miki, ne ?" Ana başını kaldırır, yüz hatlarında şaşkınlık vardır.

Başının yan tarafına bir
öpücük konduruyorum.

"Endişelenecek bir şey
yok." Umarım.

Ölmemizi isteseydi, ölmüş olurduk. O başka bir şeyin peşinde. Ya da başka birinin. Enzo bunu çözecektir. Babamın uyarısı kulaklarımda çınlıyor. Eğer o yaşlı piç ondan korkuyorsa, ben de korkmalıyım.

BÖLÜM 67

ANASTASIA

"HEY, MIKI. AYAKLARIM ACIYOR," diyorum beni kucağına çekerken.

Bütün gece Lara, Sofia ve Mila ile dans etmek ayak bileklerimi şişirdi. Neyse ki elbisem bunu gizliyor. Biraz ara vermem lazım. Alexei parti vermeyi çok iyi biliyor.

Mikhail baldırlarımdan tutuyor ve bacaklarımı yavaşça kucağına kaldırarak elbisemi yukarı kaydırıyor. Topuklu ayakkabılarımı teker teker çözüyor, metalik tıkırtılar sessiz odada usulca yankılanıyor. Kanepenin pelüş minderlerine bir gümbürtüyle iniyorlar.

"Orada eğleniyor gibiydin, bebeğim." Yanağımdan öptü.

"İnanılmazdı. Dans etmek ister misin?"

Başını sallar ve mükemmel beyaz dişlerini göstererek gülümser.

Niki'nin gülümsemesi parlak, gözlerinin kenarları kırışıyor. Kardeşinin yüzünü tekrar görmenin çok anlamlı olduğunu söyleyebilirim.

Mikhail kulağıma "Ben sadece bir güzel kız için dans ederim," diye fısıldıyor ve karnımda kelebekler uçuşuyor.

"Striptiz gibi mi? Yoksa Rusya'daki gibi mi?" "İkisi de."

Elimin tersiyle yanağını okşuyorum.

"Sheila, buraya gel!" Alexei ılık atarak dikkatimizi çekiyor. Bahçede bir flamingoyu kovaladığını ve Lara'nın da onu yakından takip ettiğini görünce gülüyorum.

Mikhail kıkırdayarak, "Aileye hoş geldin," dedi ve sahneyi elenerek izledi.

Enzo karşısındaki kanepeye bir bardak viski koyuyor ve buz küplerini döndürüyor.

Mikhail ona alçak bir sesle, "Yarın seninle konumam gerekiyor," dedi.

Enzo baını sallıyor, neredeyse yenilmiş görünüyor.

"O iyi mi? Eğer önemliyse şimdi gidebilirsin." Mikhail'in kulağına fısıldadım.

"Onunla yarın konuacağım. Bu gece seninle ilgili."

Frankie ve Zara'nın kanepede Enzo'ya katılmasını izliyorum. Frankie ile İtalyanca olduğunu tahmin ettiğim bir dilde sohbet ederken bu onu neşelendirmiş gibi görünüyor.

Buradaki herkes rahat ve mutlu. Bu da demek oluyor ki, gitme vaktimiz geldi.

"Odaya dönelim mi? Bu anne artık yoruldu. Tabii herkesle birlikte kalmak istemiyorsan? Beklemenin sakıncası yok."

Beni tutkulu bir öpücükle susturuyor, onun tadı baharat ve vahşi bir şeyin ba döndürücü bir karışımı.

"Sen benim için çok nemlisin Ana. Hayatım sen ve küçük oğlumuzdan ibaret."

Gözlerim doluyor. Lanet hormonlar.

"Ve evliliğimizi yeniden tamamlamalıyız." Geri çekilirken göz kırıyor.

Ağırlığını onun kucağına veriyorum ve o da kısık bir inilti çıkartıyor.

Nedenini biliyorum. Aletinin bana karşı titreştiğini hissedebiliyorum. "Yapalım mı?" Sırıttıyorum.

"Yapacağız. Derhal."

kayıyorum ve ayağı kalktığında, beni kollarına alırken göğsünün sıcaklığı benimkine yayılıyor.

Neyse ki Alexei'nin evinden arabayla kısa bir mesafede. Hades'ten ayrılmak istemedik ve uzaklaşmak çok riskli.

Ben hamileyken.

Geceyi evimizde geçirmeyi tercih ederiz.

Ön kapıdan aceleyle geçiyoruz ve bir öpücükle nefesimi kesiyor.

"Seni çok istiyorum Ana." Beni öpmeye devam ediyor.

Boynuma daha iyi erişebilmesi için başımı arkaya yatırıyorum.

Beni sıkıca kendisine bastırıyor, yoğun bir tutkuyla emiyor ve ısırtıyor.

"Kelimelerini kullan. Bana ne istediğini söyle." Boğazıma kadar yalıyor ve ben inlemekten kendimi alamıyorum.

"Ağzın üzerimde."

İnlerken, gelinliğimin fermuarını açmaya çalışırken sıcak nefesi tenimi gıdıklıyor.

"Nerede? Daha açık olun."

"Ağzını amımda istiyorum."

Bana her şeyi keşfetmeyi istemem ve aynı zamanda kelimelerimi kullanıp ona neye ihtiyacım olduğunu söylemem için güven veriyor.

İçimdeki cinsel şeytani harekete geçirdi ve onu evcilleştirmeye çalışmayı seviyor.

"Bunun için yalvar."

Fermuarı tamamen indirdikten sonra vücudumdan çekip çıkarıyor ve ayaklarımın etrafında bir havuz oluşturuyor.

Meme uçlarım serin esintiyle sertleşiyor ve ben ellerimi saçlarında gezdirirken o hiç vakit kaybetmeden birini ağzına alıyor.

"Amımın tadına bakmak için yalvarman gerekmiyor mu koca adam? En sevdiğin yemeğin ben olduğumu sanıyordum."

Eli beyaz dantel külotumun altından kayıyor ve bileklerim yerdeki bu elbisenin içine sıkışmış halde bacaklarımı açabildiğim kadar açıyorum.

Parmaklarını içeri kaydırıyor, beni öpücüklere boğuyor. "Ne kadar ıslak olduğunu duydun mu?"

"Senin için," diyorum ona.

Elimi tuttu ve bizi oturma odasına doğru koşturdu. doğru döndüğünde, gözleri aç bir şekilde

kravatını ve üst düğmesini açıyor.

"Topuklular kalsın, külotlar çıksın." Derin sesi bana rekor sürede onları çıkarttırdı.

Kanepenin önünde yere oturur ve arkasına yaslanır.

"Yüzüme otur o zaman güzel kız."

Buna itiraz edemem.

Ona ulaştığımda topuklarım mermere vuruyor. Bir bacağımı kaldırarak dizlerimi kanepede başının iki yanına koyuyorum ve koltuk başlığını tutuyorum. Kollarını bana dolayarak kalçalarımı sıkıca kavriyor.

"Otur. Sonuna kadar. O lezzetli amcığın beni boğmasını istiyorum."

Sırılsıklam olmuş amımı yalayarak inlerken aşağı doğru itiyorum. "Çok iyi, Miki." Kalçalarımı sallıyorum, yüzüne sürtünüyorum.

Klitorisimi emerken ve kıcıma şaplak atarken sırtım yükseliyor.

"Siktir," diye fısıldıyorum, gözlerimi sıkarak kapatıyorum, bana verdiği zevkin her zerresini hissetmeme izin veriyorum.

Parmakları içimde kayarken sarsılıyorum, ıslaklığımın sesi odayı dolduruyor.

"Aman Tanrım." Ağzım açık kalıyor ve ciğerlerim yanana kadar nefes nefese kalıyorum.

Parmakları o kadar derine iniyor ki bacaklarım titriyor ve kanepeyi daha sıkı kavriyorum, içimde patlak veren saf coşku çılgınlıklarıyla onun yüzüne çarpıyorum.

"Efendim. Lütfen. Bırakın geleyim."

"Mmmm, ver onu bana. Yüzümü ıslat."

Serbest kalmak için haykırıyorum. Beni kadar yaladığında vücudum geriliyor. O bırakmıyor, ben de mutluluk dalgasına biniyorum.

Hızını yavaşlattığında, kıcımlı yukarı kaldırarak altımdan geçmesine izin veriyorum.

Beni döndürüp yüzünü ona çeviriyor, boğazımdan tutup kendine çekiyor ve yumuşak dudaklarını dudaklarıma .

"Yatak odası. Şimdi. I var olmak içeride
seni. Senin için yanıp tutuşuyorum."
Başımı sallıyorum ve beni kollarına alıyor.

BÖLÜM 68

MIKHAIL

Şarkı- Seni yakın tuttuğunda, Omido

Hayatımda hiç bu kadar hızlı soyulmamıştım.

Mükemmel kızım yatağın üzerinde cırılçıplak yatıyor ve ben onun içine girmek için yanıp tutuşuyorum.

Karıma sahip çık.

Yatağa tırmanıyorum, doğru sürünüyorum ve kalçalarının arasına yerleşiyorum, sikimin amına baskı yapmasına izin veriyorum.

"Bana bir tane daha vermeye hazır mısın?"

Ucunu içeri itiyorum ve dudaklarından soluk soluğa bir inilti dökülüyor.

"Yapabilir miyim bilmiyorum. Çok yoğundu."

Bana gülümsüyor, ben de dudağını ısıriyorum. Belinden tutarak sırt üstü dönüyorum ve o da bana sarılıyor.

"Bebeğim, başka seçeneğin yok. Sikime bin, güzel kız." Ona bir sırtıma veriyorum.

"Bu kadar nazıkçe sorduğuna göre." Kızardı, kendini yukarı kaldırdı ve sikime gömüldü.

"Siktir, çok iyi hissediyorsun," diye inliyorum.

Tutuşumu kullanarak ona yardım ediyorum, onu yukarı kaldırıyor ve aşağı itiyorum. Aynı anda o mükemmel pelvis dönüşünü yapıyor.

Bu beni çılgına çeviriyor.

"Çok iyi. Kahretsin. Miki. Sanırım aletini seviyorum."

Başını zevkle arkaya atıyor ve kalçaları kendi kendine gıcırıyor.

"İşte bu bebeğim, sür beni. Kullan beni."

Klitorisini çimdikliyorum ve hafifçe boğazını sıkıyorum. Yaklaştığını hissedebiliyorum.

"Ağzını aç."

Dediğimi yapıyor. İki parmağımı içeri kaydırıyorum. "Em. Güzelce ıslat."

Sıcak ağzı onları kaplıyor. Kıcının yanaklarını aralıyorum ve işaret parmağımı yavaşça kıcına sokuyorum.

"Nefes al, güzel kız."

Tepkisini izliyorum, gözleri dalgalanarak kapanıyor, dudaklarından dökülen inilti sıklıkla patlamaya hazır hale getiriyor.

Biraz daha soktuğumda dudağını ısıyor. "Ne kadar iyi bir kız," diye övüyorum parmağım sonuna kadar gittiğinde

İç

nd "Gelmem gerek, Miki. Efendim. Lütfen."

e. Siktir. Benim de gelmem lazım.

"Ver onu bana. Şimdi!"

Son birkaç hamleyle çıgılları odayı dolduruyor, ve kendi salınımım devralırken ciğerlerimin tepesinde onun adını haykırıyorum. Sıkı amcığıyla içimdeki her son damlayı sağmasına izin verdim.

"Sikeyim bebeğim. Gel buraya." Onu göğsüme çekiyorum ve sikimin onun sıcaklığının içinde seğirmesine izin veriyorum.

"Seni seviyorum Ana. Hem de çok."

"Seni seviyorum, koca adam. Sonsuza kadar benimsin."

Eğildi ve beni öptü.

Öpüşmeyi derinleştirirken elleri saçlarıma dolanıyor.

"Yine sertleşiyorum," diye fısıldıyorum dudaklarına.

"Benim yanımda hep sert oluyorsun ve ben hep ıslak oluyorum.

Ruh eşleri." Göz kırıyor.

"Mmm." Alt dudağını ısırıyorum. "Doğru. Ve ben bunun için yaşıyorum."

BÖLÜM 69

ANASTASIA

Şarkı- Şeytan Gözler, Luke Muzzic

Parmağını amımda gezdirirken bir inilti çıkarıyorum. Sikinin içimde büyüdüğünü hissedebiliyorum.

"Bir tane daha istiyorum." Ona söyledim ve beni daha sert öptü.

"Benimle başa çıkabileceğini düşünüyor musun?" Alt dudağımı emiyor.

"Yapabileceğimi biliyorsun, koca adam."

Beni dikkatlice sırt üstü yatırıyor ve bacaklarımı açıyor.

"İki deliğini de doldurmanı istiyorum."

Beni yatağın kenarına sürüklüyor. İçimden çıktığında inliyorum, amım tekrar doldurulmak için can atıyor.

"Ne demek istiyorsun?"

Dirseklerimin oturuyorum ve çekmeceyi açıp küçük kırmızı vibratörümü ve kayganlaştırıcımı çıkarmasını izliyorum.

Kayganlaştırıcıyı oyuncağın üzerine fişkirtirken onun kocaman sikine bakmaktan kendimi alamıyorum.

Öne doğru kayarak yatağın kenarına oturdum ve kalın kalçalarını kavrayarak onu kendime yaklaştırdım, böylece aleti

Yüzüm.

"Bir şey ister misin, iskorka?" Bana sırtıtıyor.

Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum.

"İkinci raunttan önce seni temizliyorum."

"Aynen öyle, benim pis kızım. Ağzını çalıştır."

Büyüyen karnımla elimden geldiğince öne doğru eğilerek onu ağzıma alıyorum.

Adımı inleyerek söylemesi beni yatağın üzerinde kıvrandırıyor.

Onu yalayarak temizliyorum, tırnaklarımı bacaklarına geçiriyorum. Kalçaları sıkılaştığında başımı geri çekiyor.

"Kıçına boşalmak istiyorum."

Siktir. Bu beni yakıyor.

", kışını havaya kaldır, güzel kız."

Ayağa kalkıyorum ve kollarımı yatakta kavuşturarak pozisyonumu alıyorum.

Elleri yanaklarımda geziniyor.

"Ne güzel bir manzara," diyor ve avucunu hassas tenime vuruyor.

Her dokunuş onun için yeni bir ateşi tutuşturuyor. Ben onun kıvılcımı olabilirim, ama beni yakan o.

"Benim için derin bir nefes al."

Dediğini yapıyorum, içime kadar hava çekiyorum.

"Aferin kızım, şimdi nefes ver."

Nefes veriyorum ve vibratörün vızıltısını duyuyorum.

Arka girişime bastırıldığını hissettiğimde nefesimi sabit tutuyorum. Soğuk plastik yavaşça içeri itildiğinde öne doğru sıçramama neden oluyor.

"Aferin kızıma." Derin sesi beni rahatlatıyor. Parmaklarını amımın içinde kaydırarak dikkatimi kışındaki izinsiz girişten uzaklaştırıyor.

Derinlere indikçe, ilk sızı geçtikten sonra rahatlamaya ve gözlerimi kapatıp bu hisse odaklanmaya başlıyorum.

"Renk?"

"Yeşil." Nefes veriyorum.

Yavaş itişlerle vibratörün hızını amımdaki parmaklarıyla eşleştiriyor.

"Aman Tanrım," diye haykırıyorum,
yumruklarımı sıkarak. "İçinde tut, bebeğim."
Kıcımı tokatlıyor.

Sikeyim.

Parmaklarını kaldırıyor ve kıcımı tutuyor. Ön kolumu ısırarak, siki amıma doğru iterken kendimi destekliyorum.

"Siktir, Ana. Siktir," diye
tıslıyor. "Daha fazla,
efendim," diye yalvarıyorum.

"Neye ihtiyacın varsa." Bana tekrar tekrar çarparken göğsünden bir hırıltı fişkırıyor.

Sınıra çok yakınlım. Titreşimler kontrolsüzce sallanan vücuduma yayılıyor.

"Miki."

"Neredeyse bebeğim," diye inliyor, parmaklarını saçlarımda gezdiriyor ve başımı geriye çekiyor. "Karımın benim için çığlık attığını duymak istiyorum."

Tam patlamak üzereyken vibratörü kıcımdan çıkarıyor ve siki oraya doğru bastırıyor. Sonra parmakları sırtımı dolduruyor, başparmağı ustalıkla klitorisimin etrafında dönüyor.

O beni harekete geçirirken içimden ilkel bir çığlık . Yıldızlar görüşümü dolduruyor ve sıcak boşalması kıcımı kaplıyor, parmakları o kadar derin ki, bacaklarımdan aşağı fişkırmamı sağlayan o tatlı noktaya çarpıyor.

"Lanet olsun."

Nefes alamıyorum. Her şey bulanık. Başımı kollarıma yaslayıp bacaklarımı yukarıda tutmaya çalışıyorum. Sonra bir bakıyorum, sıcak bir bez hassas cildime hafifçe sürülüyor.

"Tanrım, seni seviyorum Ana."

"Hmm." Gülümsüyorum, başımı yana çeviriyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum. İçimde hiç enerji kalmamıştı.

İşini bitirdikten sonra ayağa kalkmama yardım ediyor ve kollarını bana doluyor.

"Bir sonrakinden önce ara verebilir miyim?"

Kıkırdıyor, eğlenerek başını sallıyor. "Benim bile bir molaya ihtiyacım var."

Başımı göğsüme yaslayıp kalbinin güçlü atışını dinleyerek rahatlıyorum.

Bu bana ait, tıpkı benimkinin ona ait olduğu gibi.

Canavarım benim.

Hayatımın sonuna kadar seveceğim.

BÖLÜM 70

MIKHAIL

Şarkı- Atlantic, Sleep Token

Hayatımda hiç bu kadar huzurlu hissetmemiştim. Elimi uyuyan Ana'nın küçük yumrusunda gezdiriyorum.

Her şey yerli yerine oturdu.

Sadece benim için değil, tüm ailem için.

Jax'in Sofia ve çocukları var, Niki ve Mila çılgın baloncuklarında yaşıyorlar ve Niki bir süredir onu bıçaklamadı ve Lara ve Alexei flamingoları ve paraşütle atlayışlarıyla her zamankinden daha mutlular.

Ve ben.

Bir eşim ve yolda bir oğlum var. Geleceğimde hiç hayal etmediğim bir şey. Bunu hak ettiğime hiç inanmamıştım.

Yaralı canavar.

Ama o beni anladı, kaderinde benim olmak vardı. Kimse beni onun kadar şiddetle sevemezdi. Kendimin daha iyi bir versiyonu olmam için bana güven verdi.

Ben her zaman bir canavar olacağım. Bu benim içimde var.

Ona asla.

İhtiyacım olduğunda sadece onun ve ailem için.

Bu kadın benim kusurlarımı gördü ve onlar yüzünden beni daha çok sevdi.

Göğsüme yaslanarak usulca horluyor. Koyu renk saçlarını yüzünden uzaklaştırıp sarı tellerini kulağının arkasına sıkıştırıyorum.

"güzel kız," diye fısıldıyorum.

Bütün gece oturup onu izleyebilirim. Beni hipnotize etti. Sadece güzelliğiyle değil, saf ruhuyla da.

Gülümsüyor ve yüzünü göğsüme sürtüyor.

Yağmur pencereye vururken, Rusya'daki o geceyi düşünerek sırtıyorum.

Sanırım o gece onu sevdiğimi anladım. Onu bir daha asla bırakamayacağımı.

"Hey, Iskorka?" Fısıldıyorum.

"Hmm?" Yanağını okşadığımda gözleri fal taşı gibi açıldı. "Dışarıda yağmur yağıyor."

Başını kaldırır ve gözlerini ovuşturur.

"Buraya hiç yağmur yağmaz, değil mi?" Bir esnemeyi engelliyor. "Neredeyse hiç, bebeğim."

Ayağa kalktığında kendimi yataktan itiyorum ve elimi ona uzatıyorum.

Mükemmel yontulmuş bir kaşını kaldırıyor ve ben de gözümde şakacı bir parıltıyla ona göz kırpiyorum.

"Güzel bir kız bir keresinde yağmurda onunla dans etmemi ve yıldızları seyretmemi istemişti."

"Şimdi mi?"

Başımı salladığımda elinin sıcaklığı içimde bir sarsıntı yaratıyor.

"Peki sen yaptın mı?" diye soruyor ağzının içini çiğneyerek.

"Onunla dans ettim. Evet, dans ettim. Ama yıldızlara bakmadım.

Buna gerek yoktu."

Onu ayağa kaldırıp küçük formuna bakarken başını eğiyor, siyah saçları yüzüne dökülüyor.

"Peki neden?"

"Çünkü beni hayata döndürmek için ihtiyacım olan kıvılcım tam karşımda duruyordu. Büyük, mavi gözleri ruhumun derinliklerine işliyordu. göre, o

Hayatımda aradığım eksik parçaydı. O benim ruh eşim. Benim ilk gerçek tek aşkım."

"Haklıymışım yani?" Bana geniş bir sırıtış atıyor ve kalbim pır pır ediyor.

Hay sikeyim. Onu çok seviyorum.

"Haklıydın bebeğim. O zaman da biliyordum, şimdi de biliyorum.

Sonsuza dek benimle dolan."

Ellerim karnında geziniyor ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor.

"Sana bir sorum daha var." "Neymiş o koca adam?"

I Silin ve damlacıklar Uzakta, basarak a
Öpücük için Alınını.

"Benimle yağmurda dans etme şerefine nail olur musun güzel kız?"

Yüzünün iki yanını kavıyorum ve burnumu onunkine bastırıyorum. "Seninle yağmurda dans etmeyi çok isterim, yakışıklı."

Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum ve o da yanağımdaki yara izlerini okşuyor. Sol elimi vücudundan aşağı kaydırarak yumruğunun üzerine koyuyorum ve küçük erkeğimin avucumu tekmelediğini hissediyorum.

Gözlerimi kapatıp bu mükemmel anın tadını çıkarıyorum. Sanki zaman durmuş gibi.

Keşke sonsuza kadar burada kalabilsem.

Uzaklaştığımda cam gibi mavi gözleri benimkilerle buluşuyor ve ne diyeceğimi şaşırtıyorum.

"Hadi gel." Kazağımı kanepenin kenarından alıp giymesine yardım ettikten sonra onu dışarı çıkarıyorum.

Yağmur üzerimize yağıyor. Soğuk su bile ona olan ateşimi dindiremiyor.

Onu bir balerin gibi döndürüyorum ve sonra kendime doğru çekiyorum, hafif çiseleyen yağmurda sallanırken onu yakınımda tutuyorum.

Bu gezegende şu anda kollarımda olan bu kadından daha fazla sevebileceğim bir ruh yok.

Çocuklarımız, evet.

Ama o olmasaydı, de olmazdı.

Hâlâ kendi cehennemimin derinliklerinde yaşıyor,
geçmişimin yaralarının geleceğimi lekelemesine izin veriyor
olurdum.

Pençeleriyle içeri girdi. Kalbimi avuçlarının arasına aldı ve
kendisinin olduğunu iddia etti.

Anastasia Volkov, kurtarılmaya ihtiyacım olduğunu bile
fark etmediğim bir anda beni kurtardı.

Ve hayatımın geri kalanında ona borcumu
ödeyeceğim. Ona tapacağım ve
tapınacağım.

Kahretsin, onun için havlayacağım bile.

Ve sonsuza dek güzel kızımın sahibi olacağım.

Ona "iskorka" lakabını taktığımda haklıymışım. Beni
hayata döndüren kadın.

Aşk, onların ruhunuzu ve kalbinizi ele geçirmesine izin
vermektir.

Gerçek aşk, sizinle birlikte yağmurda dans edecek ve siz
kendinizi sevemezken kusurlarınızı sevecek birini bulmaktır.

"Seninle her zaman yağmurda dans edeceğim, güzel kız."

Son.

EPILOG

ANASTASIA

"Bunu yapabilirsin, bebeğim. Bir kez daha it."

Mikhail'in derin sesi alnımdaki teri silerken beni sakinleştiriyor.

Bir başka kasılma dalgası beni felç ediyor. Elini hayatımda hiçbir şeyi tutmadığım kadar sert sıkıyorum.

Acı o kadar kötü ki, doğru düzgün göremiyorum.

"Derin bir nefes al ve it Ana. Bir sonraki seferde onu dışarı çıkarmalıyız."

Lanet olsun. Bu sanki günlerdir devam ediyormuş gibi hissettiriyor. "Artık dayanamıyorum."

"Şimdi Ana!" Ebe yatağın ucundan sesleniyor. Oda bip sesleriyle doluyor ve gözlerimi kapatıp bir çığlğın ciğerlerimi parçalamasına izin veriyorum ve içimde kalan her şeyle ıkınıyorum.

Yatağa sırtımı yasladığımda içimdeki her şey uçup gidiyor.

Yeni doğan ağlamaları odayı dolduruyor, başımı kaldırıp gülümsüyorum.

"Başardın, güzel kız." Miki başıma bir öpücük konduruyor ve gevşek elimi sıkıyor.

Gülümseyen ebe onu yanıma getiriyor ve çıplak göğsüme yerleştiriyor.

"Seninle gurur duyuyorum" diye ve ben küçük oğluma bakarken gözlerim doluyor.

Bir yığın koyu çikolata sa, uzun kalın kirpikler ve mükemmel bir küçük düğme burun.

"O çok mükemmel, Miki," diye fışkırıyorum. Gülümsemeden duramıyorum, bu neredeyse acıyı katlanılabilir kılıyor.

"Tıpkı annesi gibi o zaman."

Miki eğilir ve Misha'nın başının üstünü öper.

"Bana en büyük hediyeıı verdin, Ana. Ve mümkün olan en iyi hayatı." Yüzünü benimkine yaklaştırıyor.

Şu anda, yeni küçük ailem bana sarılmışken, gözlerimi kapatıyorum ve sakinliğin tadını çıkarıyorum.

Bu hayal edebileceğim her şeydi. Kalbim sevgi ve neşe dolu, bunu asla unutmayacağım.

Her bir acı buna değerdı.

Ve tıpkı aylar önce söz verdiği gibi, tüm bunlar boyunca elimi tuttu.

"Hey, koca adam. Bana yardım edebilir misin?" Bacaklarımı yatağın kenarına attım.

Her şey çok ağrıyor.

Mikhail, Misha'ya inanılmaz davranıyor. Bana dinlenmem gerektiğini söyledi. Miki, Misha'yı göğsünde tutuyor. Kocaman eli neredeyse bebeğimizin tüm vücudunu kaplıyor.

Yanıma geldi ve kolunu uzatarak beni ayağa kaldırdı.

"Bu kadar zayıf olmaktan nefret ediyorum." Ona söyledim.

Bu beni rahatsız ediyor, kalkıp yardım istiyorum. Eve gitmek istiyorum. Ama demir seviyemi ve kan basıncımı takip etmeleri gerekiyor.

Bugün gitmeyi umuyorum, bu parlak beyaz odada iki gün oldukça yeterli.

"Siz uyurken doktor geldi, ikinizin de gitmeye hazır olduğunu söyledi."

Başımı arkaya eğdim, rahatlama hissi üzerime çöktü. "Oh, Tanrıya şükür."

Kolunu belime doluyor ve beni kendine doğru çekiyor. Mışıl mışıl uyuyan Misha'nın yan tarafını okşuyorum.

"Tanrım, baba olunca çok seksi görünüyorsun." Ona baktım.

"Hmm. Bana istediğin kadar baba diyebilirsin, güzel kız." Göz kırpmıyor.

Uzun bir altı hafta olacak.

"Baba Miki." Elimi göğsüne doğru kaydurdım.

"hoş geliyor, belki ." Eğildi ve dudaklarımı yakaladı.

"Bu güzel eserlerden bir tane daha yapabileceğimiz zamanı mı kastediyorsun?" Sırıttıyor.

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

Sonra kıkırdıyor ve tansiyonum düşüyor. "Sana bir yıl vereceğim."

"Bununla başa çıkabilirim. Bakalım sana etrafında daireler çizecek küçük bir kız verebilecek miyim?"

Başını benimkinin üstüne koyuyor.

"Senin küçük bir versiyonun mükemmel olurdu, Ana."

EPILOG

MIKHAIL

Bir Ay Sonra...

"ALEXEI, BU İYİ. DUR PANİKLİYORUZ!" I pat onu
üzerinde ve
koşmasını engellemeye çalışıyorum. Onu izlemek bile beni
yoruyor.

Muhtemelen uykusuzluktan. Misha'nın ciğerleri iyi
durumda.

"Bu Misha'nın bebek partisi, Miki ve pasta henüz gelmedi."

"Nikolai tamir ediyor. Herkes yola çıktı ve eviniz bir sirkin
içine atılmış gibi görünüyor."

Lara'nın flamingoları dışarı çıkarmak için el çırpışına
bakıyorum.

Galena kuşlardan biraz korkuyor.

"Hey, koca adam." Parlayan Ana, küçük oğlumuzu kucağına
alarak yanımıza geliyor.

O inanılmaz biri. Bir aydır kendi küçük balonumuzda
yaşıyoruz.

Bu aile babası hayatının tadını çıkarıyorum.

Jax ve ağır hamile Sofia kapıdan içeri girer, Maeve
doğruca Alexei'ye koşar ve Maverick Jax'in

Balonlara sırttan kollar.

"Baba! Baba!" Ellerini çırpıyor.

"Votka isteyen var mı?" Enzo elinde kocaman bir şişeyle mutfaktan içeri giriyor. Gözleri kıpkırmızı, bu ay benden daha kötü uyumuş gibi görünüyor.

Sessizdi. "Saat 11,

Enzo."

"12'ye kadar bekle." Alexei sırtıyor, Lara koluna dokunana kadar onun hemen yanında olduğunu fark etmiyor.

"Daha sonra yetişmemiz gereken bir uçak var, Sladkiy."

Nikolai ve klanı gürültülü girişlerini yaparken kolumu Ana'nın omzuna dolayarak onu yanıma doğru bastırıyorum.

Elena ve Galena kıkırdayarak Maeve'e doğru ilerliyorlar. Nikolai bir hışımla beyaz kutuyu yemek masasının üzerine bırakıyor.

"Lanet olsun, Niki. Pasta!" Alexei kapağı arkasına atarak koşar. Başını kaldırıp Niki'ye bakar.

"Şanslısın." Parmağını oynatıyor.

Niki bana yaslandı. "Onu yumruklayabilir miyim? Bütün hafta bu parti için endişelenerek başıma bela oldu."

"Hayır. Kardeşim. Bizi gururlandırdı."

"Peki," diye homurdanarak yanımdan geçti ve Ana'nın önünde durdu.

"Yeğenimle kucaklaşabilir miyim?"

"Elbette." Ana, Mişa'yı dikkatle Nikolay'ın kollarına teslim ediyor. Ayaklarının üzerinde hafifçe zıplamaya başlıyor. Gözlerinin Enzo'nun bir kadehi devirışine takılmasını izliyorum.

Niki arka kapıda bana başıyla selam veriyor.

"Bir saniye içinde döneceğim." Ana'yı öpüyorum ve Enzo'ya doğru ilerliyorum, onu yakasından tutup dışarı sürüklüyorum.

"Konuş."

Koltuğa ve bir paket sigara çıkarır. Nikolai büyük bir adım geri atar.

"Gerçeği öğrenmeye çok yaklaşmıştım ve sonra puf." Elleriyle bir patlamayı taklit ediyor. "Gitti. Tekrar."

Nikolai'ye bakarak kaşlarını çatıyorum, o da bilmecenin içinde benim kadar kaybolmuş görünüyor.

"Kim?" Soruyorum.

Enzo çakmağını ateşliyor ve uzun bir nefes çekiyor.

"Geçmişimden gelen hayalet. Bugün olduğum kişi olma sebebim. Lanet kalbimi göğsünden oyan kadın."

"Bize bir isim verin, size yardımcı olalım."

Enzo kıkırdıyor, mavi gözleri benimkileri yakıyor.

"Kimse bana yardım edemez. Eğer haklıysam, kendi ölümüne yürüyor olabilirim. Bu beni bu sefaletten kurtarabilir."

Burnuma bastırıyorum.

Enzo'yu kaybedemeyiz. Ve bu eyalette savaşa gitmeyeceği de kesin.

"Bulamayacağımız kimse yok, Enzo. Bunu biliyorsun."

Kendi kendine gülererek başını sallıyor.

"Var. Olduğunu çok iyi biliyorsun. Dünyalarımızı parçalamaya hazırım, Miki. Hazırlıklı ol."

Hay sikeyim.

Çöküşe davetlisiniz. Cennetin tadına bakmak için cehenneme adım atmanız gereken yere.

INFERNO yakında geliyor.

Bay Declan Quinn, Karanlık Arzuların 21. Yüzyıl Willy Wonka'sı.

**Bu o bir İrlandalı Mafia, Willy Wonka
BDSM hayatta kalma oyunundan esinlenilmiş
bir yeniden anlatım.**

1 Nisan'da Amazon ve Kindle Unlimited'ta yayınlanıyor.

BURADAN ÖN SİPARİŞ VERİN: <https://mybook.to/5oqz>

Beneath Evreninde daha fazlası var. Enzo'yu çevreleyen gizem, 2025 yılında Beneath The Ruin düetinde çözülmek üzere. FMC'sinin kim olduğuna dair başka bir ipucu ister misiniz?

Bonus sahneyi buradan indirin:

<https://BookHip.com/NXNQSDD>

Düeti 2025 yazında yayınlanacak. Surrender (birinci kitap) ve Salvation (ikinci kitap) ile başlıyor

Buradan ön sipariş verebilirsiniz: <https://mybook.to/k00FBr>

SERİNİN İLK KİTABI KAOS'U OKUDUNUZ MU?

Bir kardeşin karısı, motorcu, boksör ve titreşimli dil piercingi, rica ederim.

Amazon'da ve Kindle Unlimited'ta mevcuttur.

BURADAN Seriyi tamamlayabilirsiniz:

CAGED: 2. Kitap (Nikolai ve Mila) Bekar bir baba, koruma x casus, düşmandan aşığa mafya romantizmi.
<https://mybook.to/TGXqvJA>

CRAVE: 3. Kitap (Alexei ve Lara) Arkadaştan aşığa bir mafya romantizmi. <https://mybook.to/LNT6>

LUNA MASON'DAN DAHA FAZLASI

Beneath The Mask, Luna Mason'ın Beneath The Secrets ile aynı evrende geçen ilk serisidir. Eğer seriyi okuma şansınız olmadıysa, hepsi şu anda Kindle Unlimited'ta yayında.

Mesafe, birinci kitap, Keller ve Sienna-
<https://books2read.com/u/mgPk2X>

Patlat, Kitap İki, Grayson ve Maddie-
<https://mybook.to/3tlYU>

Kendini adamış, Kitap Üç, Luca ve
Rosa- <https://books2read.com/u/brB0xA>

Gözaltına alındı, Kitap Dört, Frankie ve
Zara- <https://mybook.to/PfoRNY>

Petrov Ailesi Antolojisi'nin bir parçası olan Roman Petrov, 12
Temmuz 2024'te yayınlanacak. ROMAN

buradan ön sipariş verebilirsiniz:

<https://mybook.to/I5APQd>

YAZAR HAKKINDA

Luna Mason, Amazon'un en çok satan 12. yazarı ve uluslararası en çok satan yazardır. İngiltere'de yaşıyor ve eğer iğrenç adamlarını yazmıyorsa, onu kafası baharatlı bir kitapta bulabilirsiniz.

Gelecek kitaplarından ilk siz haberdar olmak için buradan haber bültenine abone olabilirsiniz:

[Luna Mason'ın Bülteni](#)

Yazarın okuyucu grubuna (Luna Mason'ın Mafya Kraliçeleri) katılarak özel kitaplara sahip olabilirsiniz.

ve güncel projeler ve çıkış tarihleri hakkında ilk siz haberdar olun.

<https://facebook.com/groups/614207510510756/>

SOSYAL MEDYA BAĞLANTILARI:

<http://www.instagram.com/authorlunamason>

<https://facebook.com/groups/614207510510756/>

<https://www.tiktok.com/@authorlunamason>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.